

TWO Chapter 937 ไม่ใช่ระเบิดเพลิง แต่เป็นลูกระเบิด

มณฑลเสฉวนยืดยาวออกไปหลายพันกิโลเมตร มันมีเทือกเขาที่สลับซับซ้อน พวกมันดูราวกับสัตว์ร้ายขนาดยักษ์ที่ต่อแถวและทับซ้อนกัน จนก่อตัวขึ้นมาเป็นแอ่งหลายแห่ง

มณฑลเสฉวนในเกมสืใหญ่กว่าโลกจริงมาก เมฆและหมอกบนเทือกเขาเรียงตัวกันอย่างงดงาม แม่น้ำต่างๆไหลลงมาจากเทือกเขา พวกมันดูราวกับมังกร ไหลคดเคี้ยวอย่างไม่หยุดหย่อน

ระหว่างก้อนเมฆเป็นยอดเขาสูง ที่ดูราวกับประสาทขนาดยักษ์ พวกมันดูราวกับเป็นเทพเจ้าที่ปกปักษ์รักษาเส้นทางต่างๆบนภูเขาสันเขาถูกใช้เพื่อแบ่งแยกแอ่งขนาดใหญ่และเล็กนับร้อยๆแห่ง

แต่ละแอ่งก็จะมีเมืองอยู่ 1 แห่ง

โดยมีแนวสันเขาเป็นกำแพงเมือง และมีด้านเป็นประตูเมือง ผังเมืองในมณฑลเสฉวนนั้นพิเศษเป็นอย่างมาก จากทั่วทั้งโลก ไม่มีเมืองใดที่มีกำแพงเมืองขนาดใหญ่ และมีประตูเมืองที่ไม่สามารถจะทำลายได้เช่นนี้

มากกว่าครึ่งของเมืองในแอ่งจะไม่มีกำแพงเมืองอย่างแท้จริง และภายในแอ่งก็เป็นเมืองขนาดใหญ่

เมืองจอมยุทธ์ตั้งอยู่แอ่งทางตะวันออกเฉียงใต้

เนื่องจากกลุ่มกองทัwmังกรโจอมตีจังหวัดเจียงหยาง พวกเขาจึงจำเป็นต้องปีนเขาและข้ามผ่านเทือกเขาจำนวนมาก การที่พวกเขาจะเข้าโจมตีทุกๆด้านนั้น มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

ด้วยเส้นทางบนภูเขานั้นยากที่จะสัญจร มันจึงเป็นดั่งฝันร้ายของการโลจิสติกส์ การใช้เพียงกลยุทธ์ธรรมดาทั่วไป มันเป็นเรื่องยากอย่างมากที่พวกเขาจะทำภารกิจการทำลายเมืองจอมยุทธ์ให้สำเร็จได้

ดังนั้น กลุ่มกองทัพมังกรอาวุธลับสงครามอย่างอุปกรณ์การบินลอกเลียน, ปืนใหญ่ประเภท P2, อาวุธปิดล้อมเมืองที่สามารถล่อและประกอบใหม่ได้ แล้วรวมไปถึงสายสลึงจำนวนมากอีกด้วย

อุปกรณ์การบินสามารถข้ามผ่านภูมิประเทศต่างๆได้ มันจึงเป็นดั่งจุดอ่อนสำหรับมณฑลเสฉวน อุปกรณ์การบิน 100 เครื่อง ในสนามบินนอกเมืองเหล็กกล้า ได้รวบรวมที่สามารถใช้ได้จริงทั้งหมดจากทั่วทั้งราชวงศ์แล้ว พวกมันจะถูกใช้ในการโจมตีด้านทั้งหมดเหล่านั้น

ปืนใหญ่ประเภท P2 ถูกปรับปรุงโดยกรมการอุตสาหกรรม พวกเขาใช้ปืนใหญ่ประเภท P1 เป็นต้นแบบ แล้วออกแบบใหม่สำหรับใช้สู้รบบนภูเขา น้ำหนักของมันเพียงแค่ครึ่งเดียวของรุ่นก่อนหน้า ซึ่งช่วยลดปัญหาการขนส่งได้อย่างมาก

แน่นอนว่า ปืนใหญ่ประเภท P2 นี้ มีขนาดเล็กอย่างแท้จริง ระยะยิงและพลังการทำลายของมันก็ลดลงเช่นกัน แม้ว่ามันจะไม่มีพลังมากพอจะระเบิดกำแพงของด่านได้ แต่มันก็ยังคงมากพอที่จะระเบิดประตูได้

วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ที่นำโดย ม่อจื่อ ได้ออกแบบรถศึกปิดล้อม ร่วมกับกรมการอุตสาหกรรม กองทัพสามารถจะล่อมันออกเป็นชั้นๆ จากนั้น ก็ค่อยประกอบชิ้นใหม่ในสนามรบได้อย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นเช่นนั้น โอหยางโซวก็ประทับใจเป็นอย่างมาก

วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ ที่นำโดย ม่อจื่อ อยู่ระหว่างการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงอาวุธปิดล้อมเมือง นอกเหนือจากรถศึกปิดล้อมแล้ว ยังมีหอรูเคลื่อนที่, เครื่องกระทุ้งปิดล้อม และอื่นๆอีกมาก

สุดท้ายก็คือ สายสลึง ที่ถูกออกแบบโดยกรมการอุตสาหกรรม ด้วยความช่วยเหลือของอุปกรณ์การบิน ทหารและสิ่งของต่างๆจะสามารถบินข้ามภูเขาและหน้าผาได้อย่างง่ายดาย

อาวุธลับทั้งสิ้นนี้ เป็นสิ่งที่กลุ่มกองทัพมังกรจะใช้สำหรับการโจมตีมณฑลเสฉวน

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 5

ณ ด่านเหิงซาน

ด่านเหิงซานตั้งอยู่ริมตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดเจียงหยาง และมันเป็นดังประตูตะวันออกเฉียงใต้ แอ่งที่อยู่หลังด่านเป็นเขตปกครองของอำเภอเหิงซาน เมืองเหิงซาน

ภายในด่าน มีทหารชั้นสูง 5,000 นาย จากกองทัพบกที่ 2 ของดินแดนจอมยุทธ์ประจำการอยู่

หลังจากเดินทัพมาได้ 3 วัน ทัพหน้าขวาที่นำโดยลั่วซีสิน ก็มาถึงด่านสำคัญแห่งแรกในที่สุด

พร้อมกับพวกเขา เป็นปืนใหญ่ประเภท P2 4 กระบอก, รถศึกปิดล้อม 10 คัน, เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร 15 เครื่อง และเครื่องยิงลูกศร 15 เครื่อง

พวกเขาต้องใช้เวลานาน เพราะพวกเขาต้องขนอาวุธปิดล้อมเมืองทั้งหมดนี้มาด้วย

ลั่วซีสินขี่ม้าของเขาไปที่ด่าน มองไปยังหน้าผาทั้ง 2 ด้านตรงหน้า โดยที่ตรงกลางของมัน มีเส้นทางภูเขาเล็กๆอยู่ ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ เป็นด่านขนาดใหญ่ตั้งขวางทางอยู่

บนด่าน ธงศึกโบกสะบัด และมีทหารคอยลาดตระเวนอยู่ตลอด

เพื่อให้ยากลำบากยิ่งขึ้น เส้นทางบนภูเขาดังนั้นไม่ได้เป็นเส้นตรง มันคดเคี้ยว และมีพื้นที่สูงต่ำแตกต่างกันไป ด่านเหมือนเป็นจุดสูงสุดของเนินเขา และมันสูงราวครึ่งหนึ่งของภูเขารอบๆ

ด้วยภูมิประเทศที่อันตรายเช่นนี้ มันจึงง่ายต่อการป้องกันและยากแก่การโจมตี

ด่านเหิงซานไม่ใช่ด่านโดดเดี่ยว ห่างออกไปไม่กี่ไมล์ ที่กลางภูเขา มีกองกำลังรักษาชายแดนตั้งค่ายอยู่ มันก่อตัวขึ้นเป็นระบบที่สมบูรณ์แบบในการป้องกันด่านหลัก

เมื่อคืนนี้ กองกำลังรักษาชายแดนได้สังเกตเห็นลั้วชีสินและคนของเขาแล้ว หน่วยลาดตระเวนของทั้ง 2 ฝ่ายก็ได้เข้าปะทะกันแล้วเช่นกัน และแต่ละฝ่ายก็สูญเสียอย่างหนัก

เมื่อลั้วชีสินและคนของเขามาถึงด่านเหิงซาน กองกำลังรักษาชายแดนที่อยู่ตามทางก็ถูกกวาดล้างออกไปแล้ว

ด้วยเหตุนี้ จึงเหลือเพียงแค่ด่านเหิงซานเท่านั้นที่รอพวกเขาอยู่

เมื่อลั้วชีสินเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้รับแรงอะไร เขาเพียงปล่อยให้กองกำลังของเขาพักผ่อน และออกคำสั่งให้กองกำลังการก่อสร้างที่ติดตามมา ทำการประกอบอาวุธปิดล้อมต่างๆ

ในฐานะกองกำลังแนวหน้า พวกเขาจะต้องลดภาระและเคลื่อนที่ให้เร็วที่สุด พวกเขาจึงใช้เม็ดเสบียงทหารแทนเสบียง ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงไม่ต้องเสียเวลาไปกับการจัดเตรียมอาหาร และมันก็ทำให้พวกเขาสามารถเคลื่อนที่ได้รวดเร็วขึ้นอย่างแท้จริงด้วย

สำหรับสงครามในครั้งนี้ กรมโลจิสติกส์ทางทหารได้ใช้เงินไปเป็นจำนวนมาก และพวกเขาก็ได้นำเม็ดเสบียงทหารที่พวกเขาสะสมมาตลอดครึ่งปีทั้งหมดออกมาเพื่อสนับสนุนแนวหน้า

เมื่อเวลา 13.00 น. อาวุธปิดล้อมเมืองจำนวนมากก็ถูกประกอบขึ้น อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังคงไม่สั่งให้โจมตี

ลั้วชีสินยังคงเฝ้ารออยู่

ผ่านไปครึ่งชั่วโมง เสียงดังกึกก้องเหมือนเสียงฟ้าร้องก็ดังกระจายออกมาจากบนท้องฟ้า อุปกรณ์การบินลอกเลียน 25 เครื่อง บินข้ามท้องฟ้าไปหยุดอยู่เหนือด้านเหิงซาน

อุปกรณ์การบินทั้ง 100 เครื่อง ถูกแบ่งให้ทั้ง 2 กองกำลัง กองกำลังละ 50 เครื่อง และเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการโจมตี มันจะแบ่งเป็นอีกครั้ง แล้วผลัดกันโจมตี

บนกำแพงด้านเหิงซาน เมื่อขุนพลป้องกันเห็นอุปกรณ์การบิน ดวงตาของเขาก็กลายเป็นจริงจัง “พวกมันมาตามที่เราคาดไว้!”

ทุกคนคุ้นเคยกับอุปกรณ์การบินของต้าเซี่ยแล้ว

ด้วยความผิดพลาดในอดีต มันทำให้พวกเขาต้องสูญเสียเมืองหลักกลับไป ดินแดนจอมยุทธ์เรียนรู้บทเรียนของพวกเขา พวกเขาจึงได้เปลี่ยนวัสดุในการก่อสร้างจากไม้เป็นหินทั้งหมด เพื่อป้องกันเพลิงไหม้

เมื่อเห็นว่าอุปกรณ์การบินกำลังบินเข้ามา ขุนพลป้องกันจึงไม่ได้กังวลใดๆ เขายังยิ้มกว้างและกล่าวออกมาว่า “ต้าเซี่ยมีความสามารถเช่นนั้นหรือ ตลกอะไรกัน”

“ฮ่าๆๆๆ”

ทหารที่รอบๆหัวเราะออกมา ด้วยโครงสร้างของด่านในปัจจุบัน พวกเขาจะต้องกังวลอะไรอีก? พวกเขากล่าวตามขุนพลของพวกเขาว่า “ทหารที่สามารถยึดด้านเหิงซานได้ ยังไม่แม้แต่จะเกิดมาเลย”

น่าเสียดาย พวกเขาหยิ่งหยองมากเกินไป

อุปกรณ์การบินทั้ง 25 เครื่อง จัดขบวนทัพสู้รบ เมื่อมาถึงท้องฟ้าเหนือด้านเหิงซาน พวกเขาก็ทิ้งระเบิดลงอย่างต่อเนื่อง

‘ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!’

ระเบิดลูกแล้วลูกเล่าตกลงมาบนกำแพง ในฉับพลัน เลือดและชิ้นเนื้อสาดกระจายไปทั่ว ระเบิดในครั้งนี้อะไรระเบิดเพลิง แต่เป็นลูกระเบิด

ลูกระเบิดไม่ใช่ของแปลกใหม่สำหรับสงครามสมัยโบราณ ในสมัยราชวงศ์หมิงลูกระเบิดได้ถือกำเนิดขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตาม พลังในการระเบิดของมันมีจำกัด และส่วนใหญ่ใช้สำหรับการป้องกัน ดังนั้น มันจึงไม่ได้ถูกใช้ในกองทัพขนาดใหญ่มากนัก

อย่างไรก็ตาม เมื่อใช้ลูกระเบิดกับอุปกรณ์การบินล้อเลียนแล้ว พลังทำลายของมันก็เพิ่มขึ้นอย่างมาก

สำหรับอุปกรณ์การบินแต่ละเครื่อง นอกจากนักบินแล้ว ยังมีทหารอีก 1 นาย ที่ทำหน้าที่ในการขว้างลูกระเบิดลงไป เนื่องจากห้องโดยสารค่อนข้างแคบ นอกเหนือจากพวกเขาทั้งสองแล้ว พื้นที่ส่วนที่เหลือจึงใช้สำหรับขนลูกระเบิด

แม้ว่าอุปกรณ์การบินจะไม่สามารถเปรียบเทียบกับเครื่องบินได้ ทั้งในด้านความเร็ว, ความยืดหยุ่น และความสามารถในการต่อสู้ แต่พวกมันก็ส่วนที่ได้เปรียบอยู่ นั่นคือแหล่งพลังงานของมัน

หินแม่เหล็กแต่ละก้อนจะใช้เป็นเชื้อเพลิงของมัน ทำให้มันไม่จำเป็นจะต้องมีถังน้ำมัน ตัวเครื่องของมันก็ใช้เทคโนโลยีการแกะสลัก ทำให้มันไม่ต้องมีระบบไฟฟ้า ซึ่งช่วยประหยัดพื้นที่ได้เป็นอย่างมาก

ดังนั้น อุปกรณ์การบิน 1 เครื่อง จึงสามารถจะพกลูกระเบิดไปได้ถึง 100 ลูก

พลที่ระเบิดได้รับการฝึกอบรมอย่างถูกต้อง หลังจากที่เขาขว้างระเบิดลงไปอย่างต่อเนื่อง มันก็ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างรุนแรง ในฉับพลัน มีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมากบนกำแพงของด่านเหิงซาน

การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันเช่นนี้ ทำให้กองกำลังป้องกันไม่สามารถจะหัวเราะได้อีกต่อไป

“โจมตี!”

เมื่อเห็นว่าถึงเวลาแล้ว ลั่วซีสินก็ออกคำสั่งให้เริ่มการโจมตีกองทัพ

“ฆ่า!!!”

เหล่าทหารที่เต็มไปด้วยความกระหาย ผลักดันรถศึกปิดล้อม, หอธนูเคลื่อนที่, เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร และปืนใหญ่ประเภท P2 ไปข้างหน้า

หอธนูเคลื่อนที่ทำหน้าที่เป็นที่กำบัง, หน้าไม้สามคันศรถูกศรออกไปเป็นระลอก ระลอก ขณะที่ปืนใหญ่ประเภท P2 พุ่งเป้าไปที่ประตูด้าน

รถศึกปิดล้อมเข้าไปใกล้กำแพง และยึดเกาะมันไว้ รวากับหมวดของหมึกยักษ์

ทหารนับร้อยนับพันวิ่งเดินตามรถศึกปิดล้อม พวกเขาไม่ใช่ไล่หรือบันได พวกเขาเพียงแค่ปืนขึ้นไปที่กำแพงด้านด้วยลูกศรที่เครื่องยิงหน้าไม้สามคันศรยิงออกไป

ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง นักรบของกลุ่มกองทัพมังกรก็ถูกโยนเข้าสู่การสู้รบที่ดุเดือดกับกองกำลังป้องกันบนกำแพงด้าน

ด้วยความช่วยเหลือของอุปกรณ์ที่ล้ำหน้าของพวกเขา การปิดล้อมที่เกือบจะเป็นไปไม่ได้ กลายเป็นเรื่องง่ายในทันที

นักรบของกลุ่มกองทัพมังกรไม่สนใจสิ่งใด และพวกเขามุ่งเน้นไปที่การสังหารศัตรูเท่านั้น

ทหารที่มีประสิทธิภาพก็ยังคงเป็นเพียงแค่ทหาร อย่างไรก็ตาม ผู้บัญชาการที่มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้กองกำลังทหารของเขามีประสิทธิภาพขึ้นมาได้ ภายใต้การนำของผู้บัญชาการไปฉี พวกเขาเป็นดังฝูงหมาป่าที่หิวกระหาย จู่โจมทุกคนที่พวกเขาเห็น

กองกำลังปกป้องด่านเหิงซานจึงถูกบังคับให้ต้องพ่ายแพ้ไป

‘ฮ้อง!!!’

ในขณะนั้นเอง ภายใต้การระดมยิงของปืนใหญ่ ในที่สุดประตูด้านก็ถูกทำลายลง เมื่อลั่วซีสินเห็นเช่นนั้น เขาก็ออกคำสั่งให้โจมตีครั้งสุดท้ายในทันที

“ทุกหน่วย โจมตี!”

ขณะที่เขากล่าว เขาก็ตบม้าของเขาและพุ่งออกไป

“ฆ่า!!!”

ทหารกลุ่มกองทัพมังกรเกือบ 10,000 นาย ดูราวกับสิงโตที่เกรี้ยวกราด ขณะที่พวกเขาพุ่งเข้าไปในประตูด้านและทำการต่อสู้กับกองกำลังของศัตรู

การสู้รบหลังจากนั้นก็เป็นการสู้รบแบบง่าย ๆ หลังจากผ่านไป 2 ชั่วโมง กองกำลังป้องกันด้านก็สูญเสียชีวิตไป 2,000 นาย ขณะที่ส่วนที่เหลือยอมจำนน

หลังจากยึดด่านเหิงซานได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างข้างหน้าก็รอให้พวกเขาไปยึดครอง

ลั่วซีสินจึงไม่ได้หยุดพัก และเขานำกองกำลังไปยึดครองเมืองเหิงซานโดยตรง

ปราศจากกำแพงเมือง เมืองก็ปราศจากการป้องกัน เมืองเหิงซานจึงไม่มีโอกาสใดๆเลย ก่อนที่พระอาทิตย์จะตก มันก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของต้าเซี่ยแล้ว

อุปกรณ์การบินลอกเลียนไม่ได้กลับสนามบิน แต่พวกเขาลงจอดที่เมืองเหิงซาน

ในวันนั้น ลั่วซีสินเริ่มการสู้รบในสงครามแห่งประวัติศาสตร์ ด้วยการนองเลือดครั้งแรกที่ดงาม

การล่มสลายของด่านเหิงซาน เป็นการเปิดการโจมตีจังหวัดเจียงหยางของกลุ่ม กองทัพมังกร

ในเวลาเดียวกับที่ลั่วซีสินทำการเข้าตีด่าน ท้าพหน้าซ้ายที่นำโดยหลายฮูเอ้อก็ทำการเข้าตีประตูตะวันตกเฉียงใต้ของจังหวัดเจียงหยาง ด่านจีวหลง เช่นเดียวกัน

ในวันเดียวกันนั้น ด่านสำคัญทั้งสองล่มสลายลงพร้อมกัน

เมื่อเฟิงฉิงหยางได้รับรายงาน ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นน้ำเกลียด เขาถามเว่ยหยานซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบการทหารของดินแดนว่า “ความพ่ายแพ้ 2 ครั้ง ในวันเดียวกันเช่นนี้ ทหารในกองทัพทหารที่ 2 ไร้ประโยชน์หรือไม่?”

“...”

เว่ยหยานไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี

“ไปสืบสวน ค้นหาให้ได้ว่าพวกเขาพ่ายแพ้ง่ายดายถึงเพียงนี้ได้อย่างไร” เฟิงฉิงหยางไม่สบายใจมากขึ้นเรื่อยๆ

“ขอรับ!”

ในความเป็นจริงแล้ว เว่ยหยานเองก็ต้องการจะรู้เหตุผลเช่นกัน หากเขา还不知道ว่าศัตรูโจมตีด่านเช่นไร ในการสู้รบครั้งต่อไป พวกเขาก็จะไม่สามารถตอบโต้ใดๆศัตรูได้เลย

.....

ในเวลาเพียงวันเดียวนั้น รายงานข่าวกรองจำนวนมากถูกรวบรวมมา

ความรู้สึกไม่ดีของเฟิงฉิงหยางค่อยเพิ่มขึ้นจากรายงานข่าวกรองที่ได้รับมาทีละขั้นทีละขั้น

อุปกรณ์การบิน, ลูกกระเบิด, รถศึกปิดล้อม และปืนใหญ่ประเภทใหม่ แต่ละชิ้นต่างก็เป็นอุปกรณ์ที่ทำให้เฟิงฉิงหยางตกตะลึง

“พวกเราจะไปสู้ได้อย่างไรกันวะ?” เฟิงฉิงหยางกล่าวหยาบคายออกมา แแนวป้องกันอยู่ยงคงกระพันที่เขาภาคภูมิใจ กลายเป็นดั่งเต้าหู้ที่อ่อนปวกเปียก ไม่มีข่าวใดจะเลวร้ายไปมากกว่านี้อีกแล้ว

แม้แต่เฟิงฉิงเยว่ก็ขมวดคิ้วแน่น สัญชาตญาณของเธอถูกต้อง เหตุผลที่ต้าเซี่ยโบกสะบัดธงของพวกเขารอบๆเขตทुरกันดาร ทั้งหมดก็เพื่อทำลายดินแดนจอมยุทธ์

ไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะไม่จัดเตรียมอาวุธหลากหลายประเภทพุ่งเป้ามายังมณฑลเสฉวนอย่างแน่นอน

ในเวลานี้ อนาคตของดินแดนจอมยุทธ์ไม่แน่นอนอย่างแท้จริงแล้ว

ดวงตาของเธอดูหดหู่มากขึ้นเรื่อยๆ “ชายคนนั้นช่างไร้หัวใจอย่างแท้จริง!”

“ตี้เฉินและคนอื่นๆว่าอย่างไรบ้าง?” เฟิงฉิงเยว่ถามพี่ชายของเธอ

เมื่อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เฟิงฉิงหยางก็ยิ่งเกรี้ยวกราดมากขึ้น “พวกกลุ่มสุนัขนั้นกล่าวว่า มณฑลเสฉวนมีภูมิประเทศที่สลับซับซ้อน แม้ว่าพวกเขาจะส่งกำลังเสริมมาในเวลานี้ มันก็จะไม่ช่วยอะไรมากนัก พวกเขาจึงต้องการจะรอจนกระทั่งกองทัพต้าเซี่ยมาถึงเมืองจอมยุทธ์และเตรียมทำการสู้รบครั้งสุดท้ายเสียก่อน”

“...”

เฟิงฉิงเยว่พูดไม่ออก คำกล่าวของตี้เฉินสามารถจะเข้าใจได้ แต่มันก็ยังน่าโมโหอย่างแท้จริง

แม้ว่าภูมิประเทศของมณฑลเสฉวนจะส่งผลกระทบต่อนักรบ แต่มันก็ลดอัตราการวางทหารประจำการของตัวเองลงด้วยเช่นกัน เป็นดั่งที่ตี้เฉินกล่าว แม้ว่าพวกเขาจะส่งกำลังเสริมมา 100,000 นาย มันก็ไม่มีพื้นที่ให้พวกเขาเข้าไปประจำการ

ส่งไปประจำการยังด้านต่างๆ?

ด้านมีพื้นที่จำกัด การเพิ่มกำลังพลเข้าไปจะไม่สร้างความแตกต่างเท่าใดนัก นอกจากนี้ ถ้าเชื้อก็ทำการโจมตีทางอากาศ หากมีกำลังพลมากขึ้น ความสูญเสียก็จะยิ่งเพิ่มสูงขึ้น

ส่งไปประจำการในเมืองต่างๆ?

สำหรับเมืองที่ไม่มีกำแพงเมือง ไม่ว่าจะส่งทหารไปประจำการมากเพียงใด มันก็ไม่สามารถจะรับมือกับกองทัพต้าเซี่ยได้

นอกจากนี้ กลุ่มกองทัพมังกรยังมีอีก 2 กองทัพทหาร อยู่ในจังหวัดตงฉวน ไม่ใช่ ว่าพวกเขาไม่ต้องการจะส่งกองทัพทหารทั้งสองนี้ออกไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว การส่งกำลังทหารไปมากเกินไป มันจะเป็นดั่งฝันร้ายของการโลจิสติกส์

แต่การที่กองทัพทหารทั้งสองยังคงอยู่ที่จังหวัดตงฉวน มันก็ยังคงเป็นกลยุทธ์ที่น่ากลัว มันทำให้ศัตรูคิดว่า พวกเขาสามารถจะส่งกำลังเสริมไปยังแนวหน้าได้ทุกเมื่อ

เฟิงฉิงเยว่เป็นดังจู่เหอหฺยงอย่างแท้จริง เพียงแค่จุดนั้น เธอก็เข้าใจการเตรียมการของกลุ่มกองทัพมังกรในทันที อย่างไรก็ตาม เธอควรจะทำเช่นไร? นี่เป็นอุบาย

คิดเกี่ยวกับมัน ดินแดนจอมยุทธ์มีทางเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ ต่อต้านให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และสร้างความเสียหายให้กับกองทัพต้าเซี่ยในระดับสูงสุด ด้วยการกระทำเหล่านี้เท่านั้น พวกเขาถึงจะมีโอกาสในการสู้รบครั้งสุดท้ายที่เมืองจอมยุทธ์

ในฐานะเมืองหลักของดินแดน เมืองจอมยุทธ์มีกำแพงเมืองขนาดใหญ่

เมืองจอมยุทธ์ตั้งอยู่ปลายสุดของมณฑลเจียงหยาง หากพวกเขาทำเช่นนั้นจริง มันจะหมายความว่า พวกเขาจะต้องยอมสูญเสีย 90% ของทั้งจังหวัด ซึ่งมันนับเป็นการสูญเสียครั้งใหญ่สำหรับดินแดนจอมยุทธ์ เพราะพวกเขามีเพียง 2 จังหวัดเท่านั้น

แม้ว่าพวกเขาจะสามารถเอาชนะกองทัพต้าเซี่ยได้ในท้ายที่สุด แต่สุดท้ายแล้ว ทั้ง 2 ฝ่าย ก็ยังคงสูญเสียอย่างหนัก

ไม่ว่าพวกเขาจะมองอย่างไร มันก็เป็นสถานการณ์ที่เลวร้าย

เฟิงฉิงหยางถูกกดดันอย่างถึงที่สุด เขาเป็นคนที่มีความตั้งใจจะเป็นเจ้าโลกน้อยที่สุด แต่เขากลับต้องเผชิญหน้ากับความเกรี้ยวกราดของต้าเซี่ยมากที่สุด

.....

สำหรับความคิดของตี้เฉิน? มันยังมีเหตุผลอื่นอีกที่ตี้เฉินไม่ได้เข้าช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์ในเวลา

เมื่อวันก่อน ลอร์ดทั้งสี่ในจังหวัดต้าหลี่ ได้ผสานดินแดนของพวกเขาเข้าด้วยกันแล้ว และพวกเขาก็มีกองทัพถึง 50,000 นาย เมื่อพวกเขาเรียกร้องขอการปกป้องจากต้าหลี่ พวกเขาก็จะได้รับทหารองครักษ์อีก 50,000 นาย

แม้ว่าเมืองหลวงต้าหลี่จะไม่มีราชวงศ์ แต่ระหว่างสงครามahunนาน มันก็ได้ออกหน้ามาปกป้องดินแดนทั้งสี่แล้ว

พร้อมด้วยการสนับสนุนจากผู้เล่นคนนั้นในต้าหลี่ นอกจากนี้ การเคลื่อนกองกำลังทหารองครักษ์ 50,000 นาย ก็ไม่ได้ขัดกับกฎของเกมส์ ไกอาก็ไม่ได้ขัดขวางมัน

แน่นอนว่า มันเป็นไปได้เลยที่จะส่งออกไปมากกว่า 50,000

ในฐานะปัญญาประดิษฐ์ระดับสูง ไกอามีระบบการตัดสินใจที่แม่นยำอย่างแท้จริง

พันธมิตรเสี่ยวก็ตอบกลับด้วยเช่นกัน พวกเขายินดีจะจัดผู้เล่นอาชีพสายต่อสู้ 100,000 คน ออกไปช่วยเหลือ เสี่ยวเหนียนหนิงทุ่มสุดตัว เขาใช้ผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ถึงครึ่งหนึ่งของทั้งกิลด์เป็นเดิมพัน

ตามที่คาดหวังไว้ เขาคว้าโอกาสจากการกลายเป็นกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อย กลายเป็นม้ามิดที่ใหญ่ที่สุดของวงการกิลด์

เมื่อมันจำเป็นอย่างแท้จริง เขาก็ยินดีที่จะเสี่ยง

แน่นอนว่า ส่วนหนึ่งในความมั่นใจของเขามาจากแผนการใหญ่ของตีฉิน นอกจากนี้ เนื่องจากพวกเขายังมีกำลังพลในฝ่ายพวกเขาอีก 100,000 นาย เสี่ยวเหนียนหยิงจึงไม่ได้กังวลอะไรมากนัก

ด้วยเหตุนี้ กองทัพพันธมิตรต้าหลี่จึงมีกำลังพลอันแข็งแกร่งถึง 200,000 นาย

สำหรับกองทัพต้าเซี่ย นอกเหนือจาก 2 กองทัพทหาร ในจังหวัดตงฉวนแล้ว ภายในเมืองสอดคล้อง มีเพียง 1 กองทัพทหารเท่านั้น

กองทัพพันธมิตรต้าหลี่จะรอให้กองทัพทหารทั้งสองในจังหวัดตงฉวนเข้าสู่มณฑลเสฉวนเสียก่อน แล้วค่อยปิดทางถอยของพวกเขา แน่นอนว่า มันจะดีที่สุดหากกองทัพทหารที่ 1 จะเข้าไปในมณฑลเสฉวนด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ตีฉินจึงตัดสินใจที่จะไม่เข้าช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์ในทันที

เฟิงฉิงหยางเพิ่งจะฟื้นตัวกลับมา ตีฉินจึงไม่ต้องการจะบอกแผนการกับเขา เพราะเกรงว่าเฟิงฉิงหยางจะต่อต้านมัน

ตีฉินจะคาดเดาได้อย่างไรว่า เฟิงฉิงหยางจะเลือกเส้นทางที่แตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง?

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 8

ณ เมืองจอมยุทธ์

ผ่านไป 3 วัน พวกเขาก็เสียด่านเพิ่มไปอีก 2 แห่ง พร้อมกับเมือง 2 แห่ง ที่อยู่ด้านหลังด่านทั้งสองนั้น

เมื่อเขาเห็นว่าตีฉินและคนอื่นๆไม่มีสัญญาณที่จะเข้าช่วยเหลือ เฟิงฉิงหยางก็ไม่สามารถจะทนรอได้อีกต่อไป “เนื่องจากสถานการณ์เป็นเช่นนี้ ข้าก็จะต้องร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น”

การระเบิดอย่างต่อเนื่อง ทำให้เฟิงฉิงหยางต้องการจะยอมแพ้

ในสายตาของเขา หากเขาร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น ดินแดนจอมยุทธ์จะปลอดภัยอย่างแท้จริง ไม่ว่าต้าเซี่ยจะแข็งแกร่งมากเพียงใด พวกเขาก็ยังคงไม่สามารถที่จะเอาชนะราชวงศ์ซู่-ฮั่นได้

ด้วยสิ่งนี้ เขาจะสามารถลดภาระการจัดการดินแดนลง และมุ่งเน้นไปที่การบ่มเพาะได้อย่างเต็มที่

เป็นตามที่คาดหวังไว้จากคนที่บ้าศิลปะการต่อสู้

ไม่ว่าเขาไม่สนใจดินแดนของเขา แต่เขารักการบ่มเพาะมากกว่า

แม้ว่าเฟิงฉิงเยว่จะไม่เต็มใจ แต่เธอก็ไม่มีเหตุผลใดที่จะหยุดพี่ชายของเธอ เข้าวันนั้น เฟิงฉิงหยางได้ร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น ได้รับการอนุมัติในทันที

.....

ณ เมืองหลวงเฉิงตู, พระราชวังจักรพรรดิ

หลิวเป่ย์เฟี๋ยรอที่จะรวมทั้งมณฑลเสฉวนไว้ใต้อำนาจของเขาอยู่แล้ว

เมื่อได้รับการร้องขอการปกป้องจากเฟิงฉิงหยาง จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะหัวเราะออกมาและตอบรับมัน

หลังจากที่ดินแดนจอมยุทธ์และราชวงศ์ซู่-ฮั่น ยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาแล้ว หลิวเป่ย์เฟี๋ยก็เรียกจู่เก๋อเหลียงและผางถิงมาปรึกษาเกี่ยวกับวิธีช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์

ด้วยกองทัพทหารองครักษ์ 1 ล้านนาย แม้จะอยู่ในช่วงที่รุ่งเรืองที่สุด ราชวงศ์ซู่-ฮั่นก็ยังคงไม่มีกำลังมากเช่นนี้ ด้วยกองทัพนี้ เป็นธรรมดาที่หลิวเป่ย์เฟี๋ยจะไม่กลัวสิ่งใด และเขายังหวังว่า เขาจะได้ต่อสู้กับต้าเซี่ย เพื่อแก้แค้นให้กับน้องชายทั้งสองของเขา

หลังจากนั้นไม่นาน นักวางกลยุทธ์ทั้งสองก็เข้ามา

จูเก๋อเหลียงยังคงแสดงออกอย่างสุภาพและอ่อนโยน รวากับว่าทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของเขาแล้ว

นั่นเป็นเรื่องจริง แม้ว่าการตายของกวนหยูและจางเฟยจะเป็นการทำลายหัวใจสำคัญของราชวงศ์ซู่-ฮั่น แต่กลับดีสำหรับตำแหน่งของเขาในราชวงศ์

เมื่อไม่มีทั้งสองคอยหุดยั้งเขา จูเก๋อเหลียงก็สามารถที่จะทำทุกอย่างได้ตามที่เขาต้องการ

ในกองทัพ สำหรับห้าเสือที่ยังเหลืออยู่ เจ้าหยุนเป็นสหายสนิทของเขา และฮวงจิงก็ยังเป็นสหายที่ดีของเขา

ยังไม่ต้องกล่าวถึงเหล่าข้าราชการพลเรือน เพราะกว่าครึ่งของพวกเขาเป็นศิษย์ของเขา

เมื่อเทียบกับจูเก๋อเหลียง ผางถงนั้นไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีความสุขที่นี่

แม้จะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังคงจงรักภักดีต่อหลิวเป่ยอย่างแท้จริง นานก่อนหน้านี้อโหยางโชนพยายามใช้ให้โจวหยูโน้วน้าวเขา แต่มันก็ยังคงล้มเหลว

แน่นอนว่าผางถงไม่ได้ปฏิเสธข้อเสนอทั้งหมดโดยสิ้นเชิง และยังคงทิ้งทางออกให้กับตัวเอง

จากรายงานของโจวหยู เนื่องจากเขาไม่ได้ทำอะไรมานานแล้ว ปณิธานของเขากำลังค่อยๆ ลดลง เมื่ออโหยางโชนได้รับข่าวนี้ เขาก็ยิ้มออกมาและอดทนรอต่อไป

มันเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น ที่ผางถงจะตัดสินใจรับข้อเสนอ

“ท่านคิดว่าพวกเราควรส่งใครไป?” หลิวเป่ยถามจูเก๋อเหลียง

เมื่อจูเก๋อเหลียงได้ยินคำถามนี้ เขาไม่ได้ประหลาดใจอะไรนัก

ไม่กี่วันที่ผ่านมา ดินแดนจอมยุทธ์ได้ส่งทูตของพวกเขามาแล้ว จูเก๋อเหลียงจึงได้เตรียมการสำหรับเรื่องนี้แล้ว “ท่านสามารถส่งจื่อหลงและกองกำลังทหารองครักษ์อีก 150,000 นาย ออกไปได้”

สำหรับสงครามในครั้งนี้ จูเก๋อเหลียงไม่คิดว่าพวกเขาจะมีโอกาสได้รับความพ่ายแพ้เลย จึงเป็นธรรมดาเขาจะต้องการให้เจ้าหยุนได้รับอนุญาต

“ท่านต้องการจะติดตามไปด้วยหรือไม่?” หลิวเป่ยกถาม

อย่างไม่คาดคิด จูเก๋อเหลียงส่ายหัวและกล่าวว่า “พวกเราเป็นแขก พวกเราจึงไม่ควรจะเข้าไปรบกวนอะไรมากนัก หากมันเป็นไปตามที่ข้าคาดการณ์ไว้ สนามรบหลักจะอยู่ที่เมืองจอมยุทธ์ นอกจากการสู้รบด้วยความแข็งแกร่งแล้ว มันไม่จำเป็นต้องมีกลยุทธ์ใดๆมากนัก”

หลิวเป่ยกพยักหน้า ขณะที่เขากำลังจะเห็นด้วยกับจูเก๋อเหลียง เขาก็สังเกตเห็นความโดดเด่นของผางถิง เขาจึงได้เปลี่ยนใจในฉับพลัน “เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ให้เจ้าหยุนเป็นขุนพลหลัก และตู๋หยวนจะเป็นนักวางกลยุทธ์”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทั้งจูเก๋อเหลียงและผางถิงก็ตกตะลึง

แต่ผางถิงก็ก้าวออกมาและกล่าวตอบรับในทันทีว่า “พะยะค่ะ!” ผางถิงเองก็อยากจะออกไปสูดอากาศข้างนอก เขาไม่ต้องการจะอยู่แต่ในเชิงตู

ด้วยเหตุนี้ เรื่องนี้จึงตัดสินใจเช่นนั้น

วันที่ 9 ของเดือนที่ 9 โดยได้รับคำเชิญของดินแดนจอมยุทธ์ ราชวงศ์ซู่-ฮั่น จึงได้ส่งเจ้าหยุนเป็นขุนพลหลักและผางถิงเป็นนักวางกลยุทธ์ นำกองกำลังทหารองครักษ์ 150,000 นาย เข้าช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทั่วทั้งโลกก็กลายเป็นโกลาหล

TWO Chapter 939 ดำเนินแผน B

การที่ราชวงศ์ซู่-ฮั่นส่งความช่วยเหลือมายังดินแดนจอมยุทธ์นี้ ทุกคนรู้ว่ามันหมายความว่าอย่างไร

ไม่มีใครคาดหวังว่า หนึ่งในสมาชิกหลักของพันธมิตรหยานหวาง จะยอมแพ้ง่ายๆและเลือกที่จะพึ่งพาNPC และกลายเป็น ‘ทาส’ ของพวกเขา

ในเวลานี้ ดินแดนจอมยุทธ์กลายเป็นมีชื่อเสียงไปทั่วทั้งแผ่นดิน อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่ชื่อเสียงที่ดี กลับกัน มันเป็นชื่อเสียงในแง่ลบ ซึ่งทำให้ตีเจินและคนอื่นๆรู้สึกอับอาย ในฉับพลัน คำกล่าวเย้ยหยันมากมายพุ่งเป้าไปที่ดินแดนจอมยุทธ์ โดยที่พวกเขาไม่สามารถจะตอบโต้อะไรกลับไปได้เลย

“ดินแดนจอมยุทธ์ยอมแพ้โดยไม่แม้แต่จะต่อสู้ นี่หรือวีรบุรุษ”

“รูปแบบการเล่นใหม่ของเซตตุ๊กกันดาร เมื่อถูกโจมตี ก็แค่วิ่งร้องไห้ไปหาบิดา”

นอกเหนือจากการเยาะเย้ยดินแดนจอมยุทธ์แล้ว บางคนยังได้เยาะเย้ยพันธมิตรหยานหวางอีกด้วย

“สมรู้ร่วมคิดกับเจ้าจากภายนอก ทำงานร่วมกับโจรภายใน พันธมิตรหยานหวางช่างมีเกียรตินัก”

เมื่อเผชิญกับคำกล่าวเหล่านี้ ดินแดนจอมยุทธ์ก็เจ็บปวดโดยสิ้นเชิง

เนื่องจากเขาได้ทำลงไปแล้ว คำกล่าวเหล่านี้จึงไม่อาจส่งผลใดๆ
กับเขาได้ ในทำนองเดียวกัน เหล่าผู้เล่นในนิยายกระบี่จึงหยางก็
ไม่ได้ออกไป แม้ว่าพวกเขาจะรู้สึกอับอายก็ตาม

ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ส่วนตัว การสูญเสียใบ
หน้าเล็กน้อยจึงไม่ได้สำคัญอะไรมากนัก

.....
.....

ณ มณฑลชิงตู, เมืองห่านตาน

“ไอ้โง่นั้น!”

ตี้เฉินโกรธเป็นอย่างมาก การกระทำที่ไม่คาดคิดของเฟิงชิงหยาง
ทำให้ชื่อเสียงของพันธมิตรหยานหวงพังทลายลง

“เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ดินแดนจอมยุทธ์จะต้องถูกขับไล่ออกจาก
พันธมิตรในทันที” ตี้เฉินเดือดดาลมาก เขาจะไม่ยอมให้หุ่นเชิดเป็น
สมาชิกในพันธมิตรอย่างแน่นอน

จวูไตเฟิงฮั่วคิดลึกซึ้งยิ่งกว่าตี้เฉิน เธอยิ้มและกล่าวว่า “สิ่งนี้ยอด
เยี่ยมนัก การที่ราชวงศ์ซู่-ฮั่นส่งกองกำลังออกมาเช่นนี้ มันแสดง
ให้เห็นว่า พวกเขาต้องการจะแก้แค้นต้าเชี่ย นั่นเป็นเรื่องที่ดี
สำหรับพวกเรา”

ตี้เฉินส่ายหัวและถอนหายใจ “นั่นเป็นเพียงผลประโยชน์ระยะสั้น
ข้าเกรงว่าสิ่งนี้จะส่งผลกระทบต่อการ Z ของพวกเรา”

“มันจะไม่ได้รับผลกระทบมากนัก” จู๊โตะเฟิงฮั่วสบอย่างแท้จริง
“ดินแดนจอมยุทธ์นั้นถูกตัดขาดจากโลกภายนอก และพวกเขาก็มี
เพียง 2 จังหวัดเท่านั้น มันจึงไม่ส่งผลกระทบต่อการจัดการของ
พวกเรามากนัก”

“ข้าก็หวังว่ามันจะเป็นเช่นนั้น”

ไม่ใช่ว่าดีเจินเป็นกังวลมากเกินไป อย่างไรก็ตาม แผนการนี้จะ
สร้างผลกระทบเป็นอย่างมาก พวกเขาจึงไม่สามารถจะปล่อยให้
ความผิดพลาดใดๆได้

.....
.....

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

อย่างน่าประหลาด ในฐานะผู้วางแผนในสงครามครั้งนี้ โอหยาง
โขว่ยังคงอยู่แต่ภายในพระราชวังของเขาตั้งแต่ต้น เขาไม่แม้แต่จะ
ไปยังแนวหน้า หรือให้ใดๆกับสื่อต่างๆ

การเก็บเงียบเช่นนี้ของเขา ทำให้ทุกคนรู้สึกหวาดกลัว

คนอย่างสื่อ่งป้ารู้สึกแย่ และเป็นกังวลเพราะมัน

ในสายตาของสื่อ่งป้า ที่โอหยางโขว่ยังสงบอยู่เช่นนี้ เพราะเขาเพิ่ง
เคยยืนอยู่ในระดับที่สูงกว่าคนอื่นๆ และเขาคิดว่าตัวเองไม่ได้อยู่
ในระดับเดียวกับคนอื่นๆ

“เขากำลังดูถูกพวกเราอยู่”

ความคิดดังกล่าว จะสร้างอันตรายที่รุนแรง

ในห้องอ่านหนังสือหลวง มันมีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่จาก
ก่อนหน้านี้ นั่นก็คือ มันมีแผนที่ขนาดใหญ่ของจีนแขวนปกคลุม
ทั้งผนังฝั่งตะวันตก

บนแผนที่ มีเครื่องหมายต่างๆมากมาย

มีคนรับผิดชอบการทำเครื่องหมายทุกอย่างบนแผนที่ ทั้งด้านที่ถูก
ล่มสลายแล้ว, เมืองที่ถูกยึดครองแล้ว กองกำลังเดินทัพไปถึงไหน
แล้ว และอื่นๆอีกมาก

ผลงานชิ้นเอกนี้ แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในการสื่อสารของ
ต้าเชี่ย

ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าโอหยางโซวจะไม่ได้ออกไปยังแนวหน้า แต่เขาก็
ยังคงสามารถดูทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นจากที่นี่ได้ เสนาบดีสำนัก
กิจการทหาร ตูหฺรูฮฺย, เจียสู, เฉินกง และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้
ทั้งหมด กำลังรอคำถามจากเขาอยู่

คนนอกอาจจะคิดว่า สำนักงานใหญ่เมืองสอดคลองที่ไปนี้อยู่ จะ
เป็นหัวใจหลักของต้าเชี่ยในสงครามครั้งนี้ ใครจะคิดว่า แท้จริง
แล้ว มันในห้องอ่านหนังสือหลวงแห่งนี้ที่เป็นสมองของปฏิบัติ
การทั้งหมด

เนื่องจากโอหยางโซวขึ้นครองบัลลังก์แล้ว โอกาสที่เขาจะนำ
กองทัพออกไปเองจึงน้อยลงเรื่อยๆ ด้วยวิธีเช่นนี้เท่านั้น ที่เขาจะ
ยังสามารถควบคุมสถานการณ์ทั้งหมดได้

ภายในห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางໂໜ່ยังคงไม่ได้ดูแผนที่ และเขายังคงมุ่งเน้นความสนใจไปที่จดหมายเหตุฉบับหนึ่ง

การที่ราชวงศ์ซู่-ฮั่นส่งกองกำลังไปช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์ไม่ได้ทำให้โอหยางໂໜ່ประหลาดใจใดๆ มณฑลเสฉวนมีไปฉีเป็นผู้บัญชาการหลัก มันจึงไม่เป็นไร โอหยางໂໜ່ที่อยู่ที่นี่สามารถมุ่งเน้นไปที่ภาพรวมได้

จดหมายเหตุฉบับนี้มาจากองค์กรรักษาน้ำ และมันได้กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ผิดปกติในต้าหลี่

จากประสบการณ์ในก่อนหน้านี้ แน่หนอนว่าโอหยางໂໜ່จะปล่อยให้ดินแดนทั้งสี่ที่ยังเหลือในจังหวัดต้าหลี่ทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ พวกเขาถูกสืบสวนและตรวจสอบโดยองค์กรรักษาน้ำอยู่ตลอด

เมื่อดินแดนทั้งสี่ผสานรวมกันเป็นหนึ่งเดียวในฉับพลัน มันก็สร้างข้อสงสัยให้กับโอหยางໂໜ່ในทันที

คิดเกี่ยวกับสงครามในปัจจุบันแล้ว มันจะต้องไม่ใช่เรื่องบังเอิญอย่างแน่อน หากในเวลาเช่นนี้ เหล่าตระกูลชั้นสูงไม่เคลื่อนไหวแล้วพวกเขาจะรอให้ถึงตอนไหน? ดูเหมือนว่าที่ดินและคนอื่นๆ จะเคลื่อนไหวในจังหวัดต้าหลี่

ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงติดกับดักของโอหยางໂໜ່

กล่าวตามจริง ดินแดนทั้งสี่นี้เป็นดั่งก้างที่ติดอยู่ในลำคอ พวกเขาทำให้เขากังวลว่าจะสร้างปัญหาเช่นนี้ได้ซักวัน

แต่ด้วยการปกป้องจากราชสำนักต่ำหลี ต้าเซียจึงไม่สามารถจะเข้าไปในจังหวัดต่ำหลีได้ง่ายนัก

ตอนนี้ พวกเขากลับคิดที่จะเดินออกมาเอง โอหยางโซวจึงมีเหตุผลที่จะทำให้ตัวเป็นคนไร้หัวใจ นอกจากนี้ เขายังต้องการจะสอนบทเรียนให้กับราชสำนักต่ำหลี เพื่อให้พวกเขาารู้สถานที่ของตัวเอง

โอหยางโซวสายหัว เขาวางแผนเจตนาเหตุฉบับนั้นลงและกล่าวว่า “ตามที่คาดหวัง มันเป็นแผนเดิมๆ พวกเขาไม่มีความคิดสร้างสรรค์เลยหรือ” ในขณะที่กล่าว เขาก็ตะโกนออกไปข้างนอก “ทหาร!”

“องค์ราชา!”

.....
.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 10

ณ มณฑลหยุนหนาน

ราชวงศ์ซู่-ฮั่นส่งกองกำลังของพวกเขาไปยังดินแดนจอมยุทธ์ ทำให้สงครามทั้งหมดซับซ้อนอย่างแท้จริง แม้ว่าเหล่าผู้เล่นจะเยาะเย้ยดินแดนจอมยุทธ์ แต่พวกเขาก็รู้สึกเหนื่อยใจแทนต้าเซียด้วยเช่นกัน

โลกภายนอกมีความอยากรู้อยากเห็นอย่างมากกว่า ต้าเซียจะตอบสนองอย่างไรต่อการเข้ามาของกองกำลังของเจ้าหยุนในฉบับปล้นคำตอบของปัญหานี้ จะได้รับการเฉลยในไม่ช้า

เข้าวันนั้น กองทัพทหารที่ 3 และ 5 ได้รับคำสั่งให้ขึ้นไปทางเหนือ เพื่อไปสมทบกับกองกำลังแนวหน้า และกลายเป็นกองกำลังที่สอง ที่เข้าสู่สมรทลเสฉวน

ภายใต้คำสั่งของไป๋ฉี จางเลี่ยวจะนำกองทัพทหารที่ 3 เป็นทัพ ป้องกันซ้าย ส่วนเสี่ยวเซากุ้ย จะนำกองทัพทหารที่ 5 เป็นทัพ ป้องกันขวา

มันมีเหตุผลที่เรียกพวกเขาเช่นนั้น

หากใครกล่าวว่ากองกำลังแนวหน้าเป็นตั้งลูกศรที่แหลมคม 2 ลูก พุ่งเข้าไปยังใจกลางเมืองจอมยุทธ์ในจังหวัดเจียงหยางแล้ว กองกำลังป้องกันทั้งสองก็จะเป็นผู้คุ้มกันองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ประการแรก พวกเขาจะช่วยดูแลการขนส่งเสบียงสำหรับกองกำลังแนวหน้า

เนื่องจากพวกเขาเป็นกองกำลังแนวหน้า พวกเขาจึงต้องแข่งกับ เวลา และจำเป็นจะต้องพุ่งออกไปข้างหน้าด้วยกลิ่นอายของความ อยู่ยงคงกระพัน อย่างไรก็ตาม กองทัพไม่ใช่พรานที่อยู่โดดเดี่ยว และการจะเดินหน้าต่อไปได้อย่างรวดเร็วนั้น พวกเขาจำเป็นจะต้องมีระบบโลจิสติกส์ที่สมบูรณ์แบบ

และเสบียงก็เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุด

โชคดีที่เมื่อรวมกับเมืองต่างๆในจังหวัดเจียงหยางที่พวกเขายึด ครองได้แล้ว ข้าเชียวสามารถรวบรวมเสบียงได้เป็นจำนวนมาก ซึ่ง มันช่วยลดภาระด้านโลจิสติกส์ลงไปได้อย่างมาก ไม่อย่างนั้น ใคร จะรู้ว่าพวกเขาจะสามารถทำสงครามครั้งนี้ได้นานเพียงใด?

ประการที่สอง หลังจากกองกำลังแนวหน้ายึดครองเมืองต่างๆได้แล้ว พวกเขาก็ต้องทิ้งมันไว้ข้างหลัง

กองกำลังแนวหน้าต้องเร่งเดินทัพ จึงเป็นธรรมดาที่เมืองเหล่านี้จะถูกทิ้งเอาไว้ เมืองเหล่านี้จะถูกจัดการโดยกองกำลังป้องกันทั้งสอง

เมืองเหล่านี้เคยอยู่ภายใต้ดินแดนจอมยุทธ์ และเนื่องจากเฟิงฉิงหยางไม่ได้เป็นทราชาห์ เขาจึงเป็นศักดิ์ศรีต่อประชาชนของเขาในระดับหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ประชาชนจึงยังคงมีความจงรักภักดีต่อเขาอยู่

ดังนั้น แม้ว่าเมืองจะถูกยึดครอง แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าประชาชนจะให้การสนับสนุนต่ำเสีย ในขณะที่คณะรัฐมนตรีมอบหมายให้เหล่าข้าราชการเข้าไปควบคุมมัน พวกเขาก็ยังต้องการให้กองกำลังส่วนหนึ่ง ทำหน้าที่ป้องกันไม่ให้มีอะไรเกิดขึ้น

ประการที่สาม พวกเขาจะเข้าช่วยเหลือในสนามรบ

กองกำลังป้องกันซ้าย-ขวา จะช่วยปกป้องปีกแนวหน้าทั้งสอง เมื่อพวกเขาไปถึงเมืองจอมยุทธ์ พวกเขาทั้งหมดก็จะรวมตัวกับกองกำลังแนวหน้า เพื่อต่อสู้ในการสู้รบครั้งสุดท้ายร่วมกัน

นอกเหนือจากกองทัพทหารที่ 3 และ 5 แล้ว ไปฉีกก็ได้นำกองทัพทหารที่ 1 เดินทัพไปยังจังหวัดตงฉวนเป็นการส่วนตัว

ศูนย์บัญชาการแนวหน้าก็ย้ายไปยังจังหวัดตงฉวนด้วยเช่นกัน

แน่นอนว่า การเคลื่อนกองทัพทหารที่ 1 ไปยังจังหวัดตงฉวนก็เป็นการป้องกันภัยคุกคามจากนครรัฐฉวนเป่ย์ด้วยเช่นกัน แม้ว่า

ซีເหมินต้ากวนເຮິນຈະເຢື່ອນຈດໝາຍແລະແສດງທ່າທື່ວາເຂາຈະໄມ່
ເຂ້ມາຍຸ່ງກັບສງຄຣາມໃນຄຣັ່ງນີ້ ແຕ່ໂອໜ່າງໂສວກີ້ຕ້ອງກຈະເຕຣື່ຍມ
ພຣັອມໄວ້ກ່ອນ ໄມ່ວາອ່າງໄກ ຈື່ເຢຢື່ອນຕ້າກວນເຮິນກີ້ໄມ່ສາມາດຈະ
ຕັດສິນທຸກໆເຣື່ອງໃນນຄຣຣັຖໄດ້

ດ້ວຍການເຄື່ອນໄຫວທາງທຸກາໃນຄຣັ່ງນີ້ ຕ້າເຢື່ອໄດ້ເຄື່ອນຄຸ່ມ
ກອງທັພມັງກເຂ້ມໄປໃນມຄໜລເສຄວນເກືອບທັງໝດ

ໃນຮ່ວງເວລານີ້ ມັນຮັດເຈນແລ້ວວ່າ ຕ້າເຢື່ອວາງແຜນທື່ຈະທ່າລາຍດິນ
ແດນຈອມຍຸທຣ໌ແມ້ວ່າພວກເຂາຈະຕ້ອງຕ້ອສູ້ກັບຣາຮວງສ໌ຮູ່-ອັນ ພວກເຂາ
ກີ້ຍັງຄມັນໃຈວ່າຈະຮນະ

ເມື່ອຮ່າວນີ້ແພຣ໌ກຣະຈາຍອອກໄປ ຟອຣັ່ມກີ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ
ທຸກຄນກໍ່ລັ່ງເຝົ້າດູການຕ້ອສູ້ຮ່ວງຍັກຮ໌ໄຫຼ່ທັງສອງອ່າງໃຈຈດໃຈ
ຈ່ອ

.....
.....

ປ່າຍວັນນັ້ນ ເມື່ອພວກເຂາໄດ້ຮັບຮູ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຕ້າເຢື່ອ ດິນແດນ
ຈອມຍຸທຣ໌ກີ້ທ່າການຕອບໄຕ້ ພວກເຂນ່າກອງທັພທຸກາທື່ 1 ເຄື່ອນ
ຟລອອກຈາກເມືອງໂດຍຕຣງ

ອ່າງໄກກີ້ຕາມ ຄວາມເປັນຈຣັງກີ້ຄື ກ່ອນທື່ກອງກໍ່ລັ່ງຂອງຮູ່ອັນຈະມາ
ເຖິງ ເມືອງຈອມຍຸທຣ໌ຈະຄລາຍເປັນເຢຢື່ອເມືອງທື່ວາງເປລ່າ

แม้จะเป็นเช่นนั้น ก็ไม่มีใครคิดว่าเฟิงฉิงหยางบ้าไปแล้ว ทุกคนรู้ว่าพันธมิตรหยานหวงยังมีกองกำลังสำรองเหลืออยู่ในเมืองหลักของพวกเขา ซึ่งสามารถเทเลพอร์ตมาเพื่อช่วยเหลือได้ตลอดเวลา แม้ว่าตีเงินและคนอื่นๆจะโกรธเฟิงฉิงหยาง แต่พวกเขาก็ไม่ได้ยอมแพ้ในตัวเขา ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็มีตาเซียเป็นศัตรูร่วมกันที่เฟิงฉิงหยางรับส่งกองทัพทหารที่ 1 ออกไป เพราะเขาไม่ต้องการจะเห็นตาเซียกลืนกินจังหวัดเจียงหยางของเขา กองทัพทหารที่ 1 นี้ จะจัดตั้งแนวป้องกันตามเส้นทางต่างๆ เพื่อเสริมการป้องกันให้กับเมืองต่างๆ

ด้วยวิธีนี้ กองทัพตาเซียจะต้องสูญเสียอย่างมากในทุกๆเส้นทางที่พวกเขาเดินทัพผ่าน

เดิม เฟิงฉิงหยางต้องการจะรอให้กองกำลังของซู่-ฮั่นมาถึงเสียก่อน แล้วร้องขอให้พวกเขาเดินทัพไปทางใต้พร้อมกัน อย่างไรก็ตาม หลิวเป่ย์เจ้าเล่ห์เป็นอย่างมาก เขาส่งคำกล่าวมาบอกว่า กองทัพซู่-ฮั่นจะรับผิดชอบเฉพาะการสู้รบครั้งสุดท้ายที่เมืองจอมยุทธ์เท่านั้น

เมื่อเฟิงฉิงหยางได้รับข่าวนี้ เขาก็ตำหนิหลิวเป่ย์ว่าไร้ยางอาย ขณะที่ส่งกองทัพทหารที่ 1 ของเขาออกไป

เฟิงฉิงหยางมีเหตุผลอีกอย่างสำหรับคำสั่งนี้ของเขา

เขาต้องการจะลดความเร็วในการโจมตีของตาเซีย และหลักดันพวกเขาให้ถอยกลับไป นอกจากนี้ เขายังว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆเกิดขึ้นในเขตทูกันดาร์ เพื่อเปลี่ยนจุดสนใจของสงคราม

TWO Chapter 940 ความเสี่ยงล่วงหน้าเพื่อคณูปการ

ผ่านมา 1 สัปดาห์ เกิดการปิดล้อมครั้งแล้วครั้งแล้วในมณฑล
เสฉวน

กองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสี่ของต้าเซี่ย เดินทัพไปข้างหน้า 2
เส้นทาง และแบ่งออกเป็น 4 กองกำลัง ด้วยความช่วยเหลือของ
อุปกรณ์การบินล่อเลียนและปืนใหญ่ พวกเขาปิดล้อมและเข้ายึด
ครองเมืองและด่านต่างๆได้ทั้งหมดตลอดเส้นทางเดินทัพของพวก
เขา อย่างไรก็ตาม กองทัพทหารที่ 1 และ 2 ของดินแดนจอมยุทธ์
กลับเหนียวแน่นอย่างน่าประหลาดใจ แม้ว่าจะหวัดเจียงหยางจะ
ค่อยๆถูกกลืนกินทีละเล็กทีละน้อย แต่ขวัญกำลังใจของทหารใน

กลุ่มกองทัพมังกรก็เริ่มสั่นคลอน และพวกเขาก็ประสบกับความ
สูญเสียจำนวนมาก

ความระส่ำระสายเกิดขึ้นแม้แต่กับเมืองที่พวกเขาเพิ่งจะยึดครอง
ด้วยเหตุนี้ ไปนี้จึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากส่งอีก 2 กองพล
ทหารออกไป เพื่อช่วยสงบปัญหาลง มีเพียง 3 กองพลทหาร
เท่านั้น ที่ยังเหลืออยู่ในมณฑลหยุนหนาน

การสู้รบที่มณฑลเสฉวน รุนแรงกว่าที่โอหยางโซวคาดการณ์ไว้
มาก

.....
.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 20

ณ มณฑลเสฉวน, ด้านกานลั่ว

ด้านกานลั่วตั้งอยู่ทางตะวันตกของส่วนกลางจังหวัด การเข้ายึด
มันได้ ก็ะหมายความว่าพวกเขาจะสามารถเข้าสู่พื้นที่หลักของ
จังหวัดเจียงหยางได้

ในเวลา 10.00 น. ทหารหน้าซายที่นำโดยหลายฮูเอ้อมาถึงด้านหน้า
ของด่าน

มองย้อนกลับไป กองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพมังกร เป็น
หนึ่งในกองกำลังที่เก่าแก่ที่สุดของราชวงศ์ และพวกเขาเริ่มมาจาก
กองกำลังทหารอาสา ตำแหน่งของพวกเขาจึงอาจจะสูงกว่าแม้แต่
กลุ่มกองทัพองครักษ์เสียอีก

นี่คือกองกำลังที่เป็นดังตำนาน

การให้หลายชูเอ๋อมารับผิดชอบกองทัพอากาศที่ 2 นี้ จึงเป็น
ธรรมดาที่จะทำให้หลายคนไม่พอใจ หลายชูเอ๋อเองก็รู้เรื่องนี้ดี
เขาจึงต้องการจะสร้างคุณูปการของเขาผ่านการสนามรบและได้
รับศักดิ์ศรีมา

การสู้รบที่มณฑลเสฉวนนี้เป็นโอกาสที่ยอดเยี่ยม

ด้วยลั่วซีสินขโมยการนองเลือดครั้งแรกไป หลายชูเอ๋อจึงต้องการ
จะทำให้ดีกว่าเพื่อให้ได้รับคุณูปการที่มากกว่า

ดังนั้น เขาจึงทิ้งทรัพยากรที่หนักเกินไป และนำกองกำลังแนว
หน้าเพียง 10,000 นาย มุ่งตรงไปข้างหน้า

ในสายตาของเขา トラบเท่าที่ยึดด้านใต้ กองทัพอากาศที่ 2 ก็
เป็นกองกำลังแรกที่เข้าสู่พื้นที่หลักของจังหวัดเจียงหยาง จากนั้น
เขาก็จะสามารถแข่งขันกับลั่วซีสินได้

เมื่อพวกเขามาถึงด้าน ด้วยความร่วมมือของกองกำลังการบิน
พวกเขาได้ทำการเริ่มโจมตีในทันที

ปืนใหญ่, อาวุธปิดล้อม, หอธนู, และเครื่องยิงหน้าไม้สามคันศร
เขาใช้ทุกสิ่งที่เขาสามารถใช้ได้ เขายังได้จัดตั้งกองกำลังพลีชีพ
เพื่อทำหน้าที่เป็นแนวหน้า

ในช่วงเวลาที่สำคัญนั้น เขายังได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการสังหาร
ด้วย เพื่อยกระดับศักดิ์ศรีของเขา ในฐานะขุนพลที่บ้าคลั่ง เขามี
พลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งเป็นอย่างมาก ขณะที่เขาปีนขึ้นไปบนกำแพง

และสังหารศัตรู มันทำให้ทุกคนถึงกับสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลัง

ด้วยการจู่โจมที่ไม่คาดคิด ในเวลาเพียง 2 ชั่วโมง ด่านกานลั่วที่อยู่ยงคงกระพันก็ถูกยึด

สำหรับกลยุทธ์การปิดล้อมในครั้งนี้ กองกำลังแนวหน้าชาย-ขาได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดี ความได้เปรียบทางภูมิประเทศของต้าเชียนนั้น ไม่ได้มีความหมายต่อกองทัพต้าเชียนมากนัก

“ช้ยชนะ! ช้ยชนะ!”

เนื่องจากวิธีการอันรุนแรงของเขา กองกำลังของเขาจึงสูญเสียอย่างหนัก ถึงกระนั้น นี่ก็ยังคงเป็นช้ยชนะครั้งใหญ่ พวกเขายังคงเป็นกองกำลังแรกของราชวงศ์ที่เข้าสู่พื้นที่หลักของจังหวัดเจียงหยางใต้ ซึ่งมันทำให้พวกเขาได้รับเกียรติและศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่ ขวัญและกองกำลังใจของกองกำลังจิงทะยานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเหล่าทหารก็ยอมรับหลายฐเอ้อมากยิ่งขึ้น

เมื่อเห็นเช่นนั้น หลายฐเอ้อก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

เขาไม่ใช่คนใจร้อน อย่างไรก็ตาม เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมาย บางครั้งก็จำเป็นจะต้องใช้วิธีการบางอย่าง เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อสร้างศักดิ์ศรีของเขาในกองทัพ นอกจากผลประโยชน์ส่วนตัวแล้ว มันยังเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบในอนาคตด้วย

ในการสู้รบครั้งสุดท้าย หลายฐเอ้อต้องการทำให้มั่นใจว่า กองทัพทหารที่ 2 ทั้งหมด จะฟังคำสั่งของเขา ‘การเสียสละเช่นนี้จะคุ้มค่าในท้ายที่สุด’ หลายฐเอ้อคิดกับตัวเอง

หลังจากยึดด่านกานลั่วได้แล้ว หลายชูเอ๋อก็รวบรวมกองกำลัง เพื่อที่จะเข้ายึดเมืองกานลั่วในครั้งเดียว ภายในเมือง ยังคงมี ทหารรักษาการณ์อีกเพียง 2,000 นาย มันจึงไม่ควรจะเป็น ปัญหาสำหรับพวกเขาในการเข้ายึดเมืองต่อไป

“รวมพล พวกเราจะเข้าเมืองแล้ว!”

หลายชูเอ๋อขี่ม้าของเขา นำกองกำลังเข้าไปในเมือง

นอกเหนือจากกำลังพล 1,000 นาย ในด้านที่จะรับผิดชอบผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ , จับตาดูเหล่าเชลยศึก และเข้าควบคุมการป้องกัน ด้านแล้ว ส่วนที่เหลืออีก 7,000 นาย ติดตามเขาเข้าไปในเมือง

เหล่าทหารคิดว่าพวกเขาจะได้กินอาหารแสนอร่อยในเมือง ก่อน จะนอนหลับพักผ่อนในคืนนี้ การรีบเร่งเดินทางและการสู้รบที่ รุนแรง ทำให้พวกเขาเหนื่อยล้าเป็นอย่างมาก

ไม่มีใครถูกสร้างจากเหล็กอย่างแท้จริง

หลายชูเอ๋อไม่รู้เลยว่า มีกับดักขนาดใหญ่ รอกองกำลังแนวหน้า ของเขาอยู่

.....
.....

ณ เมืองกานลั่ว, มันเป็นสถานที่ที่อันตรายเป็นอย่างมาก

1 สัปดาห์ ก่อนที่หลายชูเอ๋อจะมาถึงที่นี่ กองทัพทหารที่ 1 ของ ดินแดนจอมยุทธ์ ได้วางแผนที่จะสอนบทเรียนให้กับต้าเชี่ย

หลังจากถูกตำหนิโดยเฟิงฉิงหยาง เป็นธรรมดาที่เว่ยหยานจะโกรธเป็นอย่างมาก และเขาต้องการจะกอบกู้ใบหน้าของเขาในสนามรบ และพิสูจน์ว่ากองกำลังของเขามีความสามารถอย่างแท้จริง

ผลที่ตามมาก็คือ การป้องกันของแต่ละด่านมั่นคงและยืดหยุ่นอย่างแท้จริง ซึ่งทำให้ต้าเชี่ยถึงกับตกตะลึง

อย่างไรก็ตาม นั้นยังไม่เพียงพอที่จะรักษาศักดิ์ศรีของเขาได้ เว่ยหยานจึงออกมาเคลื่อนไหวด้วยตัวเอง เขาใช้ความคิดของกองทัพต้าเชี่ยที่มุ่งเน้นไปที่ด่านและละเลยเมือง เพื่อสอนบทเรียนนองเลือดให้กับพวกเขา

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว เว่ยหยานก็พุ่งเป้ามาที่หลายฮูเอ้อ

ในฐานะขุนพล เว่ยหยานเข้าใจความคิดของหลายฮูเอ้อ ที่ต้องการจะพิสูจน์ตัวเอง

ในที่มืด กองกำลังหนุ่มค่อยๆรวมตัวกันทางตะวันตกของเมืองگانลั่ว

เมืองگانลั่วในปัจจุบัน ดูสงบเป็นอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เว่ยหยานได้นำกองกำลัง 30,000 นาย ด้วยตัวเอง โดยที่พวกเขาปลอมตัวและซ่อนตัวอยู่รอบๆเมือง

เพื่อที่จะซุ่มโจมตีกองทัพต้าเชี่ย นี่เป็นกองกำลังมากที่สุดที่เขาสามารถจะจัดเตรียมได้แล้ว หากเขาระดมพลมากกว่านี้ มันมีโอกาสมากที่แผนการของเขาจะถูกเปิดเผย

เว่ยหยานได้เห็นความสามารถของสายลับต้าเซี่ยมาแล้ว เขาจึงไม่กล้าจะดูเบาพวกเขาอีก

เมื่อหลายฐเอื่อนำกองกำลังของเขาผ่านเข้าด้านมาแล้ว กองกำลัง 30,000 นายนั้นก็เริ่มเคลื่อนไหว โดยใช้ยุทธศาสตร์ของลอร์ดเป็นแกนกลาง พวกเขาจะกระจายกองกำลัง และสร้างตาข่ายขนาดใหญ่ขึ้นมาล้อมรอบศัตรู

“ท่านขุนพล ปลาकिनเหยื่อแล้ว!”

หลังจากนั้นชั่วครู่ ทหารที่แต่งตัวเป็นประชาชนธรรมดา ก็ลอบเดินเข้ามารายงานเว่ยหยาน

“พวกเขามีจำนวนมากเพียงใด? และพวกเขามีการแสดงออกแปลกๆหรือไม่?” เว่ยหยานยังคงเป็นกังวล

“มีทหารราว 6,000-7,000 นาย จากการสังเกตพวกเขา พวกเขากำลังตื่นเต้น และไม่มีแม้แต่คนเดียวที่คิดว่าเป็นกับดัก”

“ยอดเยี่ยม!” จิตสังหารปรากฏขึ้นในดวงตาของเว่ยหยาน ขณะเดียวกัน เขาก็กล่าวด้วยเสียงต่ำว่า “วันที่ดีของพวกเขาสิ้นสุดลงแล้ว ถ้ายึดคำสั่ง ให้ทุกคนเข้าประจำที่”

“ขอรับ!” ทหารส่งสารนายนั้นตอบรับด้วยความตื่นเต้น

ในช่วงเวลาที่ผ่านมานี้ กองทัพต้าเซี่ยได้รับชัยชนะมาอย่างต่อเนื่อง และพวกเขาก็ปลดปล่อยกลืนอายุที่อยู่ยังคงกระพันออกมา สิ่งนี้ทำให้กองทัพดินแดนจอมยุทธ์รู้สึกกดดันเป็นอย่างมาก และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ลดต่ำลง

พวกเขา กำลังตั้งตารอโอกาสที่จะพลิกสถานการณ์อยู่

เมื่อเห็นทหารส่งสารเดินออกไปแล้ว เว่ยหยานก็ยังคงเป็นกังวล
อยู่เล็กน้อย เขาจึงถามรองขุนพลของเขาว่า “กองกำลังรักษา
การณ์ 2,000 นาย ยังคงอยู่ดีหรือไม่? อย่าปล่อยให้พวกเขาเปิด
เผยพวกเราได้”

“ท่านขุนพลไม่ต้องกังวล ข้าสั่งให้พวกเขาปกป้องคฤหาสน์ของ
ลอร์ดด้วยชีวิตของพวกเขา ดังนั้น พวกเขาจะไม่ยอมจำนนโดยที่
ไม่ได้ต่อสู้อย่างแน่นอน”

เว่ยหยานพยักหน้าและหลับตาลงเพื่อตั้งสมาธิ เพื่อรองขุนพล
เห็นเช่นนั้น เขาก็จากไปเงียบๆ

กองกำลังรักษาการณ์ 2,000 นาย เป็นเหยื่อที่เว่ยหยานใช้
สำหรับล่อลวงศัตรูเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด จากนั้น ศัตรูก็จะ
ติดกับและถูกล้อมด้วยกองกำลัง 30,000 นาย

เพื่อที่จะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ แม้แต่กองกำลังรักษาการณ์ก็
ยังไม่ว่าตนเองเป็นเพียงเหยื่อ

ขุนพลทุกคนล้วนมีความโหดเหี้ยมเช่นนี้

“การเปลี่ยนแปลงที่ท่านลอร์ดคาดหวังจะเกิดขึ้นในมณฑลเสฉวน
หรือไม่นั้น ทุกอย่างขึ้นอยู่กับ การสู้รบในครั้งนี้” เพื่อภาพรวมแล้ว
เว่ยหยานไม่สนใจว่าจะต้องเสียสละทหารไปมากเพียงใด

.....
.....

หลายชูเอ๋อเร่งนำกองกำลังของเขาพุ่งตรงไปข้างหน้า ในเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง พวกเขาก็มาถึงเมืองการลั่ว

หลังจากรู้ว่ด่านถูกยึดแล้ว ประชาชนภายในเมืองก็เต็มไปด้วยความหวาดกลัว และพากันไปซ่อนในบ้านของตนเอง

เมืองขนาดใหญ่ใหญ่กลายเป็นเย็นลงน่าผิดปกติ

เมื่อหลายชูเอ๋อเห็นเช่นนั้น เขาก็คิดว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะเมืองไม่ก็่แห่งก่อนหน้านั้น ก็เป็นเช่นเดียวกันนี้

“สังหารทุกคนที่ขวางทาง!”

หลายชูเอ๋อเป็นผู้นำ พวกเขามุ่งหน้าตรงไปยังคฤหาสน์ของลอร์ดได้อย่างง่ายดาย หลังจากทำลายแผ่นหินของเมืองแล้ว มันถึงจะเป็นการเข้ายึดครองเมืองอย่างแท้จริง

“ฆ่า!”

ภายใต้สายตาที่หวาดกลัวของผู้คน เหล่าทหารชั้นสูงของกลุ่มกองทัพมังกรก็บุกเข้าไปในเมือง

เมื่อไปถึงด้านหน้าคฤหาสน์ของลอร์ด พวกเขาก็เห็นกองกำลัง 2,000 นาย อยู่ในจตุรัส แน่นอนว่าพวกเขาก็คือ กองกำลังรักษาการณ์เมืองการลั่ว พวกเขาแต่ละคนมีความกังวล แต่พวกเขาก็ไม่มีเจตนาที่จะยอมแพ้

เนื่องจากพวกเขาได้รับคำสั่งให้ทำการป้องกันจนกว่าจะตาย พวกเขาจึงไม่สามารถจะยอมแพ้ได้

หากพวกเขายอมจำนน มันจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวของพวกเขา

ในตอนนี้ ครอบครัวของพวกเขาถูกพาตัวไปยังแนวหลัง หากพวกเขากลายยอมจำนนต่อศัตรู ครอบครัวของพวกเขาจะต้องถูกฝังอย่างแน่นอน

สิ่งเดียวที่พวกเขาทำได้ในตอนนี้ก็คือ ต่อสู้กับศัตรูด้วยชีวิต

เมื่อหลายฐเอ้อเห็นเช่นนั้น เขาก็หัวเราะอย่างเย็นชา “สังหารพวกเขาซะ” เมื่อเผชิญกับกองกำลังนี้ หลายฐเอ้อไม่สนใจแม้แต่จะเข้าร่วม

“ขอรับท่านขุนพล!”

เมื่อได้รับคำสั่งแล้ว ทหารทั้ง 7,000 นาย ก็พุ่งเข้าใส่ศัตรูราวกับฝูงหมาป่าและพยัคฆ์

ในนับพลัน เลือดไหลนองดุจแม่น้ำที่หน้าคฤหาสน์ของลอร์ดเสียงตะโกนแห่งการสังหารดังกระจายไปทั่ว ทำให้ประชาชนภายในเมืองหวาดกลัว และไม่กล้าที่จะแสดงใบหน้าของตัวเองออกมา

บางคนที่หวาดกลัวมากถึงกับซ่อนตัวอยู่ในห้องใต้ดิน และใช้สำลีดุดหูของพวกเขา

หลายฐเอ้อเป็นดั่งป้อมปราการหลักขณะที่ยืนมองการสังหารหมู่ที่หน้าจตุรัส เขาเคยผ่านการสู้รบมามากแล้ว เขาคำนึงเคยกับสิ่งเหล่านี้ดี

ผ่านไป 20 นาที กองกำลังรักษาการณ์ไม่แม้แต่จะสามารถต่อต้านใดๆได้ และพวกเขาก็ถูกบังคับให้ต้องถอยกลับเข้าไปใน
คุก হাসน์

เหล่าทหารไม่ต้องรอให้ขุนพลของพวกเขาออกคำสั่ง พวกเขารีบตามศัตรูเข้าไปในคุก হাসน์ และสังหารสหายที่ดีอรรันเหล่านี้ทีละคนทีละคน

เมื่อหลายฐุเอื่อได้ยินเช่นนั้น เขาก็เตรียมจะตามพวกเขาเข้าไป
ในขณะนั้นเอง เสียงการพุ่งออกมาของกองกำลังขนาดใหญ่รอบๆ
คุก হাসน์ของลอร์ด ก็ทำให้การแสดงออกของเขาต้องเปลี่ยนไป

TWO Chapter 941 การสู้รบนองเลือดของกลุ่มกองทัพมังกร

เว่ยหยานเลือกโจมตีในช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุด ตอนนั้น ทหารกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ส่วนใหญ่ได้เข้าไปในคฤหาสน์ เพื่อต่อสู้กับกองกำลังรักษาการณ์ที่เหลือแล้ว

ด้วยมีกองกำลังของดินแดนจอมยุทธ์ 30,000 นาย ล้อมคฤหาสน์ไว้ทุกด้าน เว่ยหยานมั่นใจว่าจะสามารถบังคับให้พวกเขาทั้งหมดเข้าไปในคฤหาสน์ และค่อยๆสังหารพวกเขาอย่างช้าๆได้

โชคไม่ดีที่เขาประเมิณกลุ่มกองทัพมังกรและหลายฐเอ๋อต่ำเกินไป เมื่อเขาได้ยินสิ่งที่เกิดขึ้น หลายฐเอ๋อก็มีปฏิกิริยาทันที “ไม่ดีแล้ว มีการชุมนุมโจมตี” หัวใจของเขาสั่นไหว แต่เขายังคงแสดงออกอย่างสงบ และได้ปลดปล่อยกลิ่นอายของขุนพลผู้ยิ่งใหญ่ออกมา

“ทหาร!”

“ท่านขุนพล!”

องครักษ์ส่วนตัวก้าวออกมา

“ไปแจ้งให้กองกำลังที่เข้าไปข้างในถอยกลับออกมาเดี๋ยวนี้” เขาออกคำสั่งโดยไม่ลังเลใดๆ

“ขอรับท่านขุนพล!”

“ท่านขุนพล?” รองขุนพลที่ติดตามมาข้างๆไม่เข้าใจและถามเขาว่า “เนื่องจากศัตรูได้ทำการซุ่มโจมตี พวกเราไม่ควรจะเข้าไปภายใน คฤหาสน์ และป้องกันมันจากภายในไม่ดีกว่าหรือ?”

หลายฮูเอ้อส่ายหัว “ไม่มีเวลาให้อธิบาย เพียงแค่รับคำสั่งไปก่อน บอกให้กองกำลังที่ด้านนอก จัดขบวนทัพและปกป้องประตู คฤหาสน์ เพื่อให้กองกำลังของพวกเราสามารถถอยออกมาได้โดยสะดวก”

ในปัจจุบัน พวกเขาเหลือกำลังพลด้านนอกไม่ถึง 2,000 นาย ซึ่งรวมไปถึงองครักษ์ส่วนตัวของหลายฮูเอ้อ 200 นายด้วย สำหรับกองกำลังส่วนใหญ่ พวกเขายังคงอยู่ภายในคฤหาสน์

เห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น หลายฮูเอ้อก็คิดว่าหอกของเขา และเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ได้ทุกเมื่อ

หลายฮูเอ้อมีเหตุผลมากมายที่จะไม่เข้าไปในคฤหาสน์

ประการแรก เนื่องจากศัตรูได้วางกับดักไว้ จึงแน่นอนว่ามันจะไม่มีเสบียงอาหารภายในคฤหาสน์ แม้ว่ากองกำลังแนวหน้าจะนำเม็ดเสบียงทหารติดตัวมาด้วย แต่เมื่อพวกเขาใช้มันทั้งหมดแล้ว พวกเขาก็จะทนได้อีกไม่กี่วันเท่านั้น

พวกเขาจะป้องกันศัตรูได้อย่างไรหากปราศจากเสบียงอาหาร?

ประการที่สอง เนื่องจากเขาต้องการक्षणการเป็นอย่างมาก และได้แยกกองกำลังนี้ออกมาจากกองกำลังหลัก พวกเขาก็ไม่สามารถจะป้องกันและรอกำลังเสริมได้

วิธีเดียวที่พวกเขาทำได้ก็คือ ฝาวงล้อมของศัตรูออกไป ก่อนที่
วงล้อมนั้นจะเสร็จสมบูรณ์ จากนั้น พวกเขาก็จะกลับเข้าสู่ด่า
นทานแล้ว

ในสถานการณ์ที่เลวร้ายที่สุด พวกเขาก็ยังสามารถถอยกลับไป
ตามเส้นทางภูเขา และรวมตัวกับกองกำลังหลักได้

เพื่อที่จะสามารถคิดความคืบหน้าทั้งหมดออกมาได้ในเวลาอันสั้น
มันแสดงให้เห็นแล้วว่าหลายฐุเอื่อนั้นเป็นขุนพลที่ยอดเยี่ยมเพียง
ใด แม้ว่าเขาจะทำพลาด แต่เขาก็จะไม่ทำพลาดซ้ำสอง

ในช่วงเวลาสั้นๆที่เขา กำลังออกคำสั่งอยู่นั้น กองกำลังของเว่ยห
ยานก็ได้เข้ามาล้อมรอบพวกเขาแล้ว

“ยิงลูกศร!”

เว่ยหยานเหียบคมอย่างแท้จริง เมื่อเห็นว่าศัตรูทำการปกป้อง
ประตูคฤหาสน์ เขาก็คาดเดาได้ทันทีว่าศัตรูกำลังจะทำอะไร เมื่อ
เป็นว่าศัตรูไม่ได้เคลื่อนไหวตามที่คาดหวัง เขาก็เคลื่อนไหวทันที
เขาจะไม่ยอมพลาดโอกาสในการโจมตีพวกเขา

ในฉับพลัน ฝนลูกศรพุ่งเข้าหาเหล่าทหารของกลุ่มกองทัพมังกร

“ยกโล่!”

เกิดเสียง ‘ซัว’ ด้วยองครักษ์ส่วนตัว 200 นาย เป็นแกนหลัก
เหล่าทหารกลุ่มกองทัพมังกรก็ยกโล่ในมือของพวกเขาขึ้นอย่าง
พร้อมเพรียงกัน เพื่อป้องกันฝนลูกศร

ถึงกระนั้น ก็ยังมีบางคนที่ถูกลูกศร เพื่อลดน้ำหนัก ไม่ว่าจะเป็น
ทหารโล่ดาบหรือทหารหอก พวกเขาทั้งหมดใช้เพียงโล่ไม้ มันจึง
ไม่สามารถป้องกันฝนลูกศรได้โดยสมบูรณ์

“อดทนไว้!”

หลายชูเอ๋อสงบอย่างแท้จริง เมื่อเตรียมพร้อมแล้ว เขาก็ออกคำสั่ง
ให้เคลื่อนขบวนทัพไปที่ประตู

เมื่อเห็นเช่นนั้นเว่ยหวยก็ไม่ได้เสียอารมณ์ และเขาออกคำสั่งใน
ทันทีว่า “ทหารม้า โจมตี!”

“โจมตี!”

เมื่อกองกำลังทหารม้าเกราะหนักทั้งสองได้รับคำสั่ง พวกเขาก็ยก
ทวนขึ้นมาและพุ่งออกไปตามถนน ขณะที่วิ่งไปบนอิฐสี่เหลี่ยม
เสียงฝีเท้าม้ายังเป็นอย่างมาก และมันได้ทำลายความสงบทั้งหมด
ไป

“ทหารหอก เตรียมพร้อม!”

หลายชูเอ๋อได้เห็นการสู้รบมาหลากหลายรูปแบบแล้ว เขาจึงไม่มี
ความหวาดกลัวใดๆ

“ฆ่า!”

นักรบกลุ่มกองทัพนักรบแทงหอกออกมาจากช่องว่างระหว่างโล่

“ฮ้อง!”

ทหารม้าพุ่งเข้าไปด้วยความเร็วสูงนั้นเป็นดั่งน้ำหลาก ขณะที่เข้าปะทะกับเหล่าทหาร มันสร้างความเสียหายได้เป็นอย่างมาก เมื่อม้าศึกปะทะเข้ากับโล่ หอกก็แทงสวนออกมา และดาบก็ฟันเข้าไป ทำให้เลือดและชิ้นเนื้อบินกระจัดกระจายออกไป

ในฉับพลัน ม้าและคนก็ล่องหล่นลงมา

“ปิดกันพวกเขาไว้!”

เผชิญหน้ากับกองกำลังทหารม้าเกราะหนัก ขบวนทัพอันแข็งแกร่งของกลุ่มกองทัพมังกรก็พังทลายลง

โชคดียะนะที่มันพังทลายลง มันไม่ได้สร้างความวุ่นวายใดๆ เป็นธรรมดาที่ขบวนทัพที่เล็กเกินไปของพวกเขาจะไม่สามารถป้องกันกองกำลังทหารม้าได้

เมื่อหลายฐุเอ่อเห็นเช่นนั้น เขาก็รีบที่ม้าของเขาและพุ่งไปที่ทหารของศัตรู

เพียงแค่ว่าคนเดียวเท่านั้น

หลายฐุเอ่อขี่ม้าศึกของเขา กวาดและแทงหอกของเขาออกไป และมันทำให้ทุกคนที่ถูกแทง, กวาด และสับ ตายในทันที เมื่อเขากวาดหอกของเขาออกไป ทหารศัตรูกลุ่มใหญ่ก็ล้มลงในฉับพลัน เมื่อได้เห็นความแข็งแกร่งที่น่าเหลือเชื่อของขุนพลแห่งกองทัพทหารของพวกเขา เหล่านี้กรบกลุ่มกองทัพมังกรก็กลายเป็นเดือดพล่าน และขวัญกำลังใจของพวกเขาก็ทะยานสูงขึ้น ขบวนทัพที่พัง

ทลายลงในก่อนหน้านี้ ก็แสดงให้เห็นถึงการกลับมารวมตัวกันอีกครั้งอย่างรวดเร็ว มันช่างน่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกสั่นไหว เขาจำขุนพลกองกำลังแนวหน้าซ้าย หลายฮูเอ้อ ได้อย่างแน่นอน แม้ว่าเว่ยหยานจะแข็งแกร่ง แต่เขาก็รู้ตัวดีว่าตัวเองยังคงด้อยกว่า

เมื่อคิดเช่นนั้น เว่ยหยานก็หันไปถามพลที่อยู่ข้างเขาว่า “เจ้าสามารถยิงสังหารเขาได้หรือไม่?”

พลผู้นั้นออกมาอย่างขมขื่น และกล่าวว่า “ท่านขุนพล เขาสวมชุดเกราะหมิงกงเต็มตัว แม้ว่าข้าจะยิงโดนเขา แต่มันก็ยังคงไร้ประโยชน์”

เว่ยหยานมองไปยังร่างของหลายฮูเอ้อด้วยความอิจฉา

แม้ว่าโกอาจะยกเลิกข้อจำกัดเกี่ยวกับอาวุธและอุปกรณ์ต่างๆแล้ว แต่เนื่องจากระดับของช่างฝีมือ อุปกรณ์ชั้นสูงอย่างชุดเกราะหมิงกงจึงหาได้ยากอย่างมาก

ขณะที่พวกเขา กำลังพูดคุยกันอยู่นั้น ก็มีทหารออกมาจากคฤหาสน์มากขึ้นเรื่อยๆ และพวกเขาก็เข้าร่วมการต่อสู้กับกองกำลังทหารม้าของดินแดนจอมยุทธ์

เมื่อเห็นเช่นนั้น เว่ยหยานก็ออกคำสั่งในทันทีว่า “สั่งให้กองกำลังที่เหลือทั้งหมดรวมตัวกันที่ประตูคฤหาสน์และกำจัดศัตรูซะ”

เนื่องจากเขาไม่สามารถบีบให้พวกเขาเข้าไปในคฤหาสน์ได้ เขาจึงเตรียมจะใช้กำลังพล 30,000 นาย เผชิญหน้ากับศัตรู 7,000 นาย โดยตรง เว่ยหยานไม่คิดว่าเขาจะแพ้

“ขอรับท่านขุนพล!”

เมื่อได้รับคำสั่ง กองกำลังของเว่ยหยานก็กลายเป็นดั่งน้ำหลาก พุ่งเข้าไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด

แม้ว่าถนนทั้ง 3 เส้นของคฤหาสน์จะกว้าง แต่มันก็ยังคงแคบเกินไปสำหรับกองกำลังขนาดใหญ่เช่นนี้ หากศัตรูต้องการจะหลบหนี พวกเขาจะต้องหลบหนีภายใต้การล้อมรอบจากทั้ง 3 ด้าน

ในเวลาเดียวกัน เว่ยหยานก็เรียกขุนพลพลธนูและออกคำสั่งกับพวกเขาว่า “นำคนของเจ้าขึ้นไปบนหลังคา แล้วรอคำสั่งจากข้า!”

เมื่อขุนพลพลธนูได้รับคำสั่ง ดวงตาของเขาก็เปรี๊ยะประกายขึ้น และกล่าวตอบรับทันทีว่า “ข้าเข้าใจแล้วขอรับ!”

“ตามข้ามา!”

จากนั้น พลธนู 4,000 นาย ก็หายตัวไปจากตรงนั้น

.....
.....

เมื่อเห็นว่าศัตรูจำนวนมากมารวมตัวกันตามท้องถนน ใบหน้าของหลายธนูเอ๋อก็กลายเป็นเคร่งขรึมมากขึ้น

“การสู้รบในครั้งนี้ ข้าพ่ายแพ้อย่างย่อยยับ!”

แม้ว่าเขาจะฝ่าออกไปได้ กองกำลังของเขาก็ยังคงสูญเสียอย่างหนัก เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว หลายฮูเอ้อก็รู้สึกผิดอย่างแท้จริง ความพ่ายแพ้ในครั้งนี้นั้นจะทำให้เขาไม่มีหน้าไปพบกับเหล่าทหารกลุ่มกองทัพมังกรและความไว้วางใจจากราชาของเขา

หลายฮูเอ้อส่ายหัวและพยายามสลัดความคิดเหล่านั้นทิ้งไป สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนนี้ก็คือ พยายามนำเด็ก ๆ ของเขาออกจากสถานการณ์อันเลวร้ายนี้

‘ความแค้นนี้ ข้าจะจดจำมันไว้’ หลายฮูเอ้อคิดในหัวใจของเขา

มองไปที่ถนนยังเชื่อมโยงระหว่างคฤหาสน์กับประตูเมือง เขาเห็นว่ากำลังพลของศัตรูรวมตัวกันมากขึ้นและมากขึ้นเรื่อยๆ รองขุนพลเป็นกังวลและกล่าวกับหลายฮูเอ้อว่า “ท่านขุนพล พวกเราไปกันเถิด พวกเราไม่สามารถจะรอได้อีกแล้ว”

หลายฮูเอ้อถามว่า “ยังมีอีกเท่าใดที่ยังไม่ออกมา?”

“ทหารอีก 2,000 นาย ยังคงต่อสู้กับกองกำลังรักษาการณ์ของศัตรูอยู่ขอรับ” รองขุนพลเป็นกังวลมากขึ้นเรื่อยๆ และเขากล่าวว่า “ท่านขุนพล ไปกันเถิด ก่อนที่มันจะสายเกินไป”

หลายฮูเอ้อปราศจากอารมณ์ใดๆ เขาส่ายหัวและกล่าวว่า “ข้าจะไม่ทิ้งพี่น้องไว้ด้านหลัง ส่งข้อความไปยังแนวหน้า บอกให้พวกเขาหยุดมือในทันที เมื่อทุกคนมาถึงแล้ว พวกเราจะฝ่าออกไปกัน”

“ท่านขุนพล?”

เมื่อเห็นการกระทำที่ชั่วร้ายของขุนพล รongขุนพลไม่เข้าใจอย่างแท้จริง

หลายชู่เอ้อกล่าวอย่างเย็นชาว่า “นี่เป็นคำสั่ง!”

เมื่อรongขุนพลเห็นเช่นนั้น เขาก็ทำได้เพียงถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้ “ขอรับท่านขุนพล!” คำสั่งทางทหารเป็นดังภูเขาลูกใหญ่ ในกองทัพต้าเชี่ย ไม่มีใครกล้าต่อต้านมัน

กฎหมายทางทหารนั้นไร้หัวใจอย่างแท้จริง

เรื่องทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากการตัดสินใจที่ผิดพลาดของเขา ดังนั้น เขาจะไม่ยอมทิ้งทหารไว้ด้านหลังและหนีไปลำพังอย่างแน่นอน

เขาไม่สามารถจะข้ามเส้นนี้ได้

แม้ว่ามันอาจจะทำให้เกิดความสูญเสียมากขึ้นหากเขาเลือกที่จะป้องกันต่อไป แต่บางสิ่งไม่สามารถจะคำนวณด้วยชีวิตของคนได้

เมื่อได้ยินว่าขุนพลของพวกเขาไม่ยินดีที่จะเสียสละพี่น้องที่ยังเหลือ เหล่านี้กรบกลุ่มกองทัพมังกรก็รู้สึกอบอุ่นขึ้นในหัวใจของพวกเขา อะดรีนาลีเต็มเต็มพวกเขา ให้ต่อสู้ต่อไปอย่างกล้าหาญ

“มังกร!”

“ฝ่า!”

“ฝ่า!”

“มังกร!”

นี่คือจิตวิญญาณของกลุ่มกองทัพมังกร พวกเขารักการสังหารศัตรู แต่พวกเขาก็ไม่ใช่คนไร้หัวใจ

ในขณะนี้ เขาได้รับความไว้วางใจจากเหล่าทหารและได้ผสมเข้ากับระบบอย่างแท้จริงแล้ว เห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมา “นี่คือพรที่ซ่อนอยู่สินะ”

เมื่อเหล่าทหารของกลุ่มกองทัพมังกรที่ยังเหลือทั้งหมดทยอยออกมาจากคฤหาสน์ เส้นทางต่างๆรอบคฤหาสน์ก็ปกคลุมไปด้วยทหารดินแดนจอมยุทธ์

แม้แต่น้ำก็ไม่สามารถจะไหลผ่านออกไปได้

เมื่อหลายฐุเอ่อเห็นเช่นนั้น เขาก็ชี้มาศึกของเขาและโบกสะบัดหอกของเขา ขณะที่ตะโกนออกไปว่า “เด็กน้อย ตามข้ามาและพวกเราจะสังหารศัตรูเพื่อเปิดทาง”

“ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!”

ทหาร 6,000 นาย รวมตัวกันและจัดขบวนทัพที่ไม่สามารถสั่นคลอนได้ขึ้นมา จิตสังหารที่รัวไหลออกมาจากพวกเขา รวมตัวกันกลืนอายสังหารที่ไม่สามารถจะมองเห็นได้

เมฆสีแดงรวมตัวกันที่เหนือคฤหาสน์ของลอร์ด

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นเคร่งขรึมอย่างแท้จริง และเขาพึมพำออกมาว่า “มีกองกำลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้อยู่บนโลกนี้ด้วยหรือนี่” เว่ยหยานเคยได้ยินเกี่ยวกับความ

แข็งแกร่งของกองทัพต้าเชียนมานานแล้ว การได้เห็นความสามารถ
ของพวกเขาในวันนี้ มันพิสูจน์แล้วว่าทั้งหมดนั้นเป็นเรื่องจริง
ด้วยการมีกองทัพเช่นนี้ ต้าเชียนสมควรจะได้รับความเคารพอย่าง
แท้จริง

“ไม่น่าประหลาดใจใดๆเลย ขณะที่ท่านลอร์ดกล่าวถึงต้าเชียนและ
ราชาเชียน เขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของเขาได้”

ความคิดของเว่ยหยานล่องลอยออกไป

เพียงพริบตาเดียว ทหารกลุ่มกองทัพมังกร 6,000 นาย ก็ได้รวม
ตัวกันและจัดขบวนทัพสู้รบของพวกเขาขึ้นมา มันเป็นดั่งมิดอัน
แหลมคม แทะเข้าไปในขบวนทัพของดินแดนจอมยุทธ์และสังหาร
ทุกคนที่ขวางหน้า

หากมนุษย์ขวางทางพวกเขา พวกเขาก็จะสังหารคนเหล่านั้น หาก
พระเจ้าขวางทางพวกเขา พวกเขาก็จะสังหารพระเจ้า

ในระลอกแรก ทหารศัตรูที่อยู่ด้านหน้าราวกับเป็นเต้าหู้ พวกเขา
ถูกสังหารได้อย่างง่ายดาย

“พวกนี้มันเป็นไก่หรือสุนัขอะไรกัน”

หลายชั่วเอื้อรู้สึกผ่อนคลายอย่างแท้จริง เขาพุ่งไปด้านหน้าขบวน
ทัพ ราวกับเป็นปลายมิดอันแหลมคม

กลิ่นอายดังกล่าวทำให้ทหารดินแดนจอมยุทธ์ทั้งหมดตกตะลึง
ถนนขนาดใหญ่ราวกับถูกแช่แข็ง มันเงียบลงอย่างสิ้นเชิงในฉับ

พลัน สิ่งที่เหลืออยู่มีเพียงคำกล่าวของหลายธูเอ้อที่ได้ยินกันทุกคน

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นหน้าเกลียดอย่างแท้จริง

คำกล่าวของเขาเป็นการดูถูกที่รุนแรงที่สุดสำหรับกองทัพและเว่ยหยาน

“พลธนู เตรียมพร้อม!”

ดวงตาของเว่ยหยานเย็นชา และมันไม่มีอารมณ์ใดๆหลงเหลืออยู่อีก

TWO Chapter 942 ผู้ช่วยเหลือจากบนท้องฟ้า

การสังหารหมู่บนท้องถนนเมืองการลั่ว ได้เข้าสู่ช่วงที่รุนแรงมากที่สุด

นักรบกลุ่มกองทัพมังกร 6,000 นาย ภายใต้การนำของหลายธูเอ้อ พยายามสังหารตลอดเส้นทางด้วยความกล้าหาญ, วินัยดั่งเหล็กกล้า, ปลั่งต่อสู้อยอดเยี่ยม และขวัญกำลังใจระดับสูง

เผชิญหน้ากับกองทัพเหล็กเช่นนี้ แนวหน้าของดินแดนจอมยุทธ์ถูกบดขยี้ยับเยิน ทำให้เว่ยหยานเสียหน้าเป็นอย่างมาก

“นี่มันกลุ่มขยะอะไรกัน!”

เว่ยหยานตัดสินใจว่า หลังจากนั้น เขาจะให้ความสำคัญกับการฝึก
อบรมทหารเหล่านี้

ชเกี่ยวกับการฝึกอบรม มันจะทำได้หลังจากที่การสู้รบจบลงไป
แล้ว ตอนนี้ เขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากใช้ไฟใบสุดท้ายของเขา
เขาสั่งให้พลธนูบนหลังคายังใส่ศัตรุในทันที

พลธนูมองลงไปยังจุดที่กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์รวมตัวกัน
พวกเขาเป็นเพียงแค่ว่าที่รอการโจมตี

ในเวลานี้ พวกเขาเผชิญหน้ากับศัตรูทั้ง 4 ด้าน แล้วนี้ยังมีพล
ธนูจากด้านบนอีก โชคดีที่นี้เป็นกลุ่มกองทัพมังกร หากเป็นทหาร
ทั่วไป พวกเขาคงจะสูญเสียจิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ไปแล้ว

ฝนลูกศรไม่เพียงแค่สร้างความสูญเสียเป็นจำนวนมากเท่านั้น แต่
มันยังผลกระทบต่อจังหวะการพุ่งออกไปของพวกเขาอีกด้วย
ทหารที่พุ่งออกไป มุ่งเน้นไปที่การสังหารศัตรูตรงหน้า พวกเขาจึง
ไม่สามารถจะป้องกันตัวเองได้

ทหารบางคนกำลังจะทำการสังหารศัตรู แต่ลูกศรกลับแทงทะลุอก
ของเขาเสียก่อน การตายเช่นนี้มันทำให้หัวใจของพวกเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความทรมานและไม่พอใจ

ฝนลูกศรสามารถจะทำลายการป้องกันของกลุ่มกองทัพมังกรได้
ทุกเมื่อ

เหล่าทหารดินแดนจอมยุทธ์ที่เจ้าเล่ห์ ใช้โอกาสนั้นโจมตีสวน
กลับไป แน่นอนว่า หากพวกเขาหยิ่งผยองและถลำลึกเข้าไปใน

ขบวนทัพกลุ่มกองทัพมังกรมากเกินไป พวกเขาจะถูกสังหารใน
ชั่วพริบตา

นี่เป็นการสู้รบที่โหดเหี้ยมกับไฟ ไม่เจาก็ฆ่าต้องตายกันไปข้าง
เมื่อการสู้รบดำเนินต่อไป กลิ่นฉุนของเลือดสดๆก็รุนแรงมากขึ้น
เรื่อยๆ ทำให้ประชาชนรอบๆเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เช้าของ
พวกเขาไร้เรี่ยวแรง และพวกเขาก็ไม่กล้าที่จะมองออกไป หากลูก
ศรทะลุหน้าต่างเข้ามา พวกเขาอาจจะถูกสังหารโดยไม่ตั้งใจ

เมื่อเห็นเช่นนั้น ประชาชนทั้งหมดก็พากันไปซ่อนอยู่ในจุดที่
ใกล้ที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้

มีเพียงเหล่าสุนัขเท่านั้นที่รู้สึกตื่นเต้น และเห่าหอนออกมา

“หยุดส่งเสียงได้แล้ว!”

เจ้าของพยายามหยุดสุนัขของพวกเขา แต่พวกมันก็ยังเห่าหอน
อย่างต่อเนื่อง จมูกของสุนัขนั้นไวต่อกลิ่นเลือดเป็นอย่างมาก เมื่อ
พวกมันได้กลิ่นเลือด พวกมันจึงเต็มไปด้วยความตื่นเต้น และ
ดวงตาของพวกมันก็กลายเป็นสีแดง

พวกสุนัขที่เคยเชื่อฟัง เริ่มเปิดเผยธรรมชาติที่ดุร้ายของมันอย่าง
ช้าๆ เจ้าของบางคนไม่มีทางเลือกนอกจากทำให้มันสงบ เพื่อ
ป้องกันไม่ให้มีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น

“พวกสุนัข!” หลายฮูเอ้อสวดและออกคำสั่งว่า “สั่งให้ทหาร
1,000 นาย ในขบวนทัพ ใช้หน้าไม้เข็นปี่ยิงตอบโต้กลับไป”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ช่วงเวลาที่ได้รับคำสั่ง ขบวนทัพของพวกเขา ก็เปลี่ยนไป

ทหารราวพันนายที่อยู่กลางขบวนทัพเก็บหอกและดาบถึงของพวกเขา แล้วหยิบหน้าไม้ขึ้นปี้ออกมา พวกเขาเคลื่อนไห้ข้างหน้าแล้วยิงลูกสอนสวนกลับไปหาพลธนู

แม้ว่ามันจะเป็นการเปลี่ยนขบวนทัพเพียงเล็กน้อย แต่ในสมัยโบราณ การทำเช่นนี้เป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก หากพวกเขาไม่ได้รับการฝึกอบรบมาเป็นอย่างดี พวกเขาจะไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ หน้าไม้ขึ้นปี้เป็นที่รู้จักในเรื่องความรวดเร็วในการยิงและสังหารพลธนูที่ซ่อนตัวอยู่บนหลังคาจึงถูกยิงตกลงมาที่ละคนทีละคน

พลธนูคิดว่าพวกเขาซ่อนอยู่บนหลังคาได้ดีแล้ว ใครจะคิดว่า พวกเขาจะถูกตอบโต้ในฉับพลัน และสามารถจะตายได้ทุกเมื่อเช่นนี้

ด้วยเหตุนี้ จังหวะของพลธนูจึงกลายเป็นยุ่งเหยิง ทำให้สถานการณ์ของกลุ่มกองทัพมังกรดีขึ้นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เนื่องจากทหารชั้นสูงพันนายไม่ได้เข้าช่วยเหลือขบวนทัพ พวกเขาจึงเคลื่อนที่ไปข้างหน้าได้ช้าลง

ภายใต้การนำของเว่ยหยาน กองทัพดินแดนจอมยุทธ์เป็นดั่งมดที่กัดกินกลุ่มกองทัพมังกรอยู่ตลอดเวลา พวกเขาพยายามใช้ข้อได้เปรียบเชิงปริมาณของพวกเขา เพื่อแลกกับโอกาสในชัยชนะ ดังคำกล่าวที่ว่า หากมีมดจำนวนมากเกินไป มันก็สามารถจะล้มช้างได้

แม้ว่ากลุ่มกองทัพมังกรจะแข็งแกร่ง แต่พวกเขาก็เสียเปรียบทั้งปริมาณและภูมิศาสตร์ นอกจากนี้ เหล่าทหารก็หมดสิ้นเรี่ยวแรง

หลังจากที่เข้าโจมตีด่านกานลั่ว และสู้รบกับกองกำลังรักษาการณ์แล้ว

การสู้รบที่ยากลำบากเช่นนี้ แม้ว่าจะเป็นหุ่นยนต์ก็ยังไม่สามารถที่จะรับมือได้

ความเร็วแรงของพวกเขาลดลงอย่างรวดเร็ว และจนถึงตอนนี้ ความแข็งแกร่งของพวกเขาก็ลดลงอย่างมากแล้วเช่นกัน หากมันยังดำเนินต่อไปเช่นนั้น พวกเขาจะถูกศัตรูกลุ่มรุมและกลืนกิน พวกเขาทั้งหมด

การเร่งความคืบหน้ามากเกินไปเพื่อสร้างคุณูปการของหลายฮูเอ้อ ได้สร้างผลกระทบแล้ว

หากพวกเขาปล่อยให้เหล่าทหารพักที่ด่านกานลั่ว และไม่เร่งบุกเมือง พวกเขาอาจจะยังคงมีเร็วแรง และไม่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้

แม้ว่าหลายฮูเอ้อจะกังวลและอับอาย แต่มันก็ไม่มีอะไรที่เขาสามารถจะทำได้ เขาต้องการที่จะสังหารเว่ยหยาน แต่เว่ยหยานไม่ให้โอกาสใดๆเลย เขาซ่อนตัวอยู่ที่แนวหลัง ไม่กล้าเสนอหน้าออกมา

การสู้รบครั้งใหญ่ครั้งนี้ ไม่ใช่สิ่งที่คนเพียงคนเดียวสามารถจะกำหนดได้

ทางออกสำหรับกลุ่มกองทัพมังกรยากลำบากมากขึ้นเรื่อยๆ และทหารก็ค่อยๆล้มลงทีละคนทีละคน ถนนกลางเมือง กลายเป็นเส้นทางที่ยาวไกลที่สุดสำหรับพวกเขา

เมื่อถึงตรงนี้ หลายฮูเอ้อก็ไม่มั่นใจอีกต่อไปว่าจะฝ่าออกไปได้
ถึงกระนั้น เขาก็ไม่เสียใจที่รอทหารที่เหลื่อมารวมตัวกันในตอน
นั้น แม้ว่าพวกเขาจะพลาดช่วงเวลาที่ดีที่สุดในการฝ่าออกไป
ก็ตาม เขายิ้มและกล่าวว่า “อย่างมาก ข้าก็ตายในการสู้รบที่นี่”
“น่าเสียดายที่ข้าต้องทำให้องค์ราชาต้องผิดหวัง”

เมื่อถึงชายหนุ่มผู้นั้น มันทำให้หลายฮูเอ้อรู้สึกผิดเป็นอย่างมาก

.....
.....

เว่ยหยานมองไปที่สนามรบเจียบๆ เมื่อเห็นว่าการโจมตีของกลุ่ม
กองทัพมังกรอ่อนกำลังลง เขาก็ยิ้มออกมา เขามองเห็นชัยชนะ
แล้ว

“ชัยชนะในท้ายที่สุด” เว่ยหยานอดไม่ได้ที่จะกล่าวออกมาอย่างปิติ
ยินดี

การสังหารทหารชั้นสูง 7,000 นาย ของกองทัพต้าเซี่ย มันเป็น
ดังความสำเร็จที่แท้จริง

“ถ่ายทอดคำสั่ง ผลักดันพวกเขาต่อไปอย่างอดทน และทำให้พวก
เขาหมดสิ้นเรี่ยวแรงซะ”

“ขอรับท่านขุนพล!”

ตามที่คาดหวังจากเว่ยหยาน แม้ว่าเขาจะเห็นชัยชนะในสายตา
แล้ว แต่เขาก็ยังคงไม่ประมาท

เว่ยหยานในปัจจุบันยังคงเป็นนักล่าที่อดทน เขาเล่นกับเหยื่อของเขา ทำให้พวกเขาสูญเสียเลือดมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม เขาไม่กล้าจะก้าวออกไปและจบชีวิตของเหยื่อด้วยตัวเอง เพราะเกรงว่ามันจะแวมักัด

สิ่งที่เขาต้องทำก็คือ รออย่างอดทนเหมือนนักล่า

อย่างไรก็ตาม ความล่าช้าดังกล่าว ในที่สุดก็สร้างโอกาสให้กับกลุ่มกองทัพมังกร

ในขณะนั้น เสียงเครื่องยนต์ก็ดังกระจายมาจากบนท้องฟ้าของเมืองกานลั่ว มองขึ้นไป เป็นอุปกรณ์การบินลોકเลียน 25 เครื่องที่กำลังบินเข้ามา

แม้จะมีเสียงรบกวนจากสนามรบรอบๆ แต่หลายฮูเอ้อก็สามารถจะแยกแยะมันได้ในทันที

เมื่อเห็นว่าอุปกรณ์การบินกำลังบินเข้ามา หลายฮูเอ้อก็ไม่ได้คิดอะไร แต่ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความหวัง และเขาตะโกนออกไปว่า “เด็กน้อย กำลังเสริมของพวกเรามาถึงแล้ว สั่งหารเพื่อเปิดเส้นทางซะ”

“ฆ่า!ฆ่า!ฆ่า!”

ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น แต่ทหารทั้งหมดของกลุ่มกองทัพมังกรก็ราวกับได้รับพลัง พวกเขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่า การที่กองกำลังการบินมาถึงเมืองการลั่วนั้นหมายความว่าอย่างไร

ด้วยความช่วยเหลือของกองกำลังกานบิน จะไม่มีใครสามารถ
หยุดพวกเขาได้อีก

.....
.....

เมื่อเทียบความสุขของกลุ่มกองทัพมังกร ใบหน้าของเว่ยหยานกลาย
เป็นนาเกลียด และเขาพิมพ์ออกมาว่า “นี่มันเกิดอะไรขึ้นกัน
?”

เรื่องนี้เริ่มต้นเมื่อ 2 ชั่วโมงก่อน

ตามปกติ เมื่อหลายชูเอ๋อยึดเมืองกานลั่วได้แล้ว เขาควรจะมีประ
สุนสัญญาณ เพื่อแจ้งข่าวกับกองกำลังป้องกันที่ด่าน อย่างไรก็ตาม
แม้ว่าจะผ่านไปนานแล้ว แต่มันกลับไม่มีกระสุนสัญญาณใดๆ

นี่ทำให้กองกำลังป้องกันที่ด่านไม่สบายใจ และพวกเขาก็รู้สึกว่
จะต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นในเมือง

จากนั้น พวกเขาก็เห็นกระสุนสัญญาณสีแดง ซึ่งแสดงถึง
สถานการณ์ฉุกเฉิน เหล่าทหารไม่กล้าจะดูเบา และพวกเขารับยิง
สัญญาณเช่นเดียวกันนั้น เพื่อแจ้งให้กองทัพที่อยู่ห่างออกไป
ทราบ ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็เตรียมพร้อมการป้องกันของ
ด่าน

ทางใต้ของเมืองกานลั่วคือ เมืองเจ้าเจว่ ซึ่งถูกหลายชูเอ๋อยึดครอง
ไปแล้ว

หลังจากทำงานร่วมกับกองกำลังแนวหน้า จนยึดด่านการลั่วได้
แล้ว กองกำลังการบินก็กลับมายังเมืองเจ้าเจว่ เมื่อได้รับรายงาน

สถานการณ์ฉุกเฉิน นายพลของกองพลทหารที่ 1 แห่งกองทัพ
ทหารที่ 2 ฮุยหวง ก็ตระหนักได้ถึงสถานการณ์ และเขาสั่งให้กอง
กำลังการบินรีบมุ่งหน้าไปยังเมืองการลั่วในทันที

ในเวลาเดียวกัน เขาก็นำกองกำลังหลัก 30,000 นาย มุ่งหน้า
ตรงไปยังเมืองกานลั่ว

อาจกล่าวได้ว่า ระบบการสื่อสารและระบบการตอบสนองที่มี
ประสิทธิภาพสูง ได้ช่วยชีวิตหลายฮุยเอ้อเอาไว้

สถานการณ์ของการสู้รบจึงกลับมายืนข้างพวกเขาอีกครั้ง

“หยุดเดินหน้า แล้วจัดขบวนทัพให้มั่นคง”

โดยไม่จำเป็นต้องได้รับคำแนะนำใดๆ หลายฮุยเอ้อรู้วิธีที่จะ
ประสานงานกับกองกำลังการบินในทันที

“ขอรับท่านขุนพล!”

เกิดเสียง ‘ซัว’ นักรบกลุ่มกองทัพมังกรที่ยังเหลือ 5,000 นาย
หยุดลงพร้อมกันในฉับพลัน

เมื่อทหารดินแดนจอมยุทธ์เห็นการกระทำของศัตรู พวกเขาก็
กลายเป็นงุนงง จากนั้น พวกเขาก็มองเห็นกองกำลังการบินของ
ศัตรูบนท้องฟ้า

“???”

พวกเขาเต็มไปด้วยความตกตะลึง ขณะที่เห็นลูกระเบิดลูกแล้วลูก
เล่าถูกโยนลงมาจากบนท้องฟ้า แน่นอนว่าทหารเหล่านี้ ไม่เคย

เป็นอุปกรณ์ชั้นสูงเช่นนี้มาก่อน และในสายตาของพวกเขา ลูก
ระเบิดก็ดูเหมือนกับเกี้ยวขึ้นใหญ่เพียงเท่านั้น

จากนั้น เกี้ยวเหล่านั้นก็ระเบิดขึ้น

“ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!”

กองกำลังการบินสร้างความสับสนวุ่นวายไปทั่วกองทัพดินแดน
จอมยุทธ์ ด้วยการระเบิดปุพรมของพวกเขา

การกว้างระเบิดจากบนอากาศมีความแม่นยำต่ำมาก ในความเป็น
จริง จาก 10 ครั้ง มันอาจจะพลาดเป้าหมายมากถึง 7-8 ครั้ง

หลายฮุยเอ๋อสั่งให้กองกำลังของเขาหยุดเดินหน้า เพื่อป้องกันไม่
ให้โดนลูกหลงจากการโจมตีนี้

เพื่อให้มันยิ่งเลวร้ายมากขึ้น สิ่งก่อสร้างรอบๆได้ถูกลูกหลงไป
ด้วย และมีประชาชนผู้บริสุทธิ์จำนวนมากที่ตายจากระเบิด
แต่ไม่มีใครสนใจเรื่องนั้น

“พลธนู ยิ่งพวกมันลงมาซะ!”

เว่ยหยานมีจิตใจที่แข็งแรงแรงอย่างแท้จริง และเขาฟื้นคืนความรู้สึก
อย่างรวดเร็ว เขาสั่งให้พลธนูบนหลังคา ยิ่งไปที่อุปกรณ์การบิน
ในทันที

บางคนก็ทำสำเร็จ

เพื่อเพิ่มความแม่นยำในการขว้างลูกกระเบิด อุปกรณ์การบินต้อง
ชะลอความเร็วลง เพื่อให้ขว้างได้ง่ายขึ้น อย่างไรก็ตาม มันจะ
ทำให้ห้องโดยสารเป็นอันตรายมากขึ้น

หากทหารขว้างลูกกระเบิดถูกยิง พวกเขาจะไม่สามารถโจมตีต่อไป
ได้ แต่มันก็ไม่ได้สร้างปัญหามากนัก กลับกัน หากเป็นนักบินที่
ถูกยิง สถานการณ์จะกลายเป็นเลวร้าย อุปกรณ์การบินจะสูญเสีย
การควบคุมและอาจจะตกลงไปในถนนและสิ่งก่อสร้างรอบๆได้
ทุกเมื่อ

TWO Chapter 943 การลดตำแหน่ง

แม้จะด้วยมาตรฐานอุตสาหกรรมของต้าเซี่ย แต่อุปกรณ์การบินแต่ละลำก็ต้องใช้เวลาในการสร้างนานถึง 2 เดือน และใช้โลหะมีค่าอีกเป็นจำนวนมาก

100 เครื่อง เป็นจำนวนสูงสุดที่ต้าเซี่ยสามารถนำมาได้ในเวลานี้

หากพิจารณาถึงหินแม่เหล็กด้วยแล้ว อุปกรณ์การบินแต่ละเครื่องจะมีมูลค่ามากถึง 100,000 เหรียญทอง นอกจากอุปกรณ์การบินแล้ว นักบินและพลขว้างถูกระเบิดก็เป็นสมบัติอันล้ำค่าเช่นกัน

มันต้องใช้เวลาถึง 3 เดือน สำหรับการฝึกอบรมนักบินและพลขว้างถูกระเบิดแต่ละคน และมันก็เป็นการเผาผลาญเงินไปเป็นจำนวนมหาศาล

ในระหว่างกระบวนการฝึกอบรม การชนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นปกติ

ดังนั้น อุปกรณ์การบินจึงเป็นดั่งอาวุธกลยุทธ์ในสมัยใหม่ และพวกมันไม่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับสงครามทั่วไป

ไม่มีใครสามารถจะจ่ายสำคัญความสูญเสียพวกมันได้

แม้ต้าเซี่ยจะมั่งคั่งเป็นอย่างมาก แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะเล่นตลกกับเงินนับแสนๆ ได้

เพื่อช่วยกองกำลังของหลายฮูเอ้อ กองกำลังการบินต้องหุ่มสุดตัว หลังจากทีอุปกรณ์การบินถูกทำลายไปแล้ว 2 เครื่อง ถนนสายกลางก็นองไปด้วยเลือด

เมื่อหลายฮูเอ้อเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่มีเวลาที่จะรู้สึกอะไรอีก และรีบสั่งให้กองกำลังของเขาพุ่งออกไปในทันที

“ฆ่า!”

นักรบกลุ่มกองทัพมังกร 5,000 นาย พุ่งออกไปพร้อมกันอีกครั้ง ในครั้งนี้ พวกเขาพุ่งเข้าไปในสนามรบที่เต็มไปด้วยควันและความวุ่นวาย แล้วพวกเขาก็ใช้โอกาสที่ศัตรูกำลังสับสนวุ่นวายอยู่นั้น ฝ่าออกไปได้ในท้ายที่สุด

ทุกๆที่ที่พวกเขาเคลื่อนผ่าน จะเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิงและความวุ่นวาย

อุปกรณ์การบินได้ทำลายสิ่งก่อสร้างรอบๆ จนกลายเป็นซากปรักหักพัง และร่างเปื้อดเลือดของศัตรูก็นอนกระจายอยู่รอบๆ

ควันลอยกระจายไปทั่วพื้นที่และเลือดไหลนองดุจแม่น้ำ

หากไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาคงจะคิดว่ามันเกิดจากแผ่นดินไหว

การพุ่งออกจากเมืองในครั้งนี้ ใช้เวลาเพียง 1 ลมหายใจ และมันทำให้พวกเขารู้สึกได้ว่ารอดพ้นจากความตายมาได้แล้ว จากนั้น พวกเขาก็เริ่มรู้สึกหมดเรี่ยวแรง และบางคนที่บาดเจ็บก็เริ่มที่จะไม่สามารถก้าวต่อไปได้

การสู้รบที่รุนแรงและสิ้นหวัง บีบให้พวกเขาต้องใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดของพวกเขาออกไป

หลายสู่อีจี่ม้าของเขา ชูดเกราะหมิงกวงที่เปรี้งประกายของเขาเต็มไปด้วยเลือดของศัตรู เขามองไปที่เหล่าทหารที่เหนื่อยล้า และความรู้สึกผิดก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา “เด็กน้อย อดทนไว้ พวกเราจะต้องถอยกลับไปยังด่านการล้อมให้ได้เสียก่อน”

กองกำลังของศัตรูสับสนวุ่นวายเพราะการโจมตีของอุปกรณ์การบินและสามารถจะฟื้นคืนกลับมาได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น พวกเขายังไม่รอดพ้นเงื้อมมือของศัตรูโดยสมบูรณ์

“ขอรับท่านขุนพล!”

ตามที่คาดหวังไว้จากทหารชั้นสูงของกลุ่มกองทัพมังกร เดิม มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่สามารถเดินต่อไปได้ แต่หลังจากได้คำสั่ง พวกเขาก็ราวกับได้รับพลังให้ก้าวเดินต่อไป

จิตวิญญาณแห่งการต่อสู้ที่ระเบิดออกมาจากร่างของพวกเขา มันแสดงให้เห็นว่านี่เป็นการฝึกอบรมที่ยอดเยี่ยม หลังจากการสู้รบครั้งนี้ หลายคนได้ทำลายขอขวด และก้าวขึ้นไปสู่ระดับใหม่

หลายสู่อีอริบนำกองกำลังถอยกลับไป เพราะเขาไม่ต้องการให้การทำงานหนักของพวกเขาถูกยึดคืนกลับไป

การถูกข่มขู่ที่เมืองการิ้ว เป็นเรื่องที่น่าอับอายเป็นอย่างมาก หากพวกเขายังสูญเสียด้านอีก เขาจะไม่เหลือศักดิ์ศรีและความภาคภูมิใจไปพบราชาอีกต่อไป กองกำลังของเขาไม่เสียเวลาใดๆ และรีบมุ่งหน้ากลับด่านกานิ้วในทันที

.....

ไม่นานหลังจากที่กลุ่มกองทัพมังกรออกจากเมืองไปได้ เว่ยหยานก็รีบนำกองกำลังติดตามไปเป็นการส่วนตัว เมื่อเห็นว่าด้านหลังของศัตรูค่อยๆ จางหายไป เว่ยหยานก็เต็มไปด้วยความผิดหวัง เขารู้ได้ในทันทีว่า เขาไม่มีความหวังที่จะกู้คืนด่านกานิ้วได้อีกต่อไป

เมื่อรองขุนพลเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ท่านขุนพล พวกเราจัดการกับศัตรูได้”

เว่ยหยานอดไม่ได้ที่จะรู้สึกภาคภูมิใจ การบังคับให้กองทัพด้าเสียล่าถอยกลับไปได้ นับเป็นเกียรติอย่างมาก “ไปกันเถอะ!”

เมืองกานลั่วไม่มีกำแพงเมือง และไม่มีความสามารถในการป้องกันใดๆ หลายซูเอ้อได้
พ่ายแพ้ครั้งใหญ่ที่นี่ และเมื่อกองกำลังหลักมาถึง เขาจะไม่ยอมปล่อยให้เรื่องจบลง
เช่นนี้อย่างแน่นอน

เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วเหตุใดเว่ยหยานยังต้องอยู่ที่นี่ต่อด้วยเล่า?

ในการสร้างกับดักครั้งนี้ พวกเขาสังหารทหารศัตรูไปได้ 2,000 นาย ขณะเดียวกัน พวก
เขาก็สูญเสียทหารไปราว 4,000 นาย หากพิจารณากองกำลังรักษาการณ์อีก 2,000 นาย
แล้ว พวกเขาสูญเสียมากกว่ามาก

โชคดีที่เป้าหมายของพวกเขาคือการสร้างผลกระทบต่อขวัญกำลังใจในกองทัพต้าเซี่ย
สำหรับความสูญเสีย มันเป็นเพียงเรื่องรอง

“ไปกันเถอะ!”

เว่ยหยานตอบม้าศึกของเขาและกลับเข้าเมือง

ก่อนจะกลับออกไปจากเมือง เขาสั่งให้ทหารนำชิ้นส่วนของอุปกรณ์การบินที่เสีย
หายไปด้วย นี่ควรจะเป็นครั้งแรกที่ชิ้นส่วนอุปกรณ์การบินของต้าเซี่ยถูกนำออกไป
การนำมันกลับไปยังเมืองหลัก มันควรมีค่าอย่างมากต่อการวิจัยบางอย่างที่อยู่ที่นั่น
การสู้รบที่เมืองกานลั่วสิ้นสุดลงเช่นนั้น

ในวันถัดมา ซูอี้เปียวนำกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพมังกรมาถึงด่านกานลั่ว เพื่อ
สมทบกับกองกำลังแนวหน้า เมื่อเห็นว่ากองกำลังของเว่ยหยานออกไปแล้ว เป็น
ธรรมดาที่หลายซูเอ้อจะเข้ายึดเมืองการลั่ว

เมื่อเห็นว่ากองทัพต้าเซี่ยกลับมา แต่กลับไม่มีร่องรอยของกองทัพฝ่ายตนเองอยู่อีก
ประชาชนภายในเมืองการลั่วก็เต็มไปด้วยความคิดมากมาย

เมื่อเข้ามาในเมือง และเห็นว่าชิ้นส่วนของอุปกรณ์การบินลอกเลียนหายไป หลายฐเอื้อ
อื่ก็กลายเป็นเครื่องขโมยอย่างแท้จริง เขาไม่กล้าปกปิดมันและเขียนในรายงานสงคราม
โดยละเอียด ก่อนจะส่งมันกลับไปยังศูนย์บัญชาการเขตสงคราม

.....

ข่าวที่กองกำลังแนวหน้าของต้าเซี่ยถูกซุ่มโจมตีในมณฑลเสฉวน แพร่กระจายไปทั่ว
เขตทุรกันดารอย่างรวดเร็ว มันทำให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายแพร่กระจายไปทั่ว

สำหรับโลกภายนอก ต้าเซี่ยได้ระดมพล 4 กองทัพทหาร ซึ่งมีกำลังพลเกือบ 300,000
นาย ไม่ต้องกล่าวถึงการสู้รบครั้งสุดท้าย แต่เพียงแค่การเข้าโจมตีด้าน มันก็ไม่ควรที่จะ
มีปัญหาใดๆ

ใครจะคิดว่าพวกเขาเผชิญหน้ากับปัญหาดังกล่าวอย่างรวดเร็ว

เมื่อข่าวแพร่กระจายออกไป หลายคนก็ชื่นชมเว่ยหยานและดินแดนจอมยุทธ์ สงคราม
ในครั้งนี้ ไม่ใช่ชัยชนะด้านเดียวของต้าเซี่ย และดินแดนจอมยุทธ์ก็สร้างห้องพักหายใจ
ให้กับพวกเขา

การสู้รบในครั้งนี้ ทำให้สงครามในเขตทุรกันดารอึมครึมและไม่แน่นอนมากขึ้น

“ใครจะตายในมือของใคร ทุกอย่างยังคงไม่แน่ชัด”

.....

ณ มณฑลเสฉวน, เมืองไ้หยุน

เมื่อได้ยินว่ากองทัพต้าเซี่ยประสบปัญหาในมณฑลเสฉวน ความเชื่อมั่นของไ้หยุนจื่อ
หนานก็เพิ่มสูงขึ้น และเขาก็ต้องการที่จะกระตุกหนวดต้าเซี่ย

“ทหาร!”

“ท่านลอร์ด!”

ใช้หยุนจื่อหนานออกคำสั่งว่า “สั่งให้กองทัพทหารที่ 1 และ 2 รวมตัวกันตามที่กำหนด และรอคำสั่ง”

“ขอรับ!”

ที่ทางแยกนี้ ใช้หยุนจื่อหนานเตรียมจะยอมรับความเสี่ยงและก้าวออกไป

เขายืนออกมาด้วยความมั่นใจ ใครจะรู้ว่าเขากำลังวางแผนอะไรอยู่

.....

ณ จังหวัดต้าหลี่, เมืองหยุน

เมืองหยุนเป็นสถานที่พसानกันของดินแดนทั้งสี่ และพวกเขารวบรวมกำลังพล 50,000 นาย ไว้ที่นี่ ด้วยมีดินแดนเหล่านี้, เมืองหลวงต้าหลี่ และเมืองย่อย มันเล็กกว่าจังหวัด คุณหมิงเล็กน้อยเพียงเท่านั้น

ตั้งแต่ที่เหล่าลอร์ดขายดินแดนของพวกเขาให้กับพันธมิตรหยานหวง ลอร์ดแห่งเมืองหยุน มู่เถาน้อย ก็เสียสิทธิ์ในการตัดสินใจของเขาไป ในวันนี้ ภายใต้อำนาจเจ้านายของเขา ตีเถิน มู่เถาน้อยได้ร้องขอการปกป้องจากราชสำนักต้าหลี่

หลังจากนั้นไม่นาน มันก็ได้รับการอนุมัติ

ใช้ท้องฟ้ายามค่ำคืนเป็นที่กำบัง กองกำลังทหารองครักษ์ 50,000 นาย ออกมาจากเมืองหลวง และตรงไปที่เมืองหยุน ในเวลาเดียวกันนั้น พันธมิตรเสี่ยวก็เคลื่อนกองกำลังชั้นสูงของพวกเขาออกจากเมืองย่อย

การเคลื่อนไหวของพันธมิตรหยานหวงในจังหวัดต้าหลี่ค่อยๆเปิดเผยออกมาช้าๆ

พายุถูกใหญ่กำลังจะเข้า โจมตีต้าเซี่ย

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 21

ณ เมืองซานไห่, พระราชวังเซี่ย

ขณะที่ได้รับรายงานสงครามและจดหมายขอโทษ ผู้บัญชาการกลุ่มกองทัพมังกร ไปจิ ไม่กล้าที่จะตัดสินใจ เขาส่งมันให้กับสำนักกงมนตรี เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับการลงโทษหลายฮูเอ้อ

เมื่อเสนาบดีสำนักกิจการทหาร ตู๋หฺรู่ฮู่ได้รับรายงานนี้ เขาก็ขมวดคิ้วและลังเล

หลายฮูเอ้อเป็นขุนพลที่ราชาเลือกมาจากค้าสุ่ยเป็นการส่วนตัว และเขาก็ได้รับตำแหน่งที่สำคัญในทันที ใครจะรู้ว่า ความต้องการจะสร้างคุณูปการของเขา จะทำให้เขาสูญเสียครั้งใหญ่เช่นนี้?

ดังนั้น คนที่ควรจะมีหวังมากที่สุดในตอนนั้นก็ควรจะเป็นราชา

ดังนั้น จึงมีจดหมายเหตุ 2 ฉบับ บน โต๊ะในห้องอ่านหนังสือหลวงในเวลานี้

หลังจากอ่านจดหมายเหตุของตู๋หฺรู่ฮู่แล้ว โอหยางโชวไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เขาเพียงกล่าวอย่างเย็นชาว่า “จากกฎหมายทางทหาร การกระทำที่มันใจเกินและทำให้กองทัพสูญเสีย มีบทลงโทษอย่างไร?”

ตู๋หฺรู่ฮู่ตกตะลึง และเขาคิดในใจว่า ‘องค์ราชาจะทำเหมือนที่จูเก๋อเหลียงทำ ในครั้งที่เขาสังหารหม่าซู?’

“องค์ราชา จากกฎหมายทางทหาร เขาจะถูกปลดออกจากนายาและตำแหน่งของเขา จากนั้น เขาก็ยังจะถูกสืบทอดด้วยเช่นกัน”

โอหยางโชวพยักหน้าและเตรียมจะออกคำสั่ง

เมื่อตุ๋นรู้ส่ายเห็นเช่นนั้น เขาก็กักกันและกล่าวออกมาว่า “องค์ราชา!”

โอหยางโซวหมวดคิ้วแน่น

การแสดงออกของราชาทำให้ฝ่ามือของตุ๋นรู้ส่ายเต็มไปด้วยเหงื่อ “สงครามยังคงดำเนินอยู่ การปลดขุนพลออกจากตำแหน่งในตอนนี้จะก่อให้เกิดปัญหาใหญ่ เหตุใดพวกเขาไม่ให้โอกาสเขาแก้ตัวจากการทำผิดพลาดล่ะ?”

คำกล่าวของตุ๋นรู้ส่ายเหมือนจะเรงร้อน แต่ในความเปี่ยมจริงแล้ว เขากำลังจะสื่อกับราชาว่า หากเขาปฏิบัติกับหลายสุเอ้ออย่างโหดร้าย มันอาจจะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของเขาได้

โอหยางโซวหายใจเข้าลึกๆ จากนั้น เขาก็หันไปทางราชเลขาแห่งศาลาเอกสารลับ ทซิงยี และกล่าวว่า “เขียนราชโองการ!”

“เพคะ องค์ราชา!” ทซิงยีพยักหน้า

“ราชโองการ : ขุนพลของกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพมังกร หลายสุเอ้อ เร่งเร้าที่จะสร้างคุณูปการ ดำเนินการด้วยความมั่นใจที่มากเกินไปและทำให้กองทัพต้องสูญเสีย เขาจะถูกปลดตำแหน่งเป็นรองขุนพลแห่งกองทัพทหาร และเลื่อนสุยี่หวงเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารชั่วคราว ในขณะเดียวกัน ก็ยึดอายาขุนพลเงินเว่ยกลับคืน และหักเงินเดือนครึ่งปี”

นี่เป็นบทลงโทษที่รุนแรงมากพอจะทำให้หลายสุเอ้อจดจำไปตลอดชีวิต

เมื่อตุ๋นรู้ส่ายได้ยินเช่นนั้น เขาก็โค้งคำนับและกล่าวว่า “องค์ราชาทรงสติปัญญานัก” แม้ว่าหลายสุเอ้อจะสูญเสียใบหน้าอย่างมากจากการถูกปลดตำแหน่ง แต่เขากียังคงมีโอกาสแก้ตัว

นอกจากนี้ ราชายังไม่ได้เลือกขุนพลแห่งกองทัพทหารคนใหม่ ซึ่งมันก็มีความหมายว่า ราชายังคงจะให้โอกาสหลายสุเอ้อ กลับคืนตำแหน่งของเขา

โอหยางโชวยังคงไม่ผ่อนคลาย “ช่วยส่งข้อความของข้าไปให้เขาด้วยว่า หากเขาทำได้ ไม่ดีในสงครามครั้งนี้ ข้าสามารถส่งเขากลับไปยังต้าสุ่ย หลังจากທີ່สงครามสิ้นสุดลงได้”

“พะยะค่ะ องค์ราชา!”

ตู๋หฺรู่ฮ่วยพยักหน้า เขารู้ว่าราชากำลังเกรี้ยวกราด หากหลายสุเอ้อถูกบังคับให้กลับไป เขาจะไม่มีหน้าอยู่ในเขตทุรกันดารอีก และจะต้องจบชีวิตตัวเองด้วยการฆ่าตัวตาย

.....

เช้าวันรุ่งขึ้น ราชองค์การก็ไปถึงเมืองกานลั่ว

เมื่อหลายสุเอ้อได้รับราชโองการมา เขาก็เต็มไปด้วยอารมณ์ เขาถูกเข่าลงข้างหนึ่งและกล่าวว่า “ขอบพระทัยองค์ราชา สำหรับความเมตตาของท่าน!”

ในเวลานี้ หลายสุเอ้อไม่มีทางให้ผิดพลาดอีกต่อไป

TWO Chapter 944 การจับเป็นไป๋จี

เมื่อราชโองการถูกอ่านออกไป สวี่หวงที่ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารชั่วคราวก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ท่านขุนพลไม่ต้องกังวลไป แม้ว่าองค์ราชาจะให้ข้าขึ้นเป็นผู้บัญชาการแทน แต่ข้าก็ยังคงจะฟังคำสั่งของท่าน”

สวี่หวงรู้ว่า ตัวเขาเองไม่มีความสามารถมากพอที่จะเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหารได้ และด้วยความสามารถของหลายสุเอ้อ ตราบเท่าที่เขาทำได้ดี เขาจะได้รับการแต่งตั้งกลับคืนอย่างแน่นอน

หลายสุเอ้อโบกมือ “ไม่ เจ้าไม่สามารถจะทำเช่นนั้นได้ เพราะนี่เป็นคำสั่งขององค์ราชา”

“ข้าเร่งร้อนเกินไปเอง!”

เมื่อสวี่หวงเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้ว่าเขาไม่สามารถจะจัดการเรื่องนี้ได้ในทันที

หลังจากพวกเขาพูดคุยกันแล้ว พวกเขาจึงจัดประชุมเพื่อประกาศการเปลี่ยนแปลงตำแหน่ง

ในระหว่างการประชุมครั้งนี้ สวี่หวงยืนยันที่จะไม่นั่งในตำแหน่งผู้นำ และเขาเลือกที่จะนั่งข้างหลายสุเอ้อแทน สวี่หวงมีเหตุผลที่ทำเช่นนี้ “พวกเราทั้งคู่เป็นรองขุนพลแห่งกองทัพทหาร พวกเราจึงนั่งในตำแหน่งเดียวกัน”

เมื่อขุนพลคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น แน่แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้ต่อต้านใดๆ

หลายสุเอ้อทำผิดพลาดเพราะความมั่นใจที่มากเกินไป อย่างไรก็ตาม เหล่าทหารได้กล่าวว่า เขาไม่ต้องการละทิ้งพวกเขาในช่วงเวลาที่สำคัญ เขาจึงได้รับความไว้วางใจและความเคารพจากพวกเขาทั้งหมด แม้ว่าเขาจะถูกลดตำแหน่ง แต่ในสายตาของพวกเขา เขายังคงเป็นนายพลแห่งกองทัพทหารนี้

ใครจะรู้ว่าหลายชูเอ้อจะต่อต้านสิ่งนี้? เขากล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “กองทัพจะมีผู้นำได้เพียงคนเดียวเท่านั้น และคำสั่งทางทหารก็เป็นดังขุนเขาอันยิ่งใหญ่ เนื่องจากราชโองสดูฮิวงจะเป็นขุนพลแห่งกองทัพทหาร ขุนพลชูจึงเป็นคนที่พวกเราจะต้องฟังคำสั่ง หากพวกเจ้ายังเคารพข้าอยู่ อย่าได้ทำให้ข้าต้องลำบากใจเลย”

หลายชูเอ้อเป็นขุนพลที่มากประสบการณ์ เขาจึงมองเห็นสิ่งที่พวกเขาทุกคนคิด

เมื่อคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ลุกขึ้นและคำนับลง “ขอรับท่านขุนพล!” ดูฮิวงเปลี่ยนเป็นจริงจัง และเขาคำนับหลายชูเอ้ออย่างเคร่งขรึม ก่อนจะนั่งลงในตำแหน่งผู้นำ

เมื่อพวกเขานั่งประจำตำแหน่งกันแล้ว พวกเขาก็เริ่มการประชุมกัน

พวกเขาไม่รู้เลยว่า ทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ถูกบันทึกโดยเจ้าหน้าที่กฎหมายทางทหารอย่างลับๆ และมันถูกเขียนลงในรายงานลับ ที่จะส่งให้ราชา

เมื่อโอหยางโซวได้รับรายงานนี้แล้ว เขาก็พยักหน้าและยิ้มออกมา “อย่างน้อย เขาก็ไม่ยึดติดกับตำแหน่งผู้นำ” ทชงยี่ที่นั่งถัดจากเขา หันมองโอหยางโซวอย่างสับสน ก่อนที่เธอจะทำงานของเธอต่อไป

ห้องอ่านหนังสือหลวงเงียบลงอีกครั้ง

.....

สัปดาห์ถัดมา การสู้รบที่มณฑลเสฉวนเร่งความเร็วขึ้น

ไม่มีใครคาดเดาว่า ไม่เพียงกองทัพต้าเซี่ยจะไม่ชะลอการโจมตีของพวกเขาเท่านั้น กลับกัน กองกำลังแนวหน้าทั้งซ้ายและขวา พวกเขาล้วนแต่เดินหน้าต่อไปอย่างกล้าหาญ และยังทำการโจมตีรุนแรงยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ไปก็มีแผนการที่ชัดเจน กองกำลังแนวหน้าซ้ายพ่ายแพ้ที่เมืองกานลั่ว และมันส่งผลต่อขวัญกำลังใจ หากกองทัพยังระมัดระวังมากเกินไปอีก มันจะยิ่งทำให้ขวัญกำลังใจแย่ลงไป

แทนที่จะปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น เหตุใดไม่เสียสละบางส่วน เพื่อแลกกับชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ และยกระดับขวัญกำลังใจขึ้นล่ะ?

ตามที่คาดไว้จากอสูรร้าย ไม่เพียงแต่เขาจะโหดร้ายกับศัตรูของเขาเท่านั้น แต่เขายังแสดงอย่างไร้หัวใจในขณะที่น่ากลุ่มกองทัพมังกรอีกด้วย เพื่อชัยชนะแล้ว เขายินดีจะเสียสละทุกสิ่งโดยไม่แม้แต่จะกระพริบตา

ในเวลานี้ ดินแดนจอมยุทธ์พลาดท่าโดยสิ้นเชิง

เนื่องจากเขาเคยใช้แผนนั้นไปแล้ว มันจึงเป็นไปได้เลยที่เว่ยหยานจะวางกับดักได้อีกครั้ง ผลการสู้รบเป็นไปอย่างสวยงามสำหรับกองทัพต้าเซี่ย โดยเฉพาะกองกำลังแนวหน้าซ้าย ที่นำโดยหลายสูเอ้อ ซึ่งทুমุ่สุดตัวในครั้งนี้

การโจมตีที่ไม่หยุดยั้งของพวกเขา สร้างความหวาดหวั่นให้กับกองกำลังป้องกัน ขณะที่พวกเขาเข้าโจมตีด่าน กองกำลังป้องกันสามารถอดทนได้เพียงครึ่งชั่วโมง ก่อนที่จะยอมจำนน

เมื่อเว่ยหยานได้รับข่าวนี้ เขาก็กลายเป็นเกรี้ยวกราด เฟิงฉิงหยางยังได้เขียนจดหมายลูกเงินมาตำแหน่งเว่ยหยานโดยตรงอีกด้วย ชัยชนะก่อนหน้านี้ ยังไม่มากพอที่จะทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความภาคภูมิใจได้

ไม่ใช่เพียงแต่กองทัพดินแดนจอมยุทธ์เท่านั้นที่หวั่นเกรงกองทัพต้าเซี่ย แม้แต่เมืองที่ถูกยึดครองโดยกองทัพต้าเซี่ยก็กลายเป็นเจียบสงบอย่างแท้จริง ไม่มีใครกล้าเล่นตลกอะไรในเวลานี้

เส้นทางเสบียงจึงราบรื่นเป็นอย่างมาก และการสนับสนุนแนวหน้าก็เป็นไปได้ด้วยดี

การได้กลับของไป่ฉีดูเรียบง่าย แต่มันกลับกลายเป็นการจีจู้ดอ่อนอย่างตรงจุด

ตามที่คาดหวังไว้จากขุนพลระดับพระเจ้าอย่างแท้จริง

.....

ไกอ่า ปีที่ 4 เดือนที่ 9 วันที่ 30

ณ ด่านเม่ยซาน

ด่านเม่ยซานเป็นด่านเดียวที่เชื่อมต่อระหว่างทางใต้ของมณฑลเสฉวนกับเมืองจอมยุทธ์ และมันเป็นด่านที่ใหญ่เป็นอันดับที่สองของจังหวัดเจียงหยาง ด่านที่ใหญ่ที่สุดตั้งอยู่ทางเหนือของเมืองจอมยุทธ์ และมันเชื่อมกับจังหวัดเฉิงตู

เจ้าหยุนนำกำลังพล 150,000 นาย มาถึงเมืองจอมยุทธ์เมื่อไม่กี่วันก่อนและตั้งค่ายอยู่ที่นอกเมือง ในเวลาเดียวกัน กองทัพทหารที่ 1 และ 2 ของดินแดนจอมยุทธ์ก็ล่าถอยกลับมายังเมืองหลักแล้ว

หลังจากสู้รบกันจนถึงตอนนี้ เดิมทีทหารจาก 2 กองทัพทหาร มีกำลังพลทั้งสิ้น 140,000 นาย แต่ตอนนี้ พวกเขาเหลือเพียง 50,000 นายเท่านั้น สำหรับส่วนที่เหลือ พวกเขาถูกสังหารหรือไม่ก็ถูกจับไปเป็นเชลยศึก

ก่อนการสู้รบครั้งสุดท้ายจะเริ่มขึ้น ดินแดนจอมยุทธ์ได้สูญเสียกำลังพลของพวกเขาไปมากกว่าครึ่งแล้ว

เช้าวันนั้น หลังจากสูญเสียกำลังพลไปทั้งสิ้น 30,000 นาย ในที่สุด กองทัพแนวหน้าชาย-ขาวของต้าเซี่ยก็มารวมตัวกันที่ด่านเม่ยซาน และกองกำลังป้องกันทั้งสองจะตามมาสวมทบในไม่ช้า

เมื่อถึงจุดนี้ นอกเหนือจากเมืองจอมยุทธ์ ทั่วทั้งจังหวัดเจียงหยาง ถูกยึดครองโดยต้าเซี่ยแล้ว

การสู้รบที่แท้จริงกำลังจะเริ่มต้นขึ้น เมืองนักดาบจะกลายเป็นจุดสนใจของเขต
ทุรกันดารทั้งหมด

.....

จังหวัดต้าหลี่, เมืองหยุน

ภายในคฤหาสน์ของลอร์ด มีบุคคลลึกลับไม่กี่คนมารวมตัวกัน

เมื่อวันก่อน กองทัพพันธมิตรที่ประกอบไปด้วย กองทัพดินแดน 50,000 นาย, กองทัพ
ทหารองครักษ์ต้าหลี่ 50,000 นาย และผู้เล่นพันธมิตรเลี้ยว 100,000 คน ลอบไปรวมตัว
กันที่เมืองหยุน

สำหรับวิธีการสู้รบของพวกเขา มันยังคงต้องมีการตัดสินใจ

จากพวกเขาไม่กี่คนในที่นี้ ประกอบไปด้วย มู่ถ้วน้อย, ขุนพลทหารองครักษ์แห่งต้าหลี่,
ผู้นำกิลด์พันธมิตรเลี้ยว เลี้ยวเหนียนหยิง บุคคลสุดท้ายเป็นคนสุดพิเศษ เขาเป็นขุนพล
แห่งดินแดนห่านตาน หวังเมิ่ง

หวังเมิ่งเป็นตัวแทนของพันธมิตรหยานหวง เขามาที่เมืองหยุนและจะรับผิดชอบการ
บัญชาการในการสู้รบครั้งนี้

ในฐานะออสริสเจ้าถิ่น มู่ถ้วน้อยเสนอว่า “ออกจากที่นี่ หากขึ้นไปทางเหนือ พวกเขา
จะสามารถโจมตีจังหวัดตงฉวนได้, หากไปทางตะวันออก พวกเราจะสามารถโจมตี
จังหวัดคุนหมิงได้, หากลงใต้ พวกเราจะสามารถโจมตีจังหวัดเถิงเยว่ได้ พวกเราควรจะ
เลือกไปทางใด?”

ขณะที่กล่าว มู่ถ้วน้อยหันหน้าไปมองหวังเมิ่ง

หวังเมิ่งยิ้มกับชื่อของเขา เป็นสัตว์ร้ายที่มีความสามารถรอบด้าน จึงไม่มีใครคัดค้านให้
เขาเป็นผู้นำการสู้รบในครั้งนี้

“จังหวัดตงฉวน”

หวังเหมิงไม่ลังเลแม้แต่น้อย และเขาตอบกลับโดยตรง

มู่ถั่วฝักน้อยออกมา “ท่านสามารถอธิบายได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด?”

หวังเหมิงไม่ได้แสดงความหึงผยองใดๆ เขายิ้มและอธิบายว่า “จังหวัดเถิงเยว่นนั้น
สันโดยกินไป การโจมตีมันจึงไร้ประโยชน์, จังหวัดคุนหมิงมีเมืองสอดคลอง ซึ่งมี
ประตูทะเลพอร์ตตั้งอยู่ พวกเราจึงสามารถโจมตีได้เพียงจังหวัดตงฉวนเท่านั้น”

เมื่อมู่ถั่วฝักน้อยและคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็พยักหน้าเห็นด้วย

“แล้ว พวกเรามีจุดประสงค์ใดในการ โจมตีจังหวัดตงฉวน?”

มู่ถั่วฝักน้อยไม่เชื่อว่า หวังเหมิงจะ โจมตีจังหวัดตงฉวนเพียงเพราะมันเหมาะสมที่สุด

หวังเหมิงกล่าวว่า “ไปนี้อยู่ในจังหวัดตงฉวน พวกเราจะต้องจับเป็นเขาให้ได้”

“ช่างเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมนัก!” มู่ถั่วฝักน้อยออกมาเล็กน้อย

ชื่อของไปนีกระจายไปทั่วเขตทุรกันดาร การจับเป็นเขาได้ จะเป็นเกียรติที่ยิ่งใหญ่

หวังเหมิงกล่าวต่อว่า “แน่นอนว่า นั่นเป็นเพียงเป้าหมายรอง การยึดจังหวัดตงฉวนยังจะ
หมายความว่า พวกเราได้ทำลายการเชื่อมต่อระหว่างต้าเซี่ยและมณฑลเสฉวน เมื่อถึง
ตอนนั้น กำลังพล 300,000 นาย ก็จะไม่มีความทางให้ถอยกลับ และถูกล้อมโดยพวกเรา”

มู่ถั่วฝักน้อยประทับใจ “ช่างชั่วร้ายนัก!”

เมื่อถึงจุดนี้ เป้าหมายที่แท้จริงของพันธมิตรหยานหวงถูกเปิดเผยในที่ที่สุด

หวังเหมิงกล่าวว่า กวาดล้างกลุ่มกองทัพนักรบในสงครามครั้งนี้ และตัดแขนขาของต้า
เซี่ยออกไป ด้วยการกระทำเช่นนั้น มันจะทำให้เขตแดนของต้าเซี่ยขาดผู้ดูแล

มูถั่วน้อยมั่นใจว่า พันธมิตรหยานหวงจะทำให้ศัตรูรอบๆ รม โจมตีต้าเซี่ยได้ในเวลานั้น

เมื่อถึงตอนนั้น ต้าเซี่ยก็จะถูกกดดัน โดยฝูงหมาป่าที่หิวกระหาย

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว เขาอดไม่ได้ที่จะรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมา

มูถั่วน้อยเคยเป็นส่วนหนึ่งของนครรัฐหยุนหนาน เขาจึงไม่มีความประทับใจที่ดีใดๆ
ต่อต้าเซี่ยและโอหยางโซว กลับกัน เขายังรู้สึกเกรียติถึงกระดุกอีกด้วย

หากใครสามารถจะบดขยี้ต้าเซี่ยได้ มูถั่วน้อยจะเป็นคนแรกที่เข้าร่วมกับเหล่านั้น

‘แปะแปะ’

มูถั่วน้อยอดไม่ได้ที่จะปรบมือด้วยความตื่นเต้นและกล่าวว่า “ขุนพลหวังทรง
สติปัญญายิ่งนัก ข้าเห็นด้วย”

“ข้าก็เห็นด้วย!”

พวกเขาแต่ละคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้น ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาทั้งหมดนี้ก็เป็นศัตรู
ของต้าเซี่ย

เมื่อหวังเมิ่งเห็นเช่นนั้น เขาก็ยิ้มและกล่าวว่า “เช่นนั้นก็เอาตามนี้!”

เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง กำลังพล 200,000 นาย ก็เคลื่อนพลในเวลากลางคืน มุ่งหน้า
ไปยังจังหวัดตงฉวน

.....

ณ จังหวัดตงฉวน, เมืองหยงเหริน

สำหรับต้าเซี่ยแล้ว เมืองหยงเหรินเป็นสถานที่พิเศษ ในระหว่างสงครามหยุนหนาน
กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่นำโดยฮั่วฉูปิงได้รับความพ่ายแพ้เป็นครั้งแรกของพวกเขา
ที่นี่

เนื่องจากมันตั้งอยู่ชายแดน และทางเหนือคือเมืองเหล็กกล้า ไปนี่จึงเลือกที่นี่เป็นศูนย์บัญชาการสำหรับการรุกรานมณฑลเสฉวน

นอกเหนือจากศูนย์บัญชาการแล้ว แกนหลักของการโลจิสติกก็ตั้งอยู่ที่นี้ด้วยเช่นกัน มีเสบียงและทรัพยากรจำนวนมากจากมณฑลยูนนาน ถูกส่งมายังเมืองหยงเหริน เพื่อส่งต่อเข้าไปในมณฑลเสฉวน

คืนนั้น, ณ คลุหาสน์อันเงียบสงบแห่งหนึ่งทางตะวันตกของเมือง

เช่นเดียวกับที่หวังเหมิงและคนอื่นๆ กำลังเคลื่อนไหวอย่างลับๆ ไปนี่ก็กำลังวางแผนตอบโต้พวกเขากับขุนพลแห่งกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งใหม่ เอ้อหลาย

“ขุนพลหู่เว่ย กองทัพของท่านเป็นอย่างไรบ้าง?”

ไปนี่นั่งบนเก้าอี้ผู้นำ ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมอย่างแท้จริง

นี่คือ ไปนี่ ขณะที่กล่าวถึงเรื่องทางทหาร เขาไม่เคยแสดงอารมณ์ใดๆ ออกมา

ในช่วงเวลานี้ มณฑลทั้งสองสี่ของต้าเชี่ยกำลังอยู่กับการปลดระวางกองกำลังรักษาการณ์ จึงมีทหารจำนวนมากที่เดินไปทั่วท้องถนน

มันมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากระหว่างแนวหน้าที่เคร่งเครียดและแนวหลังที่แสนสบาย

ใช้ภาพความวุ่นวายนี้เป็นฉากบังหน้า ทหารชั้นสูง 70,000 นาย ถูกคัดเลือกจากกลุ่มกองทัพทหารต่างๆ อย่างลับๆ พวกเขาปะปนมากับทหารจากกองกำลังรักษาการณ์ต่างๆ แล้วรวมตัวกันที่จังหวัดตงฉวน

เมื่อได้ยินคำถามของไป๋ฉี เอื้อหลายก็กำหมัดแน่นและกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการ กองกำลังของข้าทั้งหมดมาถึงจังหวัดตงฉวนแล้ว เพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย พวกเขากำลังกระจายตัวกันไปยังเมืองต่างๆ โปรคออกคำสั่งด้วยว่าข้าควรจะทำเช่นไรต่อไป”

ไป๋ฉีพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ “ดี บอกให้กองกำลังของท่านมารวมตัวกันเงียบๆที่เมืองหยงเหริน ซ่อนตัวอยู่ในป่านอกเมือง จำไว้ว่า พวกเขาจะต้องไม่ทำให้ใครสังเกตเห็น”

เอื้อหลายประหลาดใจและต้องการจะถามเหตุผล อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดถึงคำกล่าวของราชาที่ปฏิบัติตามคำสั่งของไป๋ฉีแล้ว เขาก็ตอบรับในทันที “ขอรับ ท่านผู้บัญชาการ!”

ไป๋ฉีพยักหน้าอย่างพึงพอใจอีกครั้ง

TWO Chapter 945 การปล้นสะดมจังหวัดตงฉวน

หลังจากที่เอ้อหลายกลับออกไป รองขุนพลของกองทัพทหารที่ 1 แห่งกลุ่มกองทัพมังกร เจ้าผอ่น ก็เดินเข้ามา ขุนพลผู้นี้ ที่เคยทำงานภายใต้ฮั่วฉูปิงในประวัติศาสตร์ ได้กลายเป็นผู้ช่วยของไป่ฉีไปแล้ว

เพื่อที่จะทำงานภายในขุนพลระดับพระเจ้าทั้งสองได้ เจ้าผอ่นก็นับได้ว่าเป็นตำนานได้เช่นกัน

“ท่านผู้บัญชาการ นั้นมันไม่เสี่ยงมากเกินไปหน่อยหรือ?” เจ้าผอ่นมีความเข้าใจเกี่ยวกับแผน B และดวงตาของเขาไม่สามารถจะซ่อนความกังวลใจได้ “ท่านผู้บัญชาการ การที่ท่านใช้ตัวเองเป็นเหยื่อเช่นนี้ มันทำให้เหล่านักวางกลยุทธ์เป็นกังวลกันอย่างมาก”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เจ้าผอ่นกล่าวเช่นนี้ อย่างไรก็ตาม ไป่ฉียังคงยึดมั่นในความตั้งใจของเขา

ตามที่คาดไว้ ไป่ฉีโบกมือและกล่าวกับเขาว่า “เจ้าไม่จำเป็นจะต้องพยายามโน้มน้าวข้าอีกต่อไป จังหวัดตงฉวนมีขนาดใหญ่เกินไป นี่จึงเป็นวิธีเดียวที่พวกเราจะสามารถล้อมกองทัพพันธมิตรด้าหลี่เข้ามาติดกับได้”

แผน B ถูกคิดขึ้นอย่างคร่าวๆ โดยสภาใหญ่ สำหรับรายละเอียดเฉพาะ มันเป็นหน้าที่ของไป่ฉี ปัญหาที่ยากลำบากก็คือ จะทำอย่างไรให้กองทัพพันธมิตรด้าหลี่เดินตามแผนของด้าเซี่ย และโจมตีเป้าหมายที่พวกเขาวางเอาไว้

ไม่อย่างนั้น กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพรองครักษ์ภายใต้การนำของเอ้อหลาย จะไม่สามารถเตรียมการซุ่มโจมตีอย่างถูกต้องแม่นยำได้

มณฑลหยุนหนานมีขนาดใหญ่และมีเมืองนับร้อยๆแห่ง ด้วยเหตุนี้ การซุ่มโจมตีจึงเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

สิ่งแรกที่ไปฉิทำเพื่อดำเนินแผนการก็คือ ย้ายศูนย์บัญชาการมายังเมืองหยงเหรินอย่าง
เป็นธรรมชาติ

หากเขายังอยู่ในเมืองสอดคล้อง ด้วยความกล้าของกองทัพพันธมิตรด้าหลี่ พวกเขาจะ
ไม่กล้าโจมตี ดังนั้น ตั้งแต่ในการวิเคราะห์เชิงกลยุทธ์ ศัตรูก็ได้ตกลงอยู่กับดักของไปฉิ
แล้ว

นี่เป็นเหตุผลที่โอหยางโชนไว้วางใจไปฉิเป็นอย่างมาก

นอกเหนือจากฉายาสุรร้ายของเขาแล้ว เขายังมีลักษณะพิเศษอื่นที่โลกภายนอกมักจะ
ลืมมัน คือ ความสามารถในการคาดเดาและวางแผนการต่างๆราวกับเครื่องจักรของเขา
ผู้บัญชาการผู้นี้จะจำลองการสู้รบระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย ภายในใจของเขา เพื่อรวบรวม
ผลลัพธ์ที่เป็นไปได้

สงครามช่างฝังในประวัติศาสตร์ เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ดีที่สุด

ความโหดเหี้ยมของเขาเป็นเพียงผิวเผินเท่านั้น

ในเวลานี้ ไม่ว่าเขาจะคิดอย่างไร เพื่อที่จะให้แผนการประสบความสำเร็จ เขาทำได้
เพียงใช้ตัวของเขาเป็นเหยื่อเท่านั้น

เป็นดั่งที่เจ้าพ่อนูกกล่าว มันเสี่ยงเป็นอย่างมาก

ภายในเมืองหยงเหรินมีเพียง กองพลทหารที่ 1, 2 และ 3 ของกองทัพทหารที่ 1 แห่ง
กลุ่มกองทัพมังกร รวมกับกรมทหารใต้บังคับบัญชาของกองทัพทหารที่ 1 แล้ว พวก
เขามีกำลังพลรวม 43,000 นาย นอกจากนี้ พวกเขายังต้องทำการสนับสนุนกองกำลัง
ต่างๆ ซึ่งทำให้พวกเขาใช้กำลังพลจริงได้เพียง 35,000 นายเท่านั้น

ด้วยจำนวนดังกล่าว มันเป็นเรื่องยากอย่างมากที่เขาจะป้องกันเมืองจากการโจมตีของ
ศัตรูที่มีกำลังพลถึง 200,000 นายได้

หากไม่มีอะไรผิดพลาดและเมืองถูกโจมตี ไป่ฉีและคนอื่นๆจะถูกจับกุมในท้ายที่สุด
ไป่ฉีไม่ใช่คนใจขาด เบื้องหลังการตัดสินใจทุกครั้งของเขา ได้ผ่านการวิเคราะห์ที่
แม่นยำมาแล้ว เขาหันไปหาเจ้าผอู่และกล่าวว่า “ในเมืองยังมีเวลา เจ้าก็ไปและ
ตรวจสอบแนวป้องกันทั้งหมดเถิด ภูเขาสำคัญก็คือ พวกเราจะสามารถป้องกันการ
โจมตีระลอกแรกของพวกเขาได้หรือไม่ การป้องกันตรงจุดนั้นสำคัญมากที่สุด”

“ขอรับผู้บัญชาการ!”

เมื่อเห็นเช่นนั้น เจ้าผอู่ก็กลับออกไปอย่างหมดหนทาง

ในแสงสลัวๆ ไป่ฉีวาดภาพบางอย่างบนโต๊ะ ใครจะรู้ว่าเขากำลังวางแผนอะไรอยู่

.....

เวลาไหลผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเดือนที่ 9 ก็สิ้นสุดลงอย่างช้าๆ

มันผ่านมากกว่า 1 เดือนแล้ว ที่ต้าเซี่ยได้เริ่มสงครามใหญ่ในครั้งนี้

ณ มณฑลเสฉวน

แอ่งตานหลิง ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองจอมยุทธ์ ภายในมีพื้นที่ราว 40,000 ตารางกิโลเมตร
แม้ว่ามันจะไม่สามารถเปรียบเทียบกับแอ่งเหลียนโจวได้ แต่มันก็ยังเป็นแอ่งที่กว้าง
ใหญ่เป็นอย่างมาก ไม่มีใครมองเห็นจุดสิ้นสุดของมัน ทุกๆแห่งเป็นทุ่งหญ้าและต้นไม้
ที่เขียวขจี

ที่ใจกลางของแอ่ง เป็นเมืองจอมยุทธ์ที่ตั้งอยู่ และมันถูกเรียกว่าไข่มุกที่เปี่ยมประกาย
แห่งมณฑลเสฉวน

ในวันที่ 1 ของเดือนที่ 10 หลังจากการสู้รบที่รุนแรง กองกำลังแนวหน้าซ้าย-ขวา
ทำงานร่วมกันจนสามารถยึดด่านเม่ยซานและเข้าสู่แอ่งตานหลังได้เป็นผลสำเร็จ
กองทัพได้ใช้ด่านเม่ยซานเป็นสิ่งกีดขวาง เพื่อตั้งค่ายทางใต้ของแอ่ง

ห่างออกไปจากเมืองจอมยุทธ์ 50 กิโลเมตร และซึ่งค่ายของเจ้าหยุนห่างออกไปจาก
เมือง 10 กิโลเมตร ดังนั้น ค่ายของพวกเขาจึงอยู่ห่างกันไม่ถึง 40 กิโลเมตร

บ่ายวันถัดมา กองกำลังป้องกันซ้าย-ขวาของกองทัพต้าเซี่ยก็มาถึงด่านเม่ยซาน
หลังจากเข้าไปในด่านแล้ว พวกเขาก็ตั้งค่ายที่ปีกทั้ง 2 ข้างของกองกำลังแนวหน้า

ด้วยเหตุนี้ กองทัพทหารทั้งสี่ จึงกระจายตัวออกไปในแอ่ง และเส้นทางของพวกเขา
เหยียดนับๆสิบๆกิโลเมตร พวกเขาเกือบจะปกคลุมซานเมืองทางใต้ทั้งหมด

กองทัพทหารทั้งสี่ผ่านการสู้รบที่ยากลำบากมาตลอด 1 เดือน กองกำลังแนวหน้าซ้าย-
ขวา สูญเสียกำลังพลไปเกือบ 30,000 นาย แม้แต่กองกำลังป้องกันซ้าย-ขวา ก็ยังสูญเสีย
กำลังพลไปเกือบ 10,000 นาย

พร้อมกับกองกำลังที่ถูกส่งไปดูแลด่านและเมืองต่างๆ มันทำให้พวกเขามีกำลังพลอยู่
ที่นี่เพียง 220,000 นายเท่านั้น นี่หลังจากที่ไปตีส่ง 2 กองพลทหาร จากกองทัพทหารที่
1 มาช่วยดูแลการขนส่งเสบียงและทรัพยากรแล้ว ไม่อย่างนั้น พวกเขาอาจจะมีกำลังพล
ไม่ถึง 200,000 นาย สำหรับการสู้รบครั้งสุดท้าย

สำหรับฝ่ายดินแดนจอมยุทธ์ นอกเหนือจากกองกำลังทหารองครักษ์เฉิงตู 150,000
นายแล้ว ยังมีกองกำลังของดินแดนอีก 50,000 นาย และพวกเขาก็ยังมีกองพลทหาร
องครักษ์ที่ทำหน้าที่ป้องกันเมืองหลักอีก หลังจากรวมกำลังพลทั้งหมดแล้ว พวกเขา
ยังคงมีกำลังพลมากถึง 210,000 นาย

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว กำลังพลของทั้ง 2 ฝ่าย ใกล้เคียงกันเป็นอย่างมาก แต่เนื่องจาก
ดินแดนจอมยุทธ์เป็นฝ่ายป้องกัน มันจึงเป็นเรื่องยากอย่างมากที่ต้าเซี่ยจะเอาชนะได้

ด้วยเหตุนี้ กลุ่มกองทัพนักรบจึงไม่ได้เร่งรีบเริ่มการโจมตีนัก หลังจากยึดด่านเม่ยซาน
ได้แล้ว พวกเขาก็ตัดสินใจตั้งค่ายเพื่อพักผ่อน และเตรียมพร้อมสำหรับการสู้รบที่
รุนแรง

ในเวลาเดียวกัน เฝิงยิงและทรัพยากรก็ถูกขนส่งมาอย่างไม่มีที่สิ้นสุดโดยแรงงานกว่า
20,000 คน จากทั้งจังหวัดตงฉวนและเจียงหยาง

กองทัพต้าเซี่ยไม่มีความกังวลใด และเฟิงยิงอย่างเองก็เช่นเดียวกัน

เมื่อวานนี้ ตีเงินให้สัญญาว่า เมื่อการสู้รบครั้งสุดท้ายเริ่มต้นขึ้น เขาจะส่งกำลังพล
100,000 นาย มาที่เมืองจอมยุทธ์โดยไม่ให้ต้าเซี่ยรู้ตัว

ด้วยกำลังพลเพิ่มอีก 100,000 นาย พวกเขาจะมีความแข็งแกร่งมากพอที่จะบดขยี้ศัตรู
และพวกเขาก็เป็นฝ่ายป้องกันเมือง แล้วเฟิงยิงหยางยังจะต้องกังวลอะไรอีก? กลับกัน
เขาแทบจะอดทนรอให้ต้าเซี่ยโจมตีไม่ได้เลย

กุญแจสำคัญก็คือ ตีเงินเปิดเผยแผนการตำหนิให้กับเฟิงยิงหยาง เมื่อกองทัพพันธมิตร
ตำหนิยึดจังหวัดตงฉวนและตัดการติดต่อของกองทัพต้าเซี่ยได้ ดินแดนจอมยุทธ์ก็จะ
ไม่มีอะไรให้กังวลอีกต่อไป

ไม่เพียงแค่นั้น แต่เฟิงยิงหยางยังสามารถที่จะยึดเมืองต่างๆที่ต้าเซี่ยยึดครองไปก่อน
หน้านี้กลับคืนมาได้อีกด้วย ใครจะรู้ เขาอาจจะกระทั่งสามารถยึดกลุ่มกองทัพนักรบ
และเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับกองทัพของเขาได้

เมื่อคิดถึงกับมันแล้ว เฟิงยิงหยางก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี “จึงจอกเฒ่า ข้าจะรีบ
หาของเจ้าในครั้งนี้” เฟิงยิงหยางมองไปข้างหน้า เขาสามารถมองเห็นช่วงเวลาแห่ง
การแก้แค้นของเขาได้

ด้วยเหตุนี้ ทั้ง 2 ฝ่าย จึงเข้าสู่สภาวะหยุดนิ่ง ไม่มีใครรู้ว่าฝ่ายใดจะเป็นผู้ทำลายสถานะนี้

.....

ณ จังหวัดตงฉวน

ขณะที่กลุ่มกองทัพมังกรและดินแดนจอมยุทธ์อยู่ในสภาวะหยุดนิ่ง ขำวขึ้นหนึ่งก็ได้
แพร่กระจายออกไปทั่วเขตทुरกันดาร

ในวันที่ 3 ของเดือนที่ 10 วันที่ดูธรรมดาทั่วไปนี้ จะถูกบันทึกไว้ในหนังสือ
ประวัติศาสตร์ของเขตทुरกันดาร

ในวันนี้ กองทัพพันธมิตรดำหลิได้ข้ามชายแดนเข้าสู่จังหวัดตงฉวน และเริ่มสงคราม
กับต้าเซี่ย

ขณะที่กำลังพล 200,000 นาย กำลังเดินข้ามชายแดน พวกเขาเป็นดั่งน้ำไหลบ่าอัน
รุนแรง พุ่งเข้าสู่จังหวัดตงฉวน เป้าหมายในการเดินทัพของพวกเขาก็คือ เมืองหยงเห
ริน ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของจังหวัด

กองทัพพันธมิตรยังได้ออกแถลงการณ์อีกว่า พวกเขาจะจับเป็นไปฉีให้ได้

เผชิญหน้ากับกองทัพขนาดใหญ่เช่นนี้ เมืองและอำเภอต่างๆที่มีกองกำลังรักษาการณ์
ถูกทำลายภายใต้กับเท้าม้าของศัตรู แน่แน่นอนว่า แม้จะยังมีกองพลทหารรักษาการณ์อยู่
มันก็คงจะไร้ประโยชน์

พวกเขายังได้กระจายข่าวไปอีกด้วยว่า ผู้ว่าราชการเมืองและผู้ว่าราชการอำเภอทั้งหมด
จะต้องยอมจำนน หรือไม่ก็ต้องตาย

ทุกๆที่ที่พวกเขาเดินทัพผ่าน มันเต็มไปด้วยควันโขมงและเลือดที่ไหลนองคูดม่น้ำ
สำหรับชาวต้าเซี่ยที่คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตปกติทั่วไป มันเป็นดั่งพายุใหญ่ในวันแดดจ้า

โชคดีที่กองทัพพันธมิตรดำหลิเร่งเดินทาง พวกเขาจึงไม่ต้องการจะเสียเวลาระหว่าง
ทางมากนัก ไม่อย่างนั้น จังหวัดตงฉวนคงจะเสียหายอย่างรุนแรง

เปรียบเทียบกับพวกเขาแล้ว กองทัพต้าเซี่ยเป็นดังกลุ่มคนที่มีเมตตา

ทันทีที่กองทัพพันธมิตรต้าหลี่เคลื่อนไหว ทัวทั้งเขตทงกันดารก็กลายเป็นสับสน วุ่นวาย และดวงตาของทุกคนก็เบิกกว้าง

“ต้าหลี่บ้าไปแล้วหรือ? พวกเขาพยายามที่จะยั่วยุต้าเซี่ยเช่นนั้นหรือ?”

เมื่อได้เห็นชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่าในมณฑลเสฉวน เหล่าผู้เล่นก็คาดหวังกันว่า พวกเขาจะได้เห็นต้าเซี่ยเข้ายึดครองดินแดนจอมยุทธ์ ใครจะรู้ว่ากองทัพพันธมิตรต้าหลี่จะปรากฏตัวขึ้นในฉับพลันเช่นนี้?

“เมืองหยุนเป็นสถานที่แบบใดกัน?”

ไม่มีใครเคยได้ยินชื่อเมืองหยุน พวกเขาจึงเต็มไปด้วยความสับสน

“ฮ่าๆ พวกเรามีการแสดงที่ดีให้ดูในครั้งนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่ต้าเซี่ยถูกรุกรานใช่หรือไม่? ใครจะรู้ว่าฉีเยว่ห่วยี่โกรธมากเพียงใด? เลือดของเขาคงกำลังไหลออกมา...”

ทุกคนรู้จักลักษณะนิสัยของฉีเยว่ห่วยี่ เขาจะต้องตอบโต้อย่างแน่นอน

“มู่ถ้วน้อยมีลูกบอลเพียง และเขาพยายามที่จะสัมผัสกันของพยัคฆ์” ในเวลานี้ มู่ถ้วน้อยกลายเป็นคนดัง และชื่อของเขาก็กลายเป็นที่รู้จักไปทั่วเขตทงกันดาร

“ฮ่าๆ ถึงเวลาที่พยัคฆ์จะแสดงพลังของมันแล้ว”

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรต้าหลี่จะมีขนาดใหญ่ แต่โลภภายนอกก็รู้สึกว่าต้าเซี่ยไม่จำเป็นจะต้องหวาดกลัวใดๆ เพราะพวกเขายังมีกองทัพทหารทั้ง 3 ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์

“ช่วงเวลาที่กองทัพทหารองครักษ์ทำการโจมตี จะไม่มีใครสามารถหยุดยั้งพวกเขาได้”

ด้วยการคงอยู่ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ต้าเซี่ยเป็นดังประเทศที่อยู่ยงคงกระพัน

นี่ทำให้โลกภายนอกไม่คิดว่ากองทัพพันธมิตรต่ำหมีมีโอกาสมากนัก

ในขณะนั้น ข้าวยิ่งแพร่กระจายออกไป มากขึ้น และมากขึ้นเรื่อยๆ

ในเวลาเดียวกันนั้น ที่ชิงตู, ตงไห่, เจียงหนาน, จิงฉู่ และกวนสี กองกำลังต่างๆของพันธมิตรหยานหวงที่ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ก็ได้เริ่มการยั่วยุบริเวณชายแดน

มันดูเหมือนว่าพันธมิตรหยานหวงกำลังเตรียมจะทุ่มสุดตัว

สิ่งนี้ทำให้ดินแดนหิน, แคว้นฉู่ตะวันตก และพันธมิตรคนอื่นๆถูกกดดันอย่างหนัก

อย่างไม่ต้องสงสัย พันมิตรหยานหวงพยายามกดดันสมาชิกพันธมิตรซานไห่ ก็เพื่อที่จะจำกัดการเคลื่อนไหวของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ไม่ให้พวกเขาสามารถจะเข้าไปช่วยเหลือจังหวัดตงฉวนได้

TWO Chapter 946 การสู้รบที่เมืองหยงเหริน

ไม่มีใครกล่าวว่าภัยคุกคามของพันธมิตรหยานหวงนั้นไร้ประโยชน์

หลังจากที่รู้ว่ากองทัพพันธมิตรด้าหลี่ 200,000 นาย เข้าโจมตีจังหวัดตงฉวนแล้ว ด้าเซี่ยก็ส่งกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว 30,000 นาย ภายใต้การนำของขุนพลเฟินเว่ยหม่าเฉา ไปยังทางเหนือของจังหวัดตงฉวน เพื่อช่วยเหลือไปฉี

80,000 ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ยังคงอยู่ที่เมืองซานไห่ เพื่อเตรียมรับมือภัยคุกคามจากทั่วทั้งเขตบูรคาร

เมื่อพวกเขาได้รับข่าว ตีเจิน, หวังเมิ่ง และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

ในสายตาของตีเจิน หากด้าเซี่ยไม่ส่งใครมาช่วยไปฉี มันคงจะต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นอย่างแน่นอน การที่ด้าเซี่ยส่งกองกำลังทหารองครักษ์บางส่วนมาช่วยไปฉี มันแสดงให้เห็นว่า พวกเขาไม่รู้ตัวอย่างแท้จริง

“การแสดงครั้งใหญ่กำลังจะเล่นแล้ว!”

ภายในห้องอ่านหนังสือของเมืองหานตาน ตีเจินตื่นเต้นอย่างแท้จริง และดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยประกาย เขาคิดที่จะใช้ผลการสู้รบที่เมืองหยงเหรินขี้นี้ขี้นี้ด้าเซี่ยหลังจากนี้

เมื่อจู่ได้ฟังฮัวเหินเช่นนั้น เธอก็ยิ้มออกมา

เธอเป็นผู้คิดแผนการทั้งหมดนี้ขึ้นมาเอง

.....

หวังเมืองไม่ได้กังวลใดๆ ในสายตาของเขา กองกำลังทหารองครักษ์เพียง 30,000 นาย ไม่สามารถจะเปลี่ยนสถานการณ์ใดๆ ได้

คืนนั้น กองทัพที่สู้รบมาตลอดทั้งวันก็ได้พักผ่อนในเขตทุรกันดาร

ในเวลาเพียงวันเดียว มีประชาชนผู้บริสุทธิ์มากถึง 10,000 คน ที่ถูกสังหารภายใต้ดาบของกองทัพพันธมิตรด้าหลี่ พวกเขาทำการปล้นสะดมทั้งร้านค้าและแม้แต่คฤหาสน์

ด้วยความพึงพอใจจากผลการปล้นสะดม ท้าทั้งค่ายเต็มไปด้วยการเฉลิมฉลอง นี่เป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ มันจึงคุ้มค่ากับการเฉลิมฉลอง

ภายในเต็นท์หลัก หวังเมืองและคนอื่นๆมารวมตัวกันอีกครั้ง

ชัยชนะที่พวกเขาได้รับในวันนี้ ทำให้มีผู้ถือน้อยและคนอื่นๆไม่สามารถจะซ่อนความสุขบนใบหน้าของพวกเขาได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีผู้ถือน้อย ที่เป็นเพียงลอร์ดเล็กๆ เขาไม่เคยเห็นเวทีระดับนี้มาก่อน ในการปล้นสะดมวันนี้ ทหารเมืองหยุนได้รับผลประโยชน์มากที่สุด

มันเป็นพวกเขาเช่นกันที่เข้าไปปล้นสะดมคฤหาสน์

แม้ว่าสมาชิกพันธมิตรเล็วยก็ยังไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น และพวกเขามองไปยังกองทัพเมืองหยุนด้วยความลึงเกียจ “ไม่แปลกใจเลยที่พวกเขาอยู่แต่ในด้าหลี่เหมือนกับเต่า คนเช่นนี้ไม่แม้แต่จะเป็นรองเท่าในกองทัพเซียด้วยซ้ำ”

คำกล่าวเหล่านั้นมันอาจจะดูเย้ย แต่มันก็ทำให้คนรอบๆหัวเราะออกมา

“ประเภทของลอร์ดเป็นตัวกำหนดประเภทของทหาร”

“ฮ่าๆๆๆ”

พวกเขาหัวเราะกันเสียงดังอีกครั้ง

เหล่าผู้เล่นนักผจญภัยนั้นกล้าที่จะกล่าวและทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ แม้ว่าพวกเขาจะเป็นสมาชิกพันธมิตรเลี้ยว แต่พวกเขาก็ยังคงให้ความเคารพอย่างฉะฉานอยู่
แน่นอนว่าความเคารพก็เป็นส่วนของความเคารพ พวกเขายังต้องทำในสิ่งที่พวกเขาต้องทำ

เมื่อเห็นว่าทุกคนสงบลงแล้ว หวังเม็งก็กล่าวขึ้นว่า “ทุกคนคงจะได้ยินแล้วว่าข้าเสีย
เทเลพอร์ตองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว 30,000 นาย มายังเมืองสอดคล้อง และ
พวกเขาก็จะตามพวกเรามาทันในเร็ววันนี้”

เลี้ยวเหนียนหยิงและคนอื่นๆพยักหน้า และการแสดงออกของพวกเขาเปลี่ยนไปเป็น
เคร่งขรึม

พวกเขารู้ว่า แม้แต่ในกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาวก็
ยังคงมีชื่อเสียง พวกเขารวดเร็วและจะตามทันกองทัพพันธมิตรด้าหลี่ในเวลาไม่นาน
พวกเขาจึงเหลือเวลาน้อยเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเม็งก็ไม่ตีพุ่มไม้รอบๆ และกล่าวโดยตรงว่า “พวกเจ้าทั้งหมดคงจะ
เข้าใจความหมายในคำกล่าวของข้าใช่หรือไม่ เพื่อประหยัดเวลา พวกเราจะไม่ใช่เข้าไป
ไปในเมืองใดๆอีก และจะมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหยงเหริน ซึ่งจะใช้เวลาราว 2 วัน”

เลี้ยวเหนียนหยิงและคนอื่นๆพยักหน้าและเห็นด้วยความข้อเสนอของหวังเม็ง “ท่าน
ขุนพลอย่าได้กังวลเลย พวกเรารู้ว่าต้องทำอะไร” แม้ว่าการปล้นสะดมจะเป็นเรื่องสนุก
แต่พวกเขาก็มองการณ์ไกล และรู้ว่าการยึดเมืองหยงเหรินเป็นภารกิจหลัก

ไม่อย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำมาก็จะไร้ความหมาย

มีเพียงมู่ถ้วน้อยเท่านั้นที่ไม่มีความสุขกับมัน แต่ก็ไม่มีใครสนใจเขา

หวังเมืองมองขุนพลจากราชสำนักต่ำหฺลึและกล่าวว่า “ท่านขุนพล โปรคนำกองกำลังของท่านเป็นกองทัพหน้า สำหรับการปิดล้อมเมืองหยงเหรินด้วย มันจะดีที่สุดหากพวกเราสามารถยึดเมืองได้ก่อนที่กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จะมาถึง”

“ขอรับ!”

ขุนพลทหารองครักษ์เป็นคนที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง เขาป้องกันของเขาและไม่ได้กล่าวอะไร ในฐานะคนที่มาจากเมืองหลวง เขาเกลียดบุคลากรทางทหารที่สังหารประชาชน เขาจึงไม่มีความประทับใจที่ดีใดๆต่อหวังเมืองและคนอื่นๆ

หากไม่ใช่เพราะเป็นคำสั่งของราชสำนัก เขาคงจะยอมทำงานร่วมกับคนเหล่านี้อย่างแน่นอน

ผลก็คือ หวังเมืองเลือกเขาเป็นแนวหน้า

หลังจากตัดสินใจเรื่องต่างๆแล้ว พวกเขาทุกคนก็แยกย้ายกันออกไป

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพเร่งความเร็วขึ้น พวกเขาใช้เส้นทางหลักและเดินอ้อมเมืองต่างๆเล็กน้อย เพื่อมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหยงเหริน ในคืนของวันที่ 5 กองกำลังแนวหน้าได้ไปถึงเมืองหยงเหรินแล้ว

การสู้รบที่เมืองหยงเหรินกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

.....

ไกอ่า ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 6

ณ เมืองหยงเหริน

ในฐานะเมืองชายแดน เมืองหยงเหรินภัยพิบัติมารนับครั้งไม่ถ้วน จนถึงวันนี้ มันจึงเต็มไปด้วยร่องรอยของการสู้รบมากมาย

บนกำแพงเมือง ธงของกลุ่มกองทัพมังกรโบกสะบัดตามสายลม ทหาร 30,000 นาย
กระจายกันออกไปทั้ง 4 ด้าน

มันเป็นฉากที่น่าเกรงขามอย่างมากเมื่อมองเข้าไปจากนอกเมือง

เช้าตรู่วันนั้น นอกเหนือจากกองกำลังแนวหน้า 50,000 นาย ที่มาถึงก่อนหน้านี้แล้ว ยังมีทหารสวมชุดเกราะเหล็กอีกจำนวนมากที่กำลังเดินเข้ามาในเส้นทางหลัก

เนื่องจากพวกเขามีจำนวนมากเกินไป บนเส้นทางจึงเต็มไปด้วยกำลังทหารที่กำลังก้าวเดิน และพวกเขาดูราวกับมังกรยักษ์สีดำ

ท่ามกลางกองทัพ เป็นกองกำลังผู้เล่นที่สวมชุดหลากหลาย อุปกรณ์ของเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยได้รับการคัดเลือกด้วยตัวของพวกเขาเอง มันจึงไม่เป็นไปตามระเบียบของทหาร
มองออกไป พวกเขาดูราวกับเป็นช่อดอกไม้หลากหลายสีสัน

ในด้านกลืนอาภรณ์ทหาร แน่แน่นอนว่ากองกำลังผู้เล่นไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับกองทัพได้

เมื่อเวลาผ่านไป กำลังพลก็รวมตัวกันที่นอกเมืองหยงเหรินก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนแรก พวกเขาก็อรวมตัวกันที่ชานเมืองทางใต้ และเมื่อพื้นที่ถูกเติมเต็มแล้ว พวกเขาก็เริ่มกระจายไปยังอีก 3 ด้านที่เหลือ

เวลา 11.00 น. ทหารของพวกเขาเตรียมพร้อมทั้ง 4 ด้าน

มองออก พวกเขาปิดล้อมเมืองทั้ง 4 ด้านอย่างหนาแน่น พวกเขาแต่ละคนถือหอก และดาบในมือ ธงและชุดเกราะส่องประกาย ทำให้ทุกคนที่พบเห็นรู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่มองไม่เห็น

กองทัพพันธมิตร 200,000 นาย ดูราวกับอสูรร้ายที่กำลังจะเข้ากลืนกินเมืองหยงเหริน

ขณะที่พวกเขามาถึง ค่ายนอกเมืองก็ส่งเสียงอึกทึกและวุ่นวายราวกับอยู่ในตลาด

ทางใต้ของเมืองเป็นที่ตั้งของเต็นท์หลัก

หลังจากที่จัดวางกองกำลังของพวกเขาแล้ว หวังเมิ่งก็รวมตัวกับทุกคนอีกครั้ง เพื่อจัดการประชุมครั้งสุดท้าย

“น่าประหลาดใจนัก เหตุใดไปฉีถึงยังไม่ออกมา”

ขณะที่เขานั่งลง มู่ถ้วน้อยก็กล่าวออกมาอย่างประหลาดใจ หากเป็นตัวเขา เขาคงจะจากไปนานแล้ว มู่ถ้วน้อยจึงถามขึ้นว่า “มีบางอย่างแปลกๆ ไปฉีหลบหนีไปแล้วหรือไม่?”

เมื่อเลี้ยวหนีชนหิงและคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ตกใจและมองไปที่หวังเมิ่ง

หวังเมิ่งยังคงสงบอย่างแท้จริง เขายิ้มออกมาและกล่าวว่า “ไปฉีจะต้องอยู่ข้างในอย่างแน่นอน”

“เพราะเหตุใดกัน?” มู่ถ้วน้อยยังคงถามต่อไป

หวังเมิ่งอธิบายว่า “เมืองหยงเหรินไม่เพียงแต่เป็นศูนย์บัญชาการแนวหน้าของพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังเป็นศูนย์การโลจิสติกส์ของพวกเขาด้วย ภายในจะต้องมีเสบียงและทรัพยากรต่างๆ เป็นจำนวนมาก หากเขาทิ้งเมืองไป กลุ่มกองทัพนักรบในมณฑลเสฉวนก็จะอดตาย”

“และด้วยความหึงผยองของเขา เขาจะไม่ทิ้งเมืองอย่างแน่นอน”

มู่ถ้วน้อยและคนอื่นๆ รู้แจ้ง และความกังวลในใจของพวกเขาก็สลายหายไป การสู้รบในครั้งนี้เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไป และแม้ว่าคนที่เป็นแกนหลักของมันเป็นจะดูปร่งปรายอย่างแท้จริง แต่มันก็มีแรงกดดันเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเม็งก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “อย่าได้เอาแต่นั่งอยู่ที่นี้เลย ออกไปดูกันเถิด!” ขณะที่กล่าว เขาก็ยืนขึ้นและเดินนำทางออกไป

หวังเม็งทำเช่นนี้เพื่อลดแรงกดดันให้กับพวกเขา

เพื่อให้พวกเขาบัญชาการกองกำลังต่างๆ ได้ง่ายขึ้น เต้นท์หลักจึงตั้งอยู่บนเนินเขาเล็กๆ ที่สามารถจะมองเห็นค่ายทหารทั้งหมดได้

หวังเม็งชี้ไปที่กองทัพนักรบและกล่าวว่า “ด้วยกองทัพเช่นนี้ พวกเราจะต้องเป็นกังวลใดๆอีก?”

“ถูกต้องแล้ว คนที่กังวลควรจะเป็นไปี่ฉิบมากกว่า”

มู่ถ้วน้อยเห็นด้วย และบนใบหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยความสุข

เมื่อเสี่ยวเหนียนหยิงเห็นเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความรังเกียจ ในฐานะคนที่มาจากตระกูลชั้นสูง เขาดูถูกคนอย่างมู่ถ้วน้อยเป็นอย่างมาก

แม้แต่โอหยางโจว เสี่ยวเหนียนหยิงก็ไม่ได้ให้ความเคารพอะไรมากมายนัก เขากล่าวกับคนของเขาว่า “เขาเพียงแค่โชคดี ที่สามารถก้าวผ่านหัวของพวกเราไปได้”

ขณะที่เขากำลังคิดอย่างลึกซึ้ง เสียงของขุนพลจากราชสำนักด้าหลี่ก็ดังขึ้น “ทุกคน คุณนั้น มีบางอย่างอยู่บนกำแพงเมืองหรือไม่?”

ทุกคนมองไปยังจุดที่เขาชี้ ทุกๆ 2 เมตรบนกำแพงเมือง มีวัตถุขนาดใหญ่บางอย่างยื่นออกมาจากกำแพงเมือง อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ถูกคลุมเอาไว้ จึงไม่มีใครรู้ว่ามันคืออะไร

เนื่องจากมันถูกคลุมไว้ แล้วพวกเขาจะรู้ได้อย่างไร? มู่ถ้วน้อยตำราวกับว่าเขาไม่ได้เห็นอะไรเลย “ช่างมัน ใครจะไปสนใจมันเล่า มันก็แค่ของไร้ประโยชน์”

แม้ว่าเขาจะกล่าวออกมาเช่นกัน แต่ความไม่สบายใจและความกังวลก็ปรากฏใน
น้ำเสียงของเขาอย่างเห็นได้ชัด

ไปนี่เป็นขุนพลระดับเจ้า เหตุใดเขาต้องทำสิ่งที่ไร้ประโยชน์ขึ้นมา? มันจะต้องเป็น
อาวุธลับบางอย่างแน่นอน

มูถั่วน้อยเดาว่ามันคืออะไร อย่างไรก็ตาม ด้วยสมรรถนะจอกเทศของเขา เขาจึง
ไม่ได้คิดอย่างลึกซึ้งนัก

เสี่ยวเหนียนหยิงคาดเดาบางอย่างขึ้นมาได้ แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวมันออกมา

มีเพียงขุนพลจากราชสำนักต่ำหลิเท่า่นั้นที่ไม่รู้เลยว่ามันคืออะไร เขาจึงหันหาหวังเมิ่ง
และคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบ

บรรยากาศกลายเป็นอึดอัดทันที

“แค่ๆ” ใบหน้าของหวังเมิ่งอายเล็กน้อย เขาทำลายบรรยากาศที่หตุและกล่าวว่า
“ใครจะสนว่ามันคืออะไร? กองทัพของพวกเราพร้อมตัวกันแล้ว คันธนูถูกชักแล้ว และ
มันจะยิงลูกศรออกไป สงครามขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่ง และพวกเราก็มีกำลังพล
เหนือกว่ามาก มันจึงไม่มีอะไรที่พวกเขาสามารถจะทำได้มากนัก”

“ท่านขุนพลกล่าวถูกต้องแล้ว”

มูถั่วน้อยและเสี่ยวเหนียนหยิงเห็นด้วย และความกังวลของพวกเขาสลายหายไปอีก
ครั้ง มีเพียงขุนพลจากราชสำนักต่ำหลิเท่า่นั้นที่ยังคงขมวดคิ้วแน่น เนื่องจากไม่มีใคร
ตอบข้อสงสัยของเขา

TWO TWO Chapter 947 พ่ายแพ้ย่อยยับ

เมื่อเข้าสู่เดือนที่ 10 อากาศก็เริ่มที่จะเย็นลง แม้จะในเวลาเที่ยงวัน อากาศก็ยังคงไม่ร้อน
สิ่งเดียวที่ร้อนก็คือ บรรยากาศรอบๆเมืองหยงเหริน

กองทัพพันธมิตรต่ำหฺลี่ 200,000 นาย ทำการปิดล้อมเมือง ขบวนทัพชั้นแล้วชั้นเล่าเรียง
แถวกันอยู่ที่นอกเมือง ท่ามกลางขบวนทัพ มีรถศึกปิดล้อม, หอธนูเคลื่อนที่ และอาวุธ
ปิดล้อมอื่นๆอีกมาก

ที่ด้านหน้าของขบวนทัพ เปี้ยบันไดปิดล้อมจำนวนมาก

กำลังพลทั้ง 200,000 นาย กำลังรอคำสั่งเข้าโจมตีอยู่

ที่เต็นท์หลัก หวังเม้งยืนอยู่บนจุดสูงสุดของเนินเขาเล็กๆ ขณะที่เสี่ยวหนานหยิงและ
คนอื่นๆยืนอยู่ด้านหลังของเขา พวกเขาทั้งหมดมุ่งความสนใจไปที่สนามรบเมืองหยง
เหรินที่อยู่ไม่ไกล

นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้บัญชาการกองทัพมากถึง 200,000 นาย ทำการปิดล้อมเมือง
พวกเขาจึงตื่นเต้นอย่างแท้จริง

แม้แต่เสี่ยวเหนียนหยิงที่มักจะหยิ่งผยอง ก็ยังอดไม่ได้ที่จะแสดงความตื่นเต้นออกมา
ในฐานะผู้เล่นนักผจญภัย เขาเพิ่งจะเคยมีโอกาสร่วมการสู้รบขนาดใหญ่เช่นนี้

เปรียบเทียบกันแล้ว การสู้รบของผู้เล่นนักผจญภัยไม่มีอะไรเลย

ในขณะที่มองออกไป ในที่สุดเสี่ยวเหนียนหยิงก็สังเกตเห็นไปฉีอยู่บนกำแพงเมือง
“ใครจะรู้ว่าไปฉีจะมีความมั่นใจมากเช่นนี้ เขาไม่หวาดกลัวความตายเลยหรือ?”

มู่ถ้วน้อยกล่าวติดตลกว่า “มันอาจจะไม่ใช่ว่าเขาไม่หวาดกลัวความตาย แต่อาจจะเป็น
เพราะเขากำลังวางแผนที่จะเปลี่ยนฝ่ายก็ได้”

“แม้ว่าเขาจะเปลี่ยนข้าง แต่มันก็ไม่ใช่เพราะเจ้า สถานที่ของเจ้าเล็กเกินกว่าจะให้ระดับพระเจ้าอยู่ที่นั่นได้” เสี่ยวเหนียนหยิงไม่ให้ใบหน้ามัวถั่วน้อยแม้แต่หน่อย มันทำถึงกลับต้องถอยหลังกลับมาพร้อมแสงใบหน้าน่าเกลียด

เสี่ยวเหนียนหยิงไม่สนใจใดๆ และเขาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

หวังเมิ่งมองขึ้นไปบนท้องฟ้า เมื่อเห็นว่าถึงเวลาที่ยิงแล้ว เขาก็ออกคำสั่งว่า “ตีกลองศึกได้!”

“ติง! ติง! ติงติง! ...”

เมื่อกลองศึกทั้งสองที่เด่นท์หลักดังออกไป กลองศึกที่แนวหน้าก็ตีออกไปตามจังหวะเดียวกันนั้น

เสียงกลองที่ดังกึกก้อง นำพลังอันยิ่งใหญ่มาสู่กองทัพ

ฟังเสียงกลองศึกเป็นจังหวะ เหล่าทหารทั้งหมดเดือดพล่าน ทหารโล่ดาบที่อยู่แนวหน้าเดินไปข้างหน้า และใช้ดาบตีไปที่โล่ของพวกเขา พร้อมคำรามราวกับสัตว์ร้ายออกมาว่า “ฮา! ฮา! ฮาฮา...”

เสียงที่เกิดจากการตะโกนของคนนับหมื่นๆ ได้ก้องกังวาลไปทั่วเขตทุรกันดาร ทำให้ฝูงนกบินแตกกระจายออกไป และถึงกับมีบางตัวที่ตกลงมาตายบนพื้นดิน เสียงนี้ก่อตัวเป็นคลื่นอายุที่ไม่สามารถจะพังทลายลงได้ และมันพุ่งตรงไปยังกลุ่มกองทัพมังกร ไม่ว่ากลุ่มกองทัพมังกรจะแข็งแกร่งมากเพียงใดก็ตาม แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าคลื่นอายุเช่นนี้แล้ว พวกเขาก็คงมีความรู้สึกหวาดกลัว

ยังไม่ต้องกล่าวถึงประชาชนภายในเมืองหยงเหริน พวกเขาหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนั้น หวังเมิ่งก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “โหมตี!”

เมื่อได้รับคำสั่ง จังหวะกลองศึกก็เปลี่ยนไปและเร่งจังหวะขึ้น

ทหารส่งสารรอจังหวะนี้มานานแล้ว พวกเขาโบกสะบัดธงสีแดง เพื่อให้สัญญาณการ
โจมตี และสัญญาณนั้นถูกส่งไปยังแนวหน้าอย่างรวดเร็ว

เมื่อได้รับสัญญาณแล้ว เหล่าขุนพลก็กวัดแกว่งดาบของพวกเขาและกล่าวว่า “โจมตี!”

แม้ว่าจะอยู่ห่างจากกำแพงเมืองถึง 2 กิโลเมตร แต่เมื่อได้รับคำสั่งโจมตีแล้ว เหล่าทหาร
โล่ดาบก็ยังคงใช้ดาบตีไปที่โล่ของพวกเขาต่อไป ขณะที่เดินไปข้างหน้าอย่างมั่นคง
และสงบ

การปิดล้อมเมืองเป็นเหมือนกับกระเป๋ที่ขนาดเล็กลงเรื่อยๆ และมันกำลังจะกลืนกิน
เมืองหยงเหริน

ทุกอย่างก้าวที่กองทัพเดินใกล้เข้ามา มันมีพลังที่สั่นสะเทือนแผ่นดิน และไม่มีใคร
สามารถจะขัดขวางได้

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเมิ่งก็หันไปหา มู่ถ้วน้อยและคนอื่นๆ แล้วกล่าวว่า “พวกเจ้า
ฝึกรบรบทหารของพวกเจ้าได้ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง”

มู่ถ้วน้อยและคนอื่นๆ เต็มไปด้วยความปีติยินดีและภาคภูมิใจ

ไม่ต้องกล่าวถึงสิ่งอื่น เพียงแค่กลืนอายุที่กำลังพล 200,000 นาย ปลดปล่อยออกมา มัน
ก็ดูราวกับกองทัพที่ได้รับการฝึกรบมาเป็นอย่างดีแล้ว

ในขณะนี้ หวังเมิ่งมีความมั่นใจว่าจะสามารถเข้ายึดเมืองหยงเหรินมากยิ่งขึ้นไปอีก

.....

ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่พวกเขาสนทนากัน กองทัพก็อยู่ห่างจากกำแพงเมืองเพียง 500 เมตร
แล้ว และพวกเขาเข้าสู่ระยะ โจมตีของกองกำลังป้องกันแล้ว

หวังเมิ่งถ่ายทอดคำสั่งใหม่โดยไม่ลังเล และจังหวะของกลองศึกก็เปลี่ยนไป ผู้บัญชาการ
กองกำลังแนวหน้ากวัดแกว่งดาบของเขาและออกคำสั่งว่า “พุ่งเข้าไป!”

“จ๋า!”

ในฉับพลัน กองทัพทั้งหมดเร่งฝีเท้าของพวกเขาให้เร็วขึ้น ก่อนหน้านี้พวกเขาเพียงแค่เดิน แต่ตอนนี้ พวกเขาพุ่งเข้าไปที่กำแพงด้วยความเร็วสูงสุด เพราะยังเข้าใกล้กำแพงเมืองมากเท่าไรพวกเขาก็ยิ่งปลอดภัยมากขึ้นเท่านั้น

กองทัพขนาดใหญ่จึงเป็นดั่งน้ำหลากสีดำ พุ่งเข้าสู่เมือง

.....

บนกำแพงเมือง ไป่ฉีราวกับเป็นหอก ยืนตรงอยู่ที่กลางกำแพง

ไป่ฉีเคยผ่านการสู้รบที่ยิ่งใหญ่กว่านี้มาแล้ว ขบวนทัพอันน่าเกรงขามที่นอกเมืองจึงไม่ได้ทำให้เขาตื่นตระหนกใดๆ เมื่อศัตรูเดินเข้ามาในระยะ 1,000 เมตร ไป่ฉีก็ตะโกนอย่างเย็นชาออกมา 2 คำว่า “เตรียมพร้อม!”

คำสั่งนั้นคลุมเครือ แต่กองกำลังป้องกันทั้งหมดเข้าใจ

เกิดเสียง ชั่ว! รายการที่ถูกคลุมไว้ถูกเปิดออกพร้อมกัน และแน่นอนว่ามันก็คือ ปืนใหญ่ประเภท P1 จากการประมาณการคร่าวๆ มันมีอยู่ไม่น้อยกว่า 500 กระบอก

ปืนใหญ่เหล่านี้ทั้งหมดมาจากเมืองเหล็กดำ และไป่ฉีนำทั้งหมดที่มีมาที่นี่

เมื่อปืนใหญ่สีดำจำนวนมากถูกเปิดเผยออกมา มันทำให้ผู้ที่พบเห็นถึงกับสั่นสะท้านไปทั่วกระดูกสันหลัง

ปืนใหญ่เหล่านี้เป็นภัยคุกคามที่น่าหวาดกลัวอย่างมากสำหรับทุกคน

เมื่อกองกำลังของศัตรูเข้ามาในระยะยิง โดยที่ไป่ฉีไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งใดๆ ปืนใหญ่ทั้ง 500 กระบอก ก็เล็งไปที่รถศึกปิดล้อมและหอรบเคลื่อนที่ ก่อนที่จะยิงออกไปอย่างพร้อมเพรียงกัน

‘ฮ้อง! ฮ้อง! ฮ้อง!’

ลูกกระสุนปืนใหญ่ราวกับจัดขบวนทัพของพวกมันเองอากาศ ขณะที่พุ่งเข้าหาอาวุธปิด
ล้อมเครื่องแล้วเครื่องเล่าอย่างแม่นยำ

กระสุนปืนใหญ่ที่ใช้กับปืนใหญ่ประเภท P1 เป็นกระสุนปืนใหญ่ที่มีดินปืนอัดแน่นอยู่
ที่แกนกลางของมัน เมื่อมันปะทะเข้ากับเป้าหมายแล้ว มันก็จะสร้างความเสียหายได้
อย่างมหาศาล

เกิดเสียง ฮูมมม! รถศึกปิดล้อมแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ขณะที่ส่วนที่แตกหักหล่นลงมาใส่
ทหารที่อยู่ด้านล่าง มันทำพวกเขากลายเป็นสับสนวนวาย

ขณะที่ลูกกระสุนปืนใหญ่ระเบิด มันได้สังหารคนกลุ่มใหญ่ไปในทันที

ขวัญกำลังใจที่เคยสูงเสียดฟ้าของพวกเขาถูกกดขยี้ลงในฉับพลัน

จากการประมาณการคร่าวๆ ในการโจมตีระลอกนี้ มีลูกกระสุนปืนใหญ่เข้าเป้าที่
อาวุธปิดล้อมราว 300 นัด ส่วนที่เหลืออีกราว 200 นัดพลาดเป้า

ในขณะที่กองทัพพันธมิตรยังตกตะลึงอยู่นั้น ปืนใหญ่ก็ยังคงถูกยิงออกมาอย่างต่อเนื่อง
อย่างไม่ต้องสงสัย นี่เป็นภัยคุกคามที่ต่ำเขี้ยเตรียมไว้สำหรับกองทัพพันธมิตร

.....

เมื่อเป็นปืนใหญ่อจำนวนมากถูกเปิดเผยบนกำแพงเมือง หวังเมิ่งและคนอื่นที่ตั้งใจดู
สนามรบอยู่ก็กลายเป็นตกตะลึง อย่างไรก็ตาม หวังเมิ่งไม่ได้เปลี่ยนแปลงคำสั่งใดๆ
และเสียงกลองศึกยังถูกเร่งจังหวะให้เรื้อยขึ้นอีกด้วย

หวังเมิ่งพร้อมที่จะเสียสละครั้งใหญ่แล้ว

ตราบเท้าที่กลยุทธ์ของเขาประสบความสำเร็จ สิ่งต่างๆก็ยังคงคุ้มค่าสำหรับพันธมิตรห
ยานหวง ดังนั้น ขณะที่แนวหน้ากำลังล้มเหลว เขาก็ออกคำสั่งให้โจมตีอย่างสุดกำลัง

ช่วงเวลาที่ได้รับคำสั่งนี้ ใครก็ตามที่กล้าหลบหนีจะถูกสังหารในทันที

.....

“ฆ่า!”

กองทัพพันธมิตรไม่ใช่กลุ่มคนที่อ่อนแอ จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะไม่หวาดกลัวสิ่ง
ใดง่ายๆ และด้วยคำสั่งทางทหาร พวกเขาจึงเร่งฝ่าฝืนกระสุนปืนใหญ่ไปข้างหน้าและ
ทำการโจมตีเมืองหยงเหรินอย่างรุนแรง

ในกระบวนการนั้น รถศึกปิดล้อมกว่าครึ่งได้ถูกทำลายลง

โดยปราศจากรถศึกปิดล้อม พวกเขาจึงใช้บันไดกำแพงโดยตรง

ง่ายๆและตรงไปตรงมา

กลุ่มกองทัพมังกรที่ทำหน้าที่เป็นกองกำลังป้องกันไม่แสดงความเมตตาใดๆ พวกเขา
ยิงฝนลูกศร, ขว้างหิน, และกลิ้งไม้ลงไป นอกจากนี้ พวกเขายังเทน้ำมันติดไฟลงไปอีก
ด้วย

พวกเขาใช้ทุกอย่างที่พวกเขามีไปกับการสู้รบในครั้งนี้

ในฉบับปล้น กองทัพพันธมิตรได้รับสูญเสียอย่างหนัก คลื่นระลอกแลกลูกลูกอย่าง
รุนแรง เพียงแค่ 1 ชั่วโมง พวกเขาก็สูญเสียกำลังพลไปกว่า 20,000 นายแล้ว

ถึงกระนั้น กองทัพพันธมิตรก็ยังคงไม่เกรงกลัว

หวังเหมิงไม่สนใจสิ่งใดและยังคงออกคำสั่งว่า “โจมตีต่อไป!”

ในขณะที่กองกำลังต่างๆทำการปิดล้อม พวกเขาได้เตรียมพร้อมที่จะเสียสละส่วนหนึ่งของพวกเขาแล้ว ปัญหาก็คือ การเสียสละจะเกินกว่าที่พวกเขายอมรับได้หรือไม่

เมืองหยงเหรินในปัจจุบัน เป็นดั่งเครื่องบดเนื้อที่พร้อมจะกลืนกินเลือดเนื้อของศัตรู

เมื่อเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของมู่ถ้วน้อยก็กลายเป็นซีดขาว เขาไม่คุ้นเคยกับฉากนองเลือดเช่นนี้ ภายในดินแดน เขาไม่เคยมีประสบการณ์นำการสู้รบด้วยตนเองเลย

ภายใต้การโจมตีอย่างต่อเนื่อง กำแพงเมืองหยงเหรินได้รับการแจ้งเตือนหลายครั้ง โดยเฉพาะกองกำลังผู้เล่น 100,000 คน พวกเขาเป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับกลุ่มกองทัพมังกร

ผู้เล่นเหล่านี้แข็งแกร่งอย่างแท้จริง และพวกเขาพุ่งเข้าหากำแพงเมืองได้อย่างง่ายดาย

หากทหารกลุ่มกองทัพมังกรไม่แข็งแกร่งในระดับเดียวกับพวกเขา ใครจะรู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น

เมื่อหวังเมิ่งเห็นเช่นนั้น หวังเมิ่งก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “ตราบนาทีที่ไม่หวนคืนแล้ว การเสียสละ ก็ไม่มีดินแดนใดที่พวกเราพิชิตไม่ได้”

การแสดงออกของเสี่ยวเหนียนหยิงผิดปกติอย่างแท้จริง ในขณะนี้ การเสียสละครั้งใหญ่กำลังจะเกินขีดจำกัดที่เขาจะยอมรับได้แล้ว

พันธมิตรเสี่ยวส่งคนชั้นสูงทั้งหมดของพวกเขาเข้าร่วมสงครามในครั้งนี้ และก็ได้ให้สัญญากับคนชั้นสูงเหล่านี้ว่า พวกเขาจะได้รับค่าชดเชยและรางวัลหลังสงคราม

ไม่เช่นนั้น เหล่าผู้เล่นคงจะไม่ยินดีทำตามที่เสี่ยวเหนียนหยิงกล่าว

หากความสูญเสียมีมากเกินไป ด้วยรากฐานในปัจจุบันของพันธมิตรเสี่ยว พวกเขาจะไม่สามารถจ่ายค่าชดเชยทั้งหมดได้ ราคาที่ต้องจ่ายสำหรับการตายของผู้เล่นแต่ละคน

นั่น คิดเป็นจำนวนมหาศาลอย่างแท้จริง และมันไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกับ กองทัพได้

โดยพื้นฐานแล้ว ค่าชดเชยของผู้เล่นแต่ละคนจะสูงถึง 500 เหรียญทอง ซึ่งนี่ยังไม่ได้รวมไปถึงอุปกรณ์, คู่มือเทคนิคลับ และอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ แล้วยังต้องจัดกองกำลัง ฝึกรบ เพื่อเร่งเพิ่มเลเวลคืนให้กับพวกเขาอีกด้วย

ก่อนหน้านี้ เขาได้คำนวณไว้ว่า พวกเขาจะสูญเสียคนไปราว 10,000 คน แค่นั้นก็เป็น ปัญหาใหญ่สำหรับพันธมิตรเสียแล้ว แต่เมื่อเห็นสถานการณ์ในปัจจุบัน มันมีโอกา สที่จะแย่กว่าที่เขาคาดเอาไว้

ในขณะที่การสู้รบดำเนินต่อไป การแสดงออกของเลียวเนี่ยนหยิงก็เริ่มรุนแรงมาก ขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อมู่ถ้วน้อยเห็นเช่นนั้น เขาก็ดูพึงพอใจเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่า มู่ถ้วน้อยไม่ ชอบหน้าเลียวเนี่ยนหยิง

นอกเหนือจากหวังเมิ่งแล้ว อาจจะมีเพียงมู่ถ้วน้อยที่ผ่อนคลายมากที่สุด

เพราะทันทีที่เขาตอบรับข้อตกลงของพันธมิตรหยานหวง ความอยู่รอดของเมืองหยุนก็ ไม่เกี่ยวข้องกับพวกเขาอีกต่อไป

ไม่ว่าจะชนะหรือพ่ายแพ้ เขาก็ยังคงต้องสูญเสียอำนาจในการบัญชาการกองทัพของเขา ไปอยู่ดี ด้วยลักษณะนิสัยของพันธมิตรหยานหวง เนื่องจากพวกเขาจ่ายในราคาสูง เป็น ธรรมดาที่พวกเขาจะต้องการทุกอย่างเป็นสิ่งตอบแทน

ขณะที่พวกเขาแต่ละคนกำลังคิดอย่างลึกซึ้งกันอยู่นั้น การสู้รบก็ดำเนินเข้าสู่ช่วงสำคัญ อย่างช้าๆ

เพื่อที่จะเข้ายึดเมืองหยงเหรินอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ หวังเมิ่งไม่กระพริบตาใดๆ และเขาผลักดันกองทัพทั้งหมดไปยังแนวหน้าอย่างไร้ปราณี

จากกำลังพลทั้ง 200,000 นาย จัดวางที่กำแพงทั้ง 4 ด้าน จะได้ด้านละ 50,000 นาย

กำลังพล 50,000 นาย ยังถูกแบ่งเป็น 5 กองกำลัง กองกำลังละ 10,000 นาย จัดขบวนทัพเป็น 2-2-1 โดยจะเป็นแนวหน้า, กองกำลังกลาง และกองกำลังสำรอง

เมื่อแนวหน้าพังทลาย หวังเม็งก็สั่งให้กองกำลังกลางโจมตี ด้วยเหตุนี้ จึงมีกำลังพลนับหมื่นเข้าสู่รบอย่างต่อเนื่อง

มองออกไป แต่ละส่วนของกำแพงเมืองมีกองกำลังปิดล้อมขึ้นไปได้เป็นจำนวนมากแล้ว บนกำแพง บันไดกำแพงหลายแห่งก็ถูกพาดขึ้นไป และมีกำลังพลจำนวนมากกำลังปีนขึ้นไป

สนามรบทั้งหมดราวกับเป็นทะเลผู้คน

ท่ามกลางทะเลผู้คนนั้น คำนวนจำนวนมากลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า, ปืนใหญ่ยิงออกไป และฝนลูกศรก็ตกลงอย่างต่อเนื่อง

เกือบจะตลอดเวลา มีคนบาดเจ็บล้มตายนับร้อยๆพันๆ

ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ กลุ่มกองทัพนักรบที่ทำหน้าที่ป้องกันเริ่มแสดงความอ่อนล้าออกมา และทรัพยากรป้องกันจำนวนมากก็ลดลงในอัตราที่มองเป็นได้อีกด้วย มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะไม่สามารถป้องกันได้อีกนานนัก

หากปราศจากความช่วยเหลือ และทรัพยากรป้องกันของพวกเขาหมดลง พวกเขาจะไม่สามารถอดทนต่อไปได้นานนัก

.....

เมื่อเห็นว่ากองกำลังกลางของศัตรูเข้าร่วมการสู้รบแล้ว ไปฉีกี่รู้ได้ในทันทีว่าโอกาสของเขามาถึงแล้ว เขาหันหลังกลับและออกคำสั่งในทันทีว่า “ยิงกระสุนสัญญาณได้”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

ทหารที่ทำหน้าที่ยิงกระสุนสัญญาณเตรียมพร้อมอยู่แล้ว เมื่อได้รับคำสั่ง เขาก็ยิง
กระสุนสัญญาณขึ้นไปบนท้องฟ้าในทันที

เมื่อเห็นเช่นนั้น มู่ถั่วน้อยก็อุทานขึ้นมาว่า “นั่นมันกระสุนสัญญาณ”

หวังเหมิงรู้ว่ามันคืออะไร ปัญหาก็คือ มันถูกยิงขึ้นไปเพื่ออะไร

ความกังวลปรากฏขึ้นในหัวใจของเขาในฉับพลัน และเขาหันกลับไปถามองครักษ์
ส่วนตัวของเขาว่า “กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวของต้าเซี่ยอยู่ที่ใดแล้ว?” หวังเหมิง
สงสัยว่า กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวจะมาถึงแล้ว

องครักษ์ส่วนตัวตอบเขาว่า “สายลับของพวกเรารายงานเมื่อเช้านี้ว่า พวกเขาเพิ่งจะถึง
เมืองเหยา และต้องใช้เวลาอีกอย่างน้อย 1 วัน กว่าที่จะมาถึงที่นี่”

“ไม่ใช่กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาว?” หวังเหมิงเริ่มไม่สบายใจมากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อมู่ถั่วน้อยเห็นเช่นนั้น เขาก็ปรอบหวังเหมิงว่า “ท่านขุนพลไม่จำเป็นต้องกังวลใดๆ
นอกเหนือจากกลุ่มกองทัพนักรบแล้ว ไม่มีกองกำลังใดในจังหวัดตงฉวนอีก แม้แต่กอง
พลทหารรักษาการณ์ต่างๆก็ถูกปลดระวางไปแล้ว”

หวังเหมิงฝืนยิ้มและกล่าวว่า “บางที ข้าอาจจะคิดมากเกินไปเอง”

แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น เขาก็ยังคงสั่งให้จัดเตรียมกองกำลังสำรองทั้งสิ้นไว้

แน่นอนว่ามู่ถั่วน้อยและคนอื่นๆเคารพความระมัดระวังของเขา พวกเขาจึงไม่ได้
พยายามจะหยุดเขา

.....

ความกังวลของหวังเหมิงได้รับการพิสูจน์แล้วว่าถูกต้องในท้ายที่สุด

ครึ่งชั่วโมงหลังจากที่กระสุนสัญญาณถูกยิงออกมา เสียงอึกทึกก็ดังขึ้นจากนอกเมืองทางเหนือ

“นี่คือ?”

ใบหน้าของหวังเหมิงและคนอื่นๆเปลี่ยนไป

“มันอยู่ทางเหนือ!”

เสี่ยวเหนียนหยิงเป็นคนที่เจ็บปวดมากที่สุด แต่น่าเสียดาย มันไม่มีอะไรที่เขาสามารถทำได้เลย

.....

ณ นอกเมืองทางเหนือ, ภายในป่า

ขณะที่กระสุนสัญญาณถูกยิงออกไป กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ก็พุ่งออกไปภายใต้การนำของเอ้อหลาย

เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มกองทัพมังกรแล้ว กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์เป็นอสูรร้ายที่แท้จริง สมาชิกแต่ละคนผ่านการสู้รบมาแล้วนับร้อยครั้ง และพวกเขาเป็นทหารผ่านศึกชั้นสูงที่แท้จริง

นอกจากนี้ พวกเขายังมีคนอย่างเอ้อหลายเป็นผู้นำ พวกเขาจึงเป็นดั่งกองกำลังปีศาจ

“ฆ่า!”

ส่วนแรกที่ถูกโจมตีก็คือ กองกำลังที่อยู่ทางเหนือของกองทัพพันธมิตร

แม้ว่ากองกำลังสำรอง 10,000 นาย จะได้รับคำสั่งให้เตรียมพร้อม แต่เนื่องจากพวกเขาถูกโจมตีจากด้านหลังในฉับพลัน พวกเขาจึงกลายเป็นสับสนวนวาย

ในฉบับปล้น การสังหารหมู่เริ่มขึ้นในขบวนทัพของกองทัพพันธมิตร และกลืนอายุ
โลหิตก็พุ่งขึ้นสู่สรวงสวรรค์

มันคือการทำลายล้าง

ในขณะที่กองทัพทั้งสองปะทะกัน ความแข็งแกร่งของพวกเขาแตกต่างกันอย่างเห็นได้
ชัด

กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์เป็นดั่งคมมีดที่อยู่ยงคงกระพัน ตัดกองกำลังสำรองของ
กองทัพพันธมิตรเป็นชิ้นๆ พวกเขายังไม่หยุดแค่นั้น และพุ่งเข้าไปหากองกำลังที่กำลัง
ปิดล้อมเมืองอยู่

ในเวลานี้ กองทัพพันธมิตรกลายเป็นสับสนวุ่นวายอย่างสิ้นเชิง

apter 946 การสู้รบชี้ขาดที่เมืองหยงเหริน

ไม่มีใครกล่าวว่าภัยคุกคามของพันธมิตรหยานหวงนั้นไร้ประโยชน์

หลังจากที่รู้ว่ากองทัพพันธมิตรด้าหลี่ 200,000 นาย เข้าโจมตีจังหวัดตงฉวนแล้ว ด้าเซี่ย
ก็ส่งกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาว 30,000 นาย ภายใต้การนำของขุนพลเฟินเว่ย
หม่าเฉา ไปยังทางเหนือของจังหวัดตงฉวน เพื่อช่วยเหลือไป่ฉี

80,000 ของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ยังคงอยู่ที่เมืองซานไห่ เพื่อเตรียมรับมือภัย
คุกคามจากทั่วทั้งเขตบูรดาร

เมื่อพวกเขาได้รับข่าว ดีเจิน, หวังเมิ่ง และคนอื่นๆ ที่คล้ายๆ กันนี้ก็ถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก

ในสายตาของดีเจิน หากด้าเซี่ยไม่ส่งใครมาช่วยไป่ฉี มันคงจะต้องมีบางอย่างเกิดขึ้น
อย่างแน่นอน การที่ด้าเซี่ยส่งกองกำลังทหารองครักษ์บางส่วนมาช่วยไป่ฉี มันแสดงให้เห็น
เห็นว่า พวกเขาไม่รู้ตัวอย่างแท้จริง

“การแสดงครั้งใหญ่กำลังจะเล่นแล้ว!”

ภายในห้องอ่านหนังสือของเมืองหानตาน ตื่นเต้นอย่างแท้จริง และดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยประกาย เขาคิดที่จะใช้ผลการสู้รบที่เมืองหยงเหรินจีขยี้ด้าเซียหลังจากนี้

เมื่อจู่ได้ฟังฮัวเหินเช่นนั้น เธอก็ยิ้มออกมา

เธอเป็นผู้คิดแผนการทั้งหมดนี้ขึ้นมาเอง

.....

หวังเหมิงไม่ได้กังวลใดๆ ในสายตาของเขา กองกำลังทหารองครักษ์เพียง 30,000 นายไม่สามารถจะเปลี่ยนสถานการณ์ใดๆได้

คืนนั้น กองทัพที่สู้รบมาตลอดทั้งวันก็ได้พักผ่อนในเขตทูกันดาร์

ในเวลาเพียงวันเดียว มีประชาชนผู้บริสุทธิ์มากถึง 10,000 คน ที่ถูกสังหารภายใต้ดาบของกองทัพพันธมิตรด้าหลี่ พวกเขาทำการปล้นสะดมทั้งร้านค้าและแม้แต่คฤหาสน์

ด้วยความพึงพอใจจากผลการปล้นสะดม ทว่าทั้งค่ายเต็มไปด้วยการเฉลิมฉลอง นี่เป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ มันจึงคุ้มค่ากับการเฉลิมฉลอง

ภายในเต็นท์หลัก หวังเหมิงและคนอื่นๆมารวมตัวกันอีกครั้ง

ชัยชนะที่พวกเขาได้รับในวันนี้ ทำให้มู่ถ้วน้อยและคนอื่นๆไม่สามารถจะซ่อนความสุขบนใบหน้าของพวกเขาได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งมู่ถ้วน้อย ที่เป็นเพียงลอร์ดเล็กๆ เขาไม่เคยเห็นเวทีระดับนี้มาก่อน ในการปล้นสะดมวันนี้ ทหารเมืองหยุนได้รับผลประโยชน์มากที่สุด

มันเป็นพวกเขาเช่นกันที่เข้าไปปล้นสะดมคฤหาสน์

แม้ว่าสมาชิกพันธมิตรเสื้อก็ยังไม่กล้าที่จะทำเช่นนั้น และพวกเขามองไปยังกองทัพเมืองหยุนด้วยความลังเลใจ “ไม่แปลกใจเลยที่พวกเขาอยู่แต่ในตำแหน่งเหมือนกับเต่า คนเช่นนี้ไม่แม้แต่จะเป็นรองเท้าในกองทัพเซียด้วยซ้ำ”

คำกล่าวเหล่านั้นมันอาจจะดูแย่ แต่มันก็ทำให้คนรอบๆหัวเราะออกมา

“ประเภทของลอร์ดเป็นตัวกำหนดประเภทของทหาร”

“ฮ่าๆๆๆ”

พวกเขาหัวเราะกันเสียงดังอีกครั้ง

เหล่าผู้ล่นักพญานัสนั้นกล้าที่จะกล่าวและทำในสิ่งที่พวกเขาต้องการ แม้ว่าพวกเขาจะเป็นสมาชิกพันธมิตรเสื้อ แต่พวกเขาก็ยังคงให้ความเคารพลอร์ดอย่างฉะฉาน

แน่นอนว่าความเคารพก็เป็นส่วนของความเคารพ พวกเขายังต้องทำในสิ่งที่พวกเขาต้องทำ

เมื่อเห็นว่าทุกคนสงบลงแล้ว หวังเม้งก็กล่าวขึ้นว่า “ทุกคนคงจะได้ยินแล้วว่าต้าเซีย เทเลพอร์ดกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสื้อดาว 30,000 นาย มายังเมืองสอดคล้อง และพวกเขาก็จะตามพวกเรามาทันในเร็ววันนี้”

เสื้อเหียนหยิงและคนอื่นๆพยักหน้า และการแสดงออกของพวกเขาเปลี่ยนไปเป็นเคร่งขรึม

พวกเขารู้ว่า แม้แต่ในกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสื้อดาวก็ยังคงมีชื่อเสียง พวกเขารวดเร็วและจะตามทันกองทัพพันธมิตรต้าหลี่ในเวลาไม่นาน

พวกเขาจึงเหลือเวลาน้อยเป็นอย่างมาก

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเม็งก็ไม่ตีพุ่มไม้รอบๆ และกล่าวโดยตรงว่า “พวกเจ้าทั้งหมดคงจะเข้าใจความหมายในคำกล่าวของข้าใช่หรือไม่ เพื่อประหยัดเวลา พวกเราจะไม่เข้าไปในเมืองใดๆอีก และจะมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหยงเหริน ซึ่งจะใช้เวลาราว 2 วัน”

เสี่ยวเหนียนหยิงและคนอื่นๆพยักหน้าและเห็นด้วยความข้อเสนอของหวังเม็ง “ท่านขุนพลอย่าได้กังวลเลย พวกเรารู้ว่าต้องทำอะไร” แม้ว่าการปล้นสะดมจะเป็นเรื่องสนุก แต่พวกเขาก็มองการณ์ไกล และรู้ว่าการยึดเมืองหยงเหรินเป็นภารกิจหลัก

ไม่อย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาทำมาก็จะไร้ความหมาย

มีเพียงมู่ถ้วน้อยเท่านั้นที่ไม่มีความสุขกับมัน แต่ก็ไม่มีใครสนใจเขา

หวังเม็งมองขุนพลจากราชสำนักต่ำหืดและกล่าวว่า “ท่านขุนพล โปรคนำกองกำลังของท่านเป็นกองทัพหน้า สำหรับการปิดล้อมเมืองหยงเหรินด้วย มันจะดีที่สุดหากพวกเราสามารถยึดเมืองได้ก่อนที่กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จะมาถึง”

“ขอรับ!”

ขุนพลทหารองครักษ์เป็นคนที่ยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง เขาป้องกันของเขาและไม่ได้กล่าวอะไร ในฐานะคนที่มาจากเมืองหลวง เขาเกลียดบุคคลากรทางทหารที่สังหารประชาชน เขาจึงไม่มีความประทับใจที่ดีใดๆต่อหวังเม็งและคนอื่นๆ

หากไม่ใช่เพราะเป็นคำสั่งของราชสำนัก เขาคงจะยอมทำงานร่วมกับคนเหล่านี้อย่างแน่นอน

ผลก็คือ หวังเม็งเลือกเขาเป็นแนวหน้า

หลังจากตัดสินใจเรื่องต่างๆแล้ว พวกเขาทุกคนก็แยกย้ายกันออกไป

เช้าวันรุ่งขึ้น กองทัพเร่งความเร็วขึ้น พวกเขาใช้เส้นทางหลักและเดินอ้อมเมืองต่างๆ เล็กน้อย เพื่อมุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหยงเหริน ในคืนของวันที่ 5 กองกำลังแนวหน้าได้ไปถึงเมืองหยงเหรินแล้ว

การสู้รบที่เมืองหยงเหรินกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

.....

ไกอ่า ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 6

ณ เมืองหยงเหริน

ในฐานะเมืองชายแดน เมืองหยงเหรินภัยพิบัติมารนับครั้งไม่ถ้วน จนถึงวันนี้ มันจึงเต็มไปด้วยร่องรอยของการสู้รบมากมาย

บนกำแพงเมือง ธงของกลุ่มกองทัพมังกร โบกสะบัดตามสายลม ทหาร 30,000 นาย กระจายกันออกไปทั้ง 4 ด้าน

มันเป็นฉากที่น่าเกรงขามอย่างมากเมื่อมองเข้าไปจากนอกเมือง

เช้าตรู่วันนั้น นอกเหนือจากกองกำลังแนวหน้า 50,000 นาย ที่มาถึงก่อนหน้านี้อีกแล้ว ยังมีทหารสวมชุดเกราะเหล็กอีกจำนวนมากที่กำลังเดินเข้ามาในเส้นทางหลัก

เนื่องจากพวกเขามีจำนวนมากเกินไป บนเส้นทางจึงเต็มไปด้วยกำลังทหารที่กำลังก้าวเดิน และพวกเขาคร่ำครวญกับมังกรยักษ์สีดำ

ท่ามกลางกองทัพ เป็นกองกำลังผู้เล่นที่สวมชุดหลากหลาย อุปกรณ์ของเหล่าผู้เล่นนักผจญภัยได้รับการคัดเลือกด้วยตัวของพวกเขาเอง มันจึงไม่เป็นไปตามรูปแบบของทหาร มองออกไป พวกเขาคร่ำครวญกับเป็นช่อดอกไม้หลากหลายสีสัน

ในด้านกลิ่นอายการทหาร แน่แน่นอนว่ากองกำลังผู้เล่นไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับ กองทัพได้

เมื่อเวลาผ่านไป กำลังพลก็รวมตัวกันที่นอกเมืองหยงเหรินก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ตอนแรก พวกเขาก็รวมตัวกันที่ซานเมืองทางใต้ และเมื่อพื้นที่ถูกเติมเต็มแล้ว พวกเขาก็เริ่มกระจายไปยังอีก 3 ด้านที่เหลือ

เวลา 11.00 น. ทหารของพวกเขาก็เตรียมพร้อมทั้ง 4 ด้าน

มองออก พวกเขาก็ปิดล้อมเมืองทั้ง 4 ด้านอย่างหนาแน่น พวกเขาแต่ละคนถือหอก และดาบในมือ ธงและชุดเกราะส่องประกาย ทำให้ทุกคนที่พบเห็นรู้สึกได้ถึงแรงกดดันที่มองไม่เห็น

กองทัพพันธมิตร 200,000 นาย ดูราวกับอสูรร้ายที่กำลังจะเข้ากลืนกินเมืองหยงเหริน

ขณะที่พวกเขามาถึง ค่ายนอกเมืองก็ส่งเสียงอึกทึกและวุ่นวายราวกับอยู่ในตลาด

ทางใต้ของเมืองเป็นที่ตั้งของเต็นท์หลัก

หลังจากที่จัดวางกองกำลังของพวกเขาแล้ว หวังเหมิงก็รวมตัวกับทุกคนอีกครั้ง เพื่อจัดการประชุมครั้งสุดท้าย

“น่าประหลาดใจนัก เหตุใดไป่ฉีถึงยังไม่ออกมา”

ขณะที่เขานั่งลง มู่ถ้วน้อยก็กล่าวออกมาอย่างประหลาดใจ หากเป็นตัวเขา เขาคงจะจากไปนานแล้ว มู่ถ้วน้อยจึงถามขึ้นว่า “มีบางอย่างแปลกๆ ไป่ฉีหลบหนีไปแล้วหรือไม่?”

เมื่อเสี่ยวเหนียนหยิงและคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ตกใจและมองไปที่หวังเหมิง

หวังเหมิงยังคงสงบอย่างแท้จริง เขายิ้มออกมาและกล่าวว่า “ไป่ฉีจะต้องอยู่ข้างในอย่างแน่นอน”

“เพราะเหตุใดกัน?” มู่ถั่วน้อยยังคงถามต่อไป

หวังเมิ่งอธิบายว่า “เมืองหยงเหรินไม่เพียงแค่ว่าเป็นศูนย์บัญชาการแนวหน้าของพวกเขาเท่านั้น แต่มันยังป็นศูนย์การโลจิสติกส์ของพวกเขาด้วย ภายในจะต้องมีเสบียงและทรัพยากรต่างๆเป็นจำนวนมาก หากเขาทิ้งเมืองไป กลุ่มกองทัพมังกรในมณฑลเสฉวนก็จะอดตาย”

“และด้วยความหึงผยองของเขา เขาจะไม่ทิ้งเมืองอย่างแน่นอน”

มู่ถั่วน้อยและคนอื่นๆรู้แจ้ง และความกังวลในใจของพวกเขาที่สลายหายไป การสู้รบในครั้งนี้เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างมากเกินไป และแม้ว่าคนที่เป็นเลกหลักของมันเป็นดูเปร่งประกายอย่างแท้จริง แต่มันก็มีแรงกดดันเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน

เมื่อเห็นเช่นนั้น หวังเมิ่งก็ยิ้มออกมาและกล่าวว่า “อย่าได้เอาแต่นั่งอยู่ที่นี่เลย ออกไปดูกันเถิด!” ขณะที่กล่าว เขาก็ยืนขึ้นและเดินนำทางออกไป

หวังเมิ่งทำเช่นนี้เพื่อลดแรงกดดันให้กับพวกเขา

เพื่อให้พวกเขาบัญชาการกองกำลังต่างๆได้ง่ายขึ้น เติ้นท์หลักจึงตั้งอยู่บนเนินเขาเล็กๆที่สามารถจะมองเห็นค่ายทหารทั้งหมดได้

หวังเมิ่งชี้ไปที่กองทัพด้านล่างและกล่าวว่า “ด้วยกองทัพเช่นนี้ พวกเราจะต้องเป็นกังวลใดๆอีก?”

“ถูกต้องแล้ว คนที่กังวลควรจะเป็นไปี่พึ่มากกว่า”

มู่ถั่วน้อยเห็นด้วย และบนใบหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยความสุข

เมื่อเสี่ยวเหนียนหยิงเห็นเช่นนั้น เขาก็เต็มไปด้วยความรังเกียจ ในฐานะคนที่มาจากตระกูลชั้นสูง เขาถูกรู้คนอย่างมู่ถั่วน้อยเป็นอย่างมาก

แม้แต่โอหยางโซว เสี่ยวเหนียนหยิงก็ไม่ได้ให้ความเคารพอะไรมากมายนัก เขากล่าวกับคนของเขาว่า “เขาเพียงแค่โชคดี ที่สามารถก้าวผ่านหัวของพวกเราไปได้”

ขณะที่เขากำลังคิดอย่างลึกซึ้ง เสียงของขุนพลจากราชสำนักด้าหลี่ก็ดังขึ้น “ทุกคน ดูนั่น มีบางอย่างอยู่บนกำแพงเมืองหรือไม่?”

ทุกคนมองไปยังจุดที่เขาชี้ ทุกๆ 2 เมตรบนกำแพงเมือง มีวัตถุขนาดใหญ่บางอย่างยื่นออกมาจากกำแพงเมือง อย่างไรก็ตาม สิ่งนี้ถูกคลุมเอาไว้ จึงไม่มีใครรู้ว่ามันคืออะไร

เนื่องจากมันถูกคลุมไว้ แล้วพวกเขาจะรู้ได้อย่างไร? มู่ถ้วน้อยทำราวกับว่าเขาไม่ได้เห็นอะไรเลย “ช่างมัน ใครจะไปสนใจมันเล่า มันก็แค่ของไร้ประโยชน์”

แม้ว่าเขาจะกล่าวออกมาเช่นนั้น แต่ความไม่สบายใจและความกังวลก็ปรากฏในน้ำเสียงของเขาอย่างเห็นได้ชัด

ไปนี่เป็นขุนพลระดับเจ้า เหตุใดเขาต้องทำสิ่งที่ไร้ประโยชน์ขึ้นมา? มันจะต้องเป็นอาวุธลับบางอย่างแน่นอน

มู่ถ้วน้อยเดาว่ามันคืออะไร อย่างไรก็ตาม ด้วยสมอนนกกระจอกเทศของเขา เขาจึงไม่ได้คิดอย่างลึกซึ้งนัก

เสี่ยวเหนียนหยิงคาดเดาบางอย่างขึ้นมาได้ แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวมันออกมา

มีเพียงขุนพลจากราชสำนักด้าหลี่เท่านั้นที่ไม่รู้เลยว่ามันคืออะไร เขาจึงหันหาหวังเมิ่งและคาดหวังว่าจะได้รับคำตอบ

บรรยากาศกลายเป็นอึดอัดทันที

“แค่ๆ” ใบหน้าของหวังเมิ่งอายเล็กน้อย เขาทำลายบรรยากาศที่ห่อหุ้มและกล่าวว่า

“ใครจะสนว่ามันคืออะไร? กองทัพของพวกเราพร้อมตัวกันแล้ว คันธนูถูกชักแล้ว และ

มันจะยิ่งถูกรื้อออกไป สงครามขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่ง และพวกเราก็มีกำลังพล
เหนือกว่ามาก มันจึงไม่มีอะไรที่พวกเขาสามารถจะทำได้มากนัก”

“ท่านขุนพลกล่าวถูกต้องแล้ว”

มู่ถ้วน้อยและเสี่ยวเหียนหยิงเห็นด้วย และความกังวลของพวกเขาสลายหายไปอีก
ครั้ง มีเพียงขุนพลจากราชสำนักต่ำลี้เท่านั้นที่ยังคงขมวดคิ้วแน่น เนื่องจากไม่มีใคร
ตอบข้อสงสัยของเขา

TWO Chapter 948 สุนัขกัดกัน

ความพ่ายแพ้ของกองทัพพันธมิตรที่นอกเมืองทางเหนือเป็นเพียงจุดเริ่มต้น

กองทัพพันธมิตรแตกกระจายออกไปราวกับเป็นฝูงนกที่แตกหนีจากเสียงการยิงปืน พวกเขาหนีไปทางตะวันออกและตะวันตก ซึ่งพลอยทำให้กองกำลังของกองทัพพันธมิตรในทั้ง 2 ด้านนั้นสับสนวุ่นวายไปด้วย

ขุนพลจับตัวทหารที่กำลังหลบหนีมาและถามว่า “เกิดอะไรขึ้นที่ทางเหนือ” ทหารที่อยู่ทางตะวันออกและตะวันตกยังไม่รู้เรื่องใด

“ศัตรู กองกำลังของศัตรูมาถึงที่นี่แล้วขอรับ!”

ขุนพลถามต่อว่า “พวกเขามาจากไหน? และมีจำนวนเท่าใด?”

นี่เป็นคำถามที่สำคัญอย่างมากสำหรับทหารตัวเล็กๆอย่างเขา เขาก็ตอบตื๊ดอ่าว่า “ข้า ข้าไม่รู้ ด้านหลังหลบหนีมา ข้า ข้าก็แค่หนีตามพวกเขา...”

ขุนพลส่ายหัวและปล่อยทหารนายนั้นไป

บนสนามรบที่สับสนวุ่นวาย การจะได้รับข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำนั้น มันเป็นเรื่องที่ยากอย่างมาก

“ส่งบางคนไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น” ขุนพลออกคำสั่ง

“ขอรับ!”

อย่างรวดเร็ว ทหารม้าบางส่วนวิ่งสวนคนที่หลบหนีขึ้นไปทางเหนือ

ก่อนที่หน่วยสอดแนมจะทันได้รับข่าว พวกเขาก็มองเห็นกองกำลังหนึ่งพุ่งมาทางพวกเขา ในเวลาเดียวกันนั้น กองกำลังนั้นยังสังหารทุกคนที่ขัดขวางเส้นทางของพวกเขา

คนมากมายถูกเหยียบย่ำและถูกสังหารอย่างโหดร้าย

สนามรบทั้งหมดเป็นดั่งนรกบนดิน และทุกๆพื้นที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย

เมื่อเอื้อหลายเห็นเช่นนั้น เขาก็แยกกองทัพทหารออกเป็น 2 กองกำลัง ไล่ล่าศัตรูไปทั้ง 2 ด้านในเวลาเดียวกัน เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า กองทัพพันธมิตรที่ดี จะไร้ประโยชน์ และพังทลายง่ายดายเช่นนี้

กล่าวถึงเรื่องนี้ มันไม่น่าประหลาดใจใดๆมากนัก

กองทัพพันธมิตรประกอบขึ้นจากชิ้นส่วนขนาดใหญ่ถึง 3 ชิ้น นอกเหนือจากกองทัพทหารองครักษ์ดำหลิแล้วอันแข็งแกร่งแล้ว ส่วนที่เหลือรวมตัวกันอย่างสับสนสับสนหัว กองทัพดินแดนที่รวมตัวกันที่เมืองหยุนก็เพิ่งจะรวมตัวกันได้ไม่นาน

กองกำลังผู้เล่น 100,000 คน ของพันธมิตรเลี้ยวยิ่งไร้ประโยชน์ เพราะพวกเขาไม่มีประสบการณ์ใดๆในการทำสงคราม

ในความเป็นจริง คนที่วิ่งเร็วที่สุดก็คือเหล่าผู้เล่น

ผู้เล่นเหล่านี้ไม่ใช่ทหาร และชีวิตของพวกเขาเองก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะได้รับค่าชดเชยจำนวนมากหากตายที่นี่ แต่ก็ไม่มีใครเต็มใจที่จะเริ่มใหม่ตั้งแต่ต้น

กองกำลังผู้เล่น 100,000 คน จึงกลายเป็นปัจจัยที่ไม่แน่นอนที่สุดสำหรับกองทัพพันธมิตร

กองกำลังทั้งสามนี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และลักษณะนิสัยของพวกเขาที่แตกต่างกันเช่นกัน

ขณะที่เผชิญหน้ากับการต่อต้านอย่างรุนแรงในระหว่างการปิดล้อมเมือง มันทำให้ขวัญกำลังใจของพวกเขาลดลงอย่างรวดเร็ว แล้วในฉับพลัน พวกเขาก็ต้องเผชิญหน้ากับ

ไฟลัธอย่างกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่พุ่งเข้ามาหาพวกเขาอีก มันเห็นได้ชัดว่าพวกเขา กำลังถูกบดขยี้

หวังเมิงอาจจะตอบได้อย่างแท้จริง ขณะที่เขากล่าวยกย่องกองทัพนี้ว่าได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดีในครั้งที่ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี อย่างไรก็ตาม เมื่อสถานการณ์เปลี่ยนไป ความเป็นจริงก็ถูกเปิดเผยออกมา

เปรียบเทียบกันแล้ว กองทัพพันธมิตรนี้อ่อนแอยิ่งกว่ากองทัพดินแดนจอมยุทธ์เสียอีก

กองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่นำโดยเอ้อหลาย เป็นดั่งฝูงหมาป่าที่ไล่ล่าแกะตัวน้อย พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาต้องการได้อย่างง่ายดายท่ามกลางกองทัพพันธมิตร พวกเขาใช้โอกาสนี้ในการสังหารหมู่ ทำให้ความตายแพร่กระจายออกไปทั่วทั้งกองทัพพันธมิตร และมันทำให้พวกเขาหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

ตั้งแต่ที่การสู้รบเริ่มขึ้นจนถึงตอนนี้ กองทัพพันธมิตรยังคงเหลือกำลังพลอีก 150,000 นาย ซึ่งพวกเขามีกำลังพลมากกว่า 2 เท่าของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ สำหรับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ เพื่อที่จะเอาชนะกองทัพเช่นนี้ได้ พวกเขาจำเป็นต้องเริ่มทำการโจมตีก่อน, ทำลายขบวนทัพของศัตรูให้พังทลายลง และสร้างความหวาดกลัวเพื่อทำลายขวัญกำลังใจของศัตรู

เวลาเพียง 3 วัน ก็จะสามารถจะเปลี่ยนแปลงทหารผู้หนึ่งได้แล้ว

มันผ่านมาแล้ว 3 ปี นับตั้งแต่ที่เอ้อหลายปรากฏตัวขึ้นในเขตทุรกันดาร และด้วยการพัฒนาของโอหยางโซว เขาไม่ได้ใช้เพียงแค่กำลังอย่างป่าเถื่อนเหมือนเมื่อก่อน

3 ปีที่ผ่านมา เขาได้รับการฝึกสอนเกี่ยวกับศิลปะสงครามมากมาย และตอนนี้ เขาก็เป็นคนที่แตกต่างออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิง

ดังนั้น การใช้กองกำลังของเอ้อหลายจึงถูกวางแผนขึ้นมาเป็นอย่างดี กองทัพทหารที่ 4 เป็นกองกำลังผสมระหว่างทหารม้าและทหารราบ กองกำลังทหารม้าจะเปิดทางและ

แยกศัตรูออกเป็นส่วนๆ ขณะที่กองกำลังทหารราบจะติดตามพวกเขาไปจัดการกับศัตรู
เพื่อรับเอาชัยชนะมา

ทหารทั้ง 2 ประเภททำงานร่วมกันได้อย่างไรที่ดี ราวกับพวกเขาเป็นนิ้วที่อยู่บนมือข้าง
เดียวกัน

จากมุมมองตามหลักเหตุผล กองทัพอากาศของสหรัฐฯ นี้ถูกจัดตั้งขึ้นด้วยสมาชิกชั้นสูงจาก
กลุ่มกองทัพทั้งสาม แล้วเหตุใดพวกเขาถึงประสานงานได้ยอดเยี่ยมเช่นนี้?

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะระบบการฝึกอบรมของหัวหน้าฝ่ายการฝึกอบรม เกาซุน

ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มกองทัพอากาศ, กลุ่มกองทัพมั่งกร, กลุ่มกองทัพยัคฆ์ หรือ
กลุ่มกองทัพเสือดาว พวกเขาทั้งหมดต่างก็ใช้คู่มือการฝึกอบรมสงครามของต้าเชียนฉบับ
เดียวกัน ระบบนี้จึงฝังอยู่ฝังแน่นอยู่ในเส้นเลือดของพวกเขา

ยังไม่ต้องกล่าวถึงว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นทหารชั้นสูง

เมื่อมีสิ่งนี้พร้อมด้วยผู้บัญชาการที่มีความสามารถ แล้วจะไม่ให้มันมีประสิทธิภาพได้
อย่างไร?

ฉากที่น่าอัศจรรย์ปรากฏขึ้นในเขตทูกันคาร

กองทัพอากาศของสหรัฐฯ 70,000 นาย กำลังไล่สังหารกองทัพพันธมิตรที่มีกำลังพล
150,000 นาย

.....

ที่นอกเมืองทางใต้ หวังเหมิงมองไปยังฉากที่สับสนวุ่นวายด้านล่าง และใบหน้าของเขาก็
ค่อยๆ มีดลงเรื่อยๆ

หากหวังเมืองยังมีชีวิตต่อไปอีกไม่กี่ปีในประวัติศาสตร์ และอยู่ถึงสงครามแม่น้ำเพย บางทีเขาอาจจะเข้าใจ เพราะการล่มสลายของกองทัพพันธมิตรตรงหน้านี้ มันเหมือนกับความพ่ายแพ้ของแคว้นฉินเดิม

ทหารเหล่านั้นไม่ใช่ทหารที่แท้จริง และขุนพลเหล่านั้นก็ไม่ใช่ขุนพลที่แท้จริง

เหล่าทหารไม่สามารถค้นหาขุนพลของพวกเขาได้ และเหล่าขุนพลไม่สามารถจะรวบรวมทหารของพวกเขาได้

เมื่อสนามรบทั้งหมดกลายเป็นสับสนวุ่นวายแล้ว พวกเขาก็ไม่สามารถที่จะทำการปิดล้อมเมืองได้อีกต่อไป

หลังจากกองทัพพันธมิตรทางตะวันออกและตะวันตกกลายเป็นสับสนวุ่นวาย พวกเขา ก็หลบหนีต่อไปทางใต้ ต้องขอบคุณปฏิกิริยาถูกไล่หนีอย่างแท้จริง เพราะมันทำให้กองทัพพันธมิตรทั้งหมดกลายเป็นสับสนวุ่นวาย

ไม่มีพื้นที่ใดสงบอีกต่อไป

การล่มสลายในฉนวนปล้นเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกเขา

“ไปกันเถอะ!” บางคนอดไม่ได้ที่จะกล่าวคำนี้ออกมา

ใครจะรู้ว่าคำกล่าวนี้จะทำให้หวังเมิ่งเกรี้ยวกราดโดยสิ้นเชิง? เขาหันกลับมาและตะโกนออกไปว่า “ใคร? ใครต้องการจะหลบหนี? จงก้าวออกมาเดี๋ยวนี้!”

“จำเอง”

เสี่ยวเหนียนหยิงไม่ได้แสดงความหวาดกลัวหรืออาการผิดปกติใดๆ เนื่องจากกองทัพพันธมิตรพ่ายแพ้ไปแล้ว เขาจึงไม่ต้องการให้หวังเมิ่งลากพันธมิตรเสี่ยวไปลงนรกกับเขาด้วย

“เจ้า!”

หวังเมิ่งรู้สึกหดหู่ เมื่อเขารู้ว่าเขาไม่สามารถจะควบคุมเสี่ยวเหนียนหิงได้อีกต่อไป

ก่อนจะมาที่นี่ เขาสาบานว่าทางทหารว่า หากเขาไม่สามารถยึดเมืองหยงเหรินและจับเป็นไปฉีได้ เขาจะฆ่าตัวตาย ดังนั้น เขาจึงไม่มีทางออกใดๆสำหรับสงครามในครั้งนี้

ไม่ไปฉีถูกจับเป็น ก็เป็นตัวเขาที่จะต้องตาย

ก่อนหน้านี้ หวังเมิ่งเป็นตัวแทนทูตไปยังต้าสุ่ย และเขาล้มเหลว มันทำให้ตำแหน่งของเขาในดินแดนห่านตานกลายเป็นน่าอึดอัดอย่างแท้จริง ตอนนี้ เขาได้รับงานใหญ่จากลอร์ดของเขาอีกครั้ง แล้วเขาจะปล่อยให้มันล้มเหลวอีกได้อย่างไร?

“เหอะ หากเจ้าไม่ไป พวกเราก็จะไปเอง!”

เมื่อเห็นว่าพวกเขาได้ขาดทุนอย่างย่อยยับแล้ว เสี่ยวเหนียนหิงก็ไม่ต้องการจะให้คนของเขาที่ยังเหลือล้มตายมากไปกว่านี้อีก

ในช่วงเวลาสั้นๆของวันนี้ สมาชิกชั้นสูงนับหมื่นๆของพันธมิตรเสี่ยวถูกสังหาร และมันมากเกินไปกว่าที่พวกเขาจะยอมรับได้แล้ว หากยังมากกว่านี้ กิลด์ของพวกเขาทั้งกิลด์คงจะล่มสลาย

หวังเมิ่งตะโกนออกไปว่า “เจ้ากล้าหรือ! ข้าเป็นผู้บัญชาการ มิเพียงข้าเท่านั้นที่สามารถตัดสินใจเรื่องต่างๆได้” ขณะที่หวังเมิ่งกล่าว ทหารองครักษ์ของเขาบางส่วนก็ไปล้อมเสี่ยวเหนียนหิงเอาไว้

ในสายตาของเสี่ยวเหนียนหิง หวังเมิ่งเป็นเพียง NPC เท่านั้น แล้วด้วยความหยิ่งผยองที่เต็มอยู่ในกระดูกของเขา มันจะทำให้เขายอมรับความอัปยศดังกล่าวได้อย่างไร?

สิ่งนี้ทำให้เสียวเหนียนหนิงโกรธเป็นอย่างมาก และการแสดงออกของเขาเย็นชาอย่างแท้จริง เกิดเสียง ชั่ว! เขาชักกระบี่ของเขาออกมา

“หวังเมิ่ง เจ้าเป็นเพียงสุนัขของตีเจิน ข้าให้ใบหน้าของเจ้าก็เพราะเจ้าเป็นขุนพล และข้าคิดอย่างแท้จริงว่าเจ้าเป็นคนสำคัญ แต่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่า ข้าจะสังหารเจ้าด้วยกระบี่เล่มนี้?”

“เจ้า!” หวังเมิ่งเต็มไปด้วยความโกรธและอับอาย

ในตอนนี้ หวังเมิ่งไม่มีหน้าไปพบลอร์ดของเขาอีกต่อไป

ทางออกเดียวสำหรับเขาก็คือ ความตาย

“จัดการเขาซะ!” หวังเมิ่งกล่าวอย่างเย็นชา

ทั่วทั้งเต็นท์หลักได้รับการคุ้มกันโดยทหารองครักษ์ส่วนตัวของหวังเมิ่ง เมื่อได้รับคำสั่ง พวกเขาก็พุ่งเข้าไปเพื่อพยายามจะจัดการกับเสียวเหนียนหนิง

เสียวเหนียนหนิงหัวเราะอย่างเย็นชาและกล่าวว่า “หวังเมิ่ง เจ้าจงคิดให้ดี ข้าเป็นผู้เล่น ข้าจึงไม่สามารถจะตายได้อย่างแท้จริง และข้าก็มีสมบัติพิเศษบางอย่าง หากเจ้าจับข้า ข้ารับรองได้ว่าเจ้าจะต้องตายอย่างเจ็บปวด”

เนื่องจากเขามีตุ๊กตาตัวแทน เสียวเหนียนหนิงจึงไม่ได้หวาดกลัวสิ่งใด

เผชิญกับคำข่มขู่ถึงความตายของเสียวเหนียนหนิง หวังเมิ่งไม่สะทกสะท้านใดๆ และเขายังกล่าวอย่างเย็นชาอีกว่า “ข้าได้ตัดสินใจที่จะตายแล้ว เจ้าไม่สามารถที่จะข่มขู่ใดๆ ข้าได้ ทหาร! มัดเขาและขังเขาไว้ในเต็นท์หลักเพื่อทำการสืบสวน”

“ขอรับ!”

องครักษ์ส่วนตัวไม่ลังเลใดๆและพวกเขาพุ่งไปข้างหน้าในทันที

เสี่ยวเหนียนหยิงตื่นตระหนกและเขาลังเลว่าจะต่อสู้หรือไม่

แม้ว่าเสี่ยวเหนียนหยิงจะไม่กลัวตาย แต่เขาก็ไม่เต็มใจที่จะเสียตัวแทนที่หาได้
ยากและมีมูลค่าถึง 300,000 เหรียญทอง ไปโดยเปล่าประโยชน์

“เจ้ารอก่อนเถิด!”

เสี่ยวเหนียนหยิงเลือกที่จะยอมแพ้ แต่เขาก็ยังคงกล่าวคำที่หยิ่งผยองออกมา
เช่นเดียวกับลูกหลานตระกูลชั้นสูงคนอื่นๆ

หวังเหมิงไม่ตอบใดๆ เขาหันไปทางมู่ถั่วน้อยและผู้บัญชาการทหารองครักษ์ตัวห้ำ

เทียบกับเสี่ยวเหนียนหยิงแล้ว หวังเหมิงซึ่งเป็นข้าราชการคนสำคัญที่สุดภายใต้ฝ่าเจียน
เป็นจึงนอกเผ่าเจ้าเล่ห์และมีประสบการณ์เป็นอย่างมาก

เขาจัดการเสี่ยวเหนียนหยิงอย่างเด็ดขาด เพื่อป้องกันไม่ให้กองกำลังผู้เล่้นจากพันธมิตร
เสี่ยวหลบหนีออกไปก่อนกองกำลังอื่นๆ ในเวลาเดียวกัน สิ่งนี้ก็เป็นคำใบ้ให้กับมู่ถั่ว
น้อยและคนอื่นๆ

หากพวกเขาเปลี่ยนใจและต้องการจะหลบหนีออกไป การสู้รบครั้งนี้ก็จะจบลง
ในทันที ในตอนนี้ กองทัพพันธมิตรเพิ่งจะยุ่งเหยิงเพียงแค่ชั่วคราว พวกเขายังมีโอกาสที่
จะต่อสู้ได้

ตามที่คาดไว้ ขณะที่พวกเขาทั้งสองถูกข่มขู่ พวกเขาเก็บเงียบและไม่กล่าวอะไรออกมา
เลย

ด้วยเหตุนี้ ความขัดแย้งภายในจึงถูกตัดสิน

อย่างไรก็ตาม สถานการณ์ในการสู้รบยังคงดูไม่ดีนัก หวังเหมิงจึงสงบตัวเองลงและเริ่ม
ปรับตำแหน่งของกองกำลังต่างๆ คำสั่งแรกของเขาก็คือ หยุดการโจมตีปิดล้อมเมือง
และมุ่งเน้นไปที่การจัดการความสับสนวุ่นวาย

ทันทีที่ได้รับคำสั่ง กองกำลังที่กำลังทำการปิดล้อมเมืองอยู่ก็กลายเป็นสับสน และพวกเขาก็เริ่มถอยกลับอย่างต่อเนื่อง

ในช่วงเวลาสั้นๆนั้น เขตทรกัณคารอันกว้างใหญ่ก็เนืองแน่นไปด้วยผู้คนจำนวนมาก เนื่องจากการปิดล้อมเป็นไปอย่างรีบเร่ง และกองกำลังกว่าครึ่งยังไปไม่ถึงแนวหน้า พวกเขาจึงไม่ได้สับสนวุ่นวายมากนัก

หากพวกเขาสามารถถอยห่างออกมาจากกำแพงเมืองได้ กองกำลังของพวกเขาก็ยังคงจัดว่าสมบูรณ์อยู่

สิ่งนี้ทำให้หวังเหมิงยังคงมีความมั่นใจ

จากนั้น เขาก็สั่งให้กองกำลังที่อยู่ทางใต้ของกองทัพพันธมิตรเตรียมพร้อมสำหรับการป้องกันศัตรู ในเวลาเดียวกัน เขาก็ส่งคนของเขาออกไปส่งบทหารที่กำลังหลบหนี และรวบรวมพวกเขาเข้าด้วยกัน

กองกำลังสำรอง 10,000 นาย จากทางใต้ ถูกใช้เป็นกองกำลังบังคับ ใครก็ตามที่หลบหนีหรือแพร่กระจายข่าวลือจะถูกพวกเขาลงโทษในทันที

การปรับโครงสร้างขบวนทัพเช่นนี้ จะทำให้กองทัพสงบลงได้ในที่สุด

อย่างไรก็ตาม หวังเหมิงประเมินเชื้อหลาย, ไป่ฉี และคนอื่นๆจากตำแหน่งต่ำเกินไป

TWO Chapter 949 ปัญหาที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ณ กำแพงเมืองหยงเหริน

การเคลื่อนกองกำลังต่างในกองทัพพันธมิตรของหวังเมิ่ง ถูกพบเห็นจากไป่ฉี

การแสดงตลกเล็กๆเช่นนี้จะหยุดไป่ฉีได้อย่างไร? เขาออกคำสั่งในทันทีว่า “เจ้าผอ่น!”

“ท่านผู้บัญชาการ!”

“รวบรวมกำลังพลที่ประตูเมืองทางใต้ และรอคำสั่งของข้า!”

“ขอรับ!”

เจ้าผอ่นปฏิบัติตามคำสั่งในทันที

หลังจากการสู้รบครั้งใหญ่ กลุ่มกองทัพมังกรสูญเสยกำลังพลไปแล้ว 6,000 นาย โชคดีที่ศัตรูหยุดการโจมตีปิดล้อมก่อนที่จะพวกเขาจะหมดหนทาง นอกเหนือจากบางส่วนที่ยังคงปกป้องบนกำแพงเมืองแล้ว ส่วนที่เหลือถูกรวบรวมโดยเจ้าผอ่น ซึ่งมีกำลังพลรวม 30,000 นาย

ไป่ฉีออกคำสั่งต่อไปว่า “ตีกลองศึก!”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

‘ติง! ติง! ติง!’

ตีเป็นครั้งแรกที่เสียงกลองศึกดังขึ้นจากบนกำแพงเมืองหยงเหริน เสียงกลองศึกนี้ไม่ใช่สำหรับกองกำลังป้องกัน แต่สำหรับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ที่ต่อสู้อยู่ด้านนอก

เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงกลองศึก พวกเขาก็ตื่นตัวในทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอ้อหลาย และนายพลคนอื่นๆ พวกเขาหันไปบอกรองขุนพลของพวกเขาว่า “มุ่งเน้นความสนใจไปที่ธงบนกำแพงเมือง”

“ขอรับ”

ไป่ฉีบอกกับเอ้อหลายว่า เมื่อการสู้รบเข้าสู่สภาวะหยุดนิ่ง เขาจะบัญชาการกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จากบนกำแพงเมืองด้วยตัวเอง

เหล่าทหารของกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์กำลังทำการสังหาร จึงเป็นธรรมดาทัศนวิสัยของพวกเขาจะถูกบดบัง แม้กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จะมีระเบียบวินัยระดับสูง แต่มันก็ยังมีบางคนที่หลงทางและถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

หากพวกเขาไม่ระมัดระวัง พวกเขาอาจจะถูกโจมตีได้กลับโดยกองทัพพันธมิตรได้

ด้วยมีไป่ฉีบัญชาการจากบนกำแพงเมือง ปัญหานี้จะถูกขจัดออกไปในทันที

ไป่ฉีมองสนามรบจากด้านบน และเขาสามารถมองเห็นทุกสิ่งอย่างได้อย่างชัดเจน นอกจากนี้ ด้วยความสามารถในการบัญชาการระดับสูงของเขา เขาสามารถจะบัญชาการกองกำลังให้โจมตีและหลบเลี่ยงได้อย่างยืดหยุ่น

ไป่ฉีเป็นดังดวงตาและสมองให้กับกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์

ด้วยการบัญชาการของไป่ฉี กลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ต้องปฏิบัติตามเท่านั้น พวกเขาไม่จำเป็นจะต้องไปสนใจเรื่องอื่นใดอีก

ด้วยทั้งสองทำงานร่วมกัน สิ่งต่างๆจึงมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ตามที่คาดหวัง ภายใต้การบัญชาการของไป่ฉี แนวป้องกันของหวังเมิ่งไม่สามารถจะหลบเลี่ยงพวกเขาได้ และพวกเขาก็โจมตีไปที่แนวหลังของกองทัพพันธมิตรโดยตรง ทำให้ศัตรูกลายเป็นสับสนวุ่นวายอีกครั้ง

หากกองทัพพันธมิตรสามารถจะซื้อเวลาได้บ้าง บางที พวกเขาอาจจะยังมีโอกาสที่จะต่อสู้ได้ อย่างไรก็ตาม ขณะที่พวกเขาคิดว่าพวกเขากำลังจะมีเวลาพักหายใจ เทพสงครามเหล่านั้นก็ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง แล้วจะไม่ให้พวกเขาหวาดกลัวได้อย่างไร?

ข่าวลือแพร่กระจายไปทั่วทั้งกองทัพพันธมิตร

ในตอนเริ่มต้น ‘ต้าเซี่ยลอบโจมตีพวกเราจากทางเหนือด้วยกำลังพลมากถึง 100,000 นาย’ อย่างช้าๆ มันพัฒนากลายเป็นว่า ‘ต้าเซี่ยวางกำลังพวกเรากับกำลังพลที่มีมากถึง 300,000 นาย’ ใครจะรู้ว่าเหล่าทหารจะเชื่อข่าวลือนั้นอย่างแท้จริง

ไม่อย่างนั้น เหตุใดศัตรูถึงสามารถจะเอาชนะพวกเขาได้อย่างง่ายดายเช่นนี้?

“ข่าวนั้นเป็นความจริง” ทหารสาบานขณะที่พวกเขาทำการหลบหนี มีเพียงการทำเช่นนี้เท่านั้นที่พวกเขาจะสามารถหลบหนีได้อย่างสงบ

สำหรับกองกำลังบังคับ พวกเขาไม่สามารถจะทำอะไรท่ามกลางฝูงชนที่แตกหนีได้มากนัก และตัวพวกเขาเองก็ไม่แม้แต่จะสามารถปกป้องตัวเองได้ เพราะไปฉีสังเกตเห็นพวกเขาแล้ว

ไปฉีไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ขณะที่เขาทำตัวราวกับเป็นผู้เชี่ยวชาญศัลยแพทย์ และกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ก็เป็นดั่งมีดผ่าตัดในมือของเขา ผ่าและตัดกองทัพพันธมิตรออกเป็นชิ้นๆ

กลุ่มใดจะโจมตีแนวป้องกันของศัตรู, กลุ่มใดจะบุกทะลวงประสาท และสถานที่ใดที่โจมตีแล้วสร้างความเสียหายได้มากที่สุด

ไปฉีกระจ่างในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด และดวงตาเทพเจ้าของเขาก็เคลื่อนไหวราวกับสายฟ้า

เปรียบเทียบกันแล้ว หวังเมิ่งที่เป็นผู้บัญชาการของศัตรูด้อยกว่าเขามาก เมื่อเห็นว่ากองทัพพันธมิตรกลับไปสับสนวุ่นวายอีกครั้ง หวังเมิ่งก็ค่อยๆสูญเสียการควบคุมอย่างช้าๆ

การล่มสลายอย่างเต็มรูปแบบไม่สามารถจะหลบเลี่ยงได้

กลุ่มแรกที่หลบหนีก็คือ เหล่าผู้ลี้ภัยจากพันธมิตรเสื้อขาว เดิม พวกเขาทั้งหมดหลบหนี เพื่อช่วยชีวิตตัวเองโดยไม่รู้ตัว แต่ในตอนนี้ พวกเขาหลบหนีเนื่องจากสถานการณ์มัน เลวร้ายอย่างแท้จริง

คิดเกี่ยวกับมัน พวกเขาเคยแต่ต่อสู้กับสัตว์ร้ายและโจรภูเขา แต่ในตอนนี้ พวกเขากลับ ต้องมาเผชิญกับสภาพแวดล้อมที่วุ่นวายและนองเลือด แล้วสถานที่รอบๆพวกเขาก็ยัง เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวายอีกด้วย นอกจากนี้ ทุกคนที่อยู่รอบตัวพวกเขาก็เป็น คนที่พวกเขาไม่รู้จัก

เมื่อคิดเกี่ยวกับมือสังหารจำนวนมากที่กำลังไล่ติดตามพวกเขามาอย่างใกล้ชิด แล้วจะ ไม่ให้พวกเขารู้สึกหวาดกลัวได้อย่างไร?

ในตอนนี้ เหตุใดพวกเขาถึงยังต้องสนใจภาพรวมอีก? มันจะดีที่สุดหากพวกเขา สามารถหลบหนีออกไปได้เร็วกว่าคนอื่นๆ ด้วยประสบการณ์ในวันนี้ ผู้ลี้ภัยเหล่านี้จะ ไม่กล้าก้าวเข้าสู่สนามรบอีก

มันคงจะดีกว่าสำหรับพวกเขา หากเป็นการต่อสู้กับสัตว์ร้ายและโจรภูเขา

การล่มสลายของกองกำลังพันธมิตร ช่วยเร่งให้กองทัพพันธมิตรทั้งหมดล่มสลายลง และมันเป็นการล่มสลายที่ไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้งได้

มองออกไป ที่นอกเมืองทางใต้ของเมืองหยงเหริน ทหารนับร้อยนับพันทั้งอาวุธและ ถอยชุดเกราะของพวกเขากลับไป เพื่อที่จะหลบหนีออกไปอย่างรวดเร็วที่สุด

เสบียง, ทรัพยากร, อาวุธปิดล้อม และแม้แต่อุปกรณ์ต่างๆ ถูกทิ้งเกลื่อนกราดไปทั่วทั้ง สนามรบ

ควันลอยขึ้นบนเนินเขาเล็กๆที่เต็มไปด้วยกองทัพนครตั้งอยู่ ก่อนที่ห้วงเมฆจะ หลบหนี เขาสั่งให้เขาทำลายข้อมูลกองทัพและเต็นท์ทั้งหมดไป

โชคดีที่หวังเมืองยังมีหัวใจ และเขาปล่อยเลี้ยวหนีหนีหนีออกไปก่อนที่เขาจะหนีไป

ไปก็รู้ว่าทุกอย่างถูกตัดสินแล้ว แต่เขายังคงไม่พอใจ เขาต้องการชัยชนะที่เด็ดขาดยิ่งกว่านี้ “สั่งให้ขุนพลเจ้าออกจากเมือง และทำการไล่ล่าในทันที”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

หลังจากนั้นชั่วครู่ ประตูเมืองทางใต้ก็เปิดขึ้น กองทัพพันธมิตรไม่สามารถจะเปิดมันได้ แต่มันเปิดเองจากด้านใน

กลุ่มกองทัพมังกร 30,000 นาย พุ่งออกมาจากประตูเมือง พร้อมด้วยกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ พวกเขาได้ทำการล้อมกองทัพพันธมิตรเอาไว้

การไล่ล่าเริ่มต้นขึ้น มีเชลยศึกมากมายให้พวกเขาจับกุม

ฝ่ายหนึ่งหลบหนี ฝ่ายหนึ่งไล่ล่า เมื่อท้องฟ้ายามค่ำคืนมาถึงอย่างรวดเร็ว กระบวนการทางทหาร ทั้งหมดก็ยุติลง

ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายหลบหนีหรือฝ่ายไล่ล่า พวกเขาทั้งหมดมีเวลาพักหายใจ

อย่างน่าเศร้า เหล่าทหารกองทัพพันธมิตรเพิ่งจะสังเกตเห็นว่า พวกเขาได้ทิ้งเสบียงและทรัพยากรทั้งหมดของพวกเขาไว้ที่นอกเมืองหยงเหริน พวกเขาจึงไม่มีอาหารให้กินอย่างหมดหนทาง พวกเขาทำได้เพียงเติมเต็มท้องที่หิวกระหายด้วยน้ำในแม่น้ำเท่านั้น และคืนนี้ถูกกำหนดให้ไม่มีใครสามารถข่มตานอนหลับได้

หวังเมืองได้รับพิจารณาว่าเป็นขุนพลที่มีความรับผิดชอบอย่างแท้จริง เขาไม่รับฆ่าตัวตายเพื่อชดใช้ความผิด เขารู้ว่าในช่วงเวลาเช่นนี้ เขายังมีความรับผิดชอบในฐานะผู้บัญชาการอยู่

ภายใต้ห้องฟ้ายามค่ำคืน หวังเมิ่งส่งองค์กรภัยส่วนตัวของเขาออกไป เพื่อพยายามรวบรวมกองกำลังที่กระจัดกระจายออกไป ที่ทำเช่นนี้เพราะตัวเขาารู้ดีว่า กองทัพต้าเซี่ยจะไม่ยอมปล่อยพวกเขาไปง่ายๆอย่างแน่นอน

ทันทีที่ห้องไฟสว่างไสวขึ้น ผุ่งหมาป่าก็คงจะออกมาไล่ล่าพวกเขาอีกครั้ง

ทหารกองทัพพันธมิตรที่เพิ่งจะสงบลงได้บ้าง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาถึงหลบหนีอย่างบ้าคลั่งในช่วงเช้า จิตใต้สำนึกของพวกเขาทำงาน และมันเฝ้าบอกพวกเขาว่า ‘หนีไปทางใต้!’

เมื่อพวกเขาสงบลง พวกเขาก็เต็มไปด้วยความอับอาย แล้วพวกเขาจะเรียกตัวเองว่า กองทัพที่แท้จริงได้อีกหรือ?

เมื่อได้รับคำสั่งรวมตัวของผู้บัญชาการ ส่วนใหญ่เลือกที่จะเข้ามา มันไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่เป็นเพราะมันเป็นโอกาสที่ดีที่สุดที่พวกเขาจะอยู่รอด

ต้องไม่ลืมว่า พวกเขายังคงอยู่ในเขตแดนของต้าเซี่ย

กองกำลังที่กระจัดกระจาย ไม่สามารถจะหลบหนีการไล่ล่าของศัตรูได้ มีเพียงการทำงานร่วมกันเท่านั้น พวกเขาถึงจะมีโอกาสอยู่รอด

หวังเมิ่งกลายเป็นหัวใจของกองทัพพันธมิตรอีกครั้ง และแม้แต่เหล่าผู้เล่นจากพันธมิตรเสี่ยวก็ไม่นึกกลัวที่จะจากไปเพียงลำพัง หากปราศจากการปกป้องของกองทัพ พวกเขาไม่มั่นใจเลยว่า พวกเขาจะสามารถหลบหนีกลับไปยังต้าหลี่ได้อย่างปลอดภัย

ปัญหาก็คือ เอ้อหลาย, เจ้าผอู่ และขุนพลต้าเซี่ยคนอื่นๆไม่ปล่อยให้หวังเมิ่งทำในสิ่งที่เขาต้องการ

เอ้อหลายได้ส่งกองกำลังทหารม้าชั้นสูงออกมาลอบโจมตีสี่หลายครั้งในคืนนั้น เพื่อรบกวนไม่ให้กองทัพพันธมิตรสามารถจะพักผ่อนได้อย่างสงบ

ทุกครั้งที่กองกำลังทหารม้าดำเซียทำการ โจมตี ไม่ว่าพวกเขาจะมามากเพียงใดก็ตาม กองทัพพันธมิตรก็เลือกที่จะวิ่งหนี พวกเขาไม่คิดแม้แต่จะตอบโต้ใดๆกลับไปเลย

ในคืนนั้น กำลังพลที่ยังเหลือของกองทัพพันธมิตร ที่ต่อสู้มาตลอดทั้งวัน ได้ถูกทรมาน ต่อเนื่องตลอดทั้งคืน และพวกเขาไม่มีเวลาที่จะนอนหลับพักผ่อนเลย

เมื่อถึงตอนเช้า ดวงตาของพวกเขา ก็กลายเป็นสีแดง

และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของฝันร้ายเท่านั้น

ทันทีที่ท้องฟ้าสว่างสไว กองทัพดำเซียก็ออกมาไล่ล่าอีกครั้ง

เป้าหมายหลักในการ โจมตีของพวกเขา ก็คือทำลายกองทัพนักรบ ที่หวังพึ่งพิงอย่างมากในการรวบรวมมา ภายใต้การนำของเอ้อหลาย พวกเขาแยกกองทัพนักรบ ออกจากกันเป็นส่วนๆ

เมื่อหวังเมิ่งเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น หัวใจของเขาก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

ทั้ง 2 ฝ่าย ทำการไล่ล่าชีวิตและความตายกันไปทั่วทั้งจังหวัดตงฉวน

กองทัพนักรบที่ยังเหลือถูกกลืนกินอย่างต่อเนื่อง และจำนวนผู้ที่ยอมจำนนก็เพิ่ม มากขึ้น ทำให้เซหลยศึกพุ่งสูงขึ้นเป็นทวีคูณ

เรื่องนี้กินเวลานาน 2 วัน 2 คืนเต็ม

ในช่วงเช้าของวันที่ 3 ในที่สุดกองกำลังที่ยังเหลือของกองทัพนักรบ ก็ไปถึง ชายแดน ดูเหมือนว่าพวกเขาจะได้กลับเข้าไปในจังหวัดต้าหลี่แล้ว และพวกเขายัง คงเหลือกำลังพลอยู่ราว 60,000 นาย

“ฟู อย่างน้อย พวกเราก็นีพ้น!”

ทหารกองทัพพันธมิตรรู้สึกได้ว่าพวกเขาเพิ่งจะกลับมาจากความตาย และในที่สุดพวกเขาก็ผ่อนคลายลง

ในขบวนทัพ หวังเมิ่ง, มู่ถ้วน้อย, เสี่ยวเหียนหยิง และคนอื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ ได้รับการปกป้องอย่างแข็งแกร่งจากองครักษ์ส่วนตัว อย่างไรก็ตาม ใบหน้าและกลิ่นอายของพวกเขาไม่ได้แสดงออกถึงความมั่นใจใดๆเหมือนกับในก่อนหน้านี้ กลับกัน พวกเขาแสดงออกถึงความเหนื่อยล้าออกมา

หัวใจของเสี่ยวเหียนหยิงตายลง และดูราวกับมันเหลือเพียงเถ้าถ่าน

หลังจากการสู้รบครั้งใหญ่ สมาชิกพันธมิตรเสี่ยวที่ยังเหลือมีเพียง 30,000 คนเท่านั้น

แค่ค่าชดเชยสำหรับการตายของพวกเขาเพียงอย่างเดียวก็มากมายนานาแล้ว

หากพวกเขาต้องชดเชยทุกคน พันมิตรเสี่ยวคงจะล้มละลายลงอย่างแน่นอน นี่ยังไม่ได้กล่าวถึงอีกว่า การสู้รบในครั้งนี้ทำให้พวกเขาสูญเสียอย่างหนัก และกลายเป็นเรื่องยากอย่างมากที่จะรักษาการเป็นกิลด์อันดับหนึ่งของต้าหลี่ต่อไปได้

วิกฤตขนาดใหญ่กำลังเดินเข้าหาเสี่ยวเหียนหยิง และมันปกคลุมทั้งเหล่าผู้นำในตระกูลเสี่ยวและพันธมิตรเสี่ยว

เขาคนเดียวไม่สามารถจะหนีจากสิ่งนี้ได้ เหตุผลที่เขาเชื่อมั่นได้จนถึงตอนนี้ก็เพราะเขายังคงมีความหวัง ไม่ว่าอย่างไร ทั้งหมดนี้ก็เริ่มต้นจากพันธมิตรหยานหวง และพวกเขาไม่สามารถจะทอดทิ้งพันธมิตรเสี่ยวของเขาให้พังทลายลงได้

พันธมิตรเสี่ยวไม่ได้เป็นตัวหมากที่ใช้แล้วทิ้งเหมือนเช่นหลงเตียนเซว่ ตระกูลเสี่ยวเป็นสมาชิกของห้าตระกูล และพวกเขาไม่สามารถจะถูกขย้ำได้โดยง่าย

สิ่งเดียวที่เป็นปัญหาก็คือ พวกเขาพ่ายแพ้ในสงครามครั้งนี้

เมื่อมาถึงชายแดน ขุนพลกองทัพทหารองครักษ์ก็ขมวดคิ้วและกล่าวว่า “ท่านผู้บัญชาการ มันเจ็บเกินไปหน่อยหรือไม่?”

หวังเมิ่งตกตะลึงและตอบว่า “มันคือ”

มันต้องมีบางอย่างเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

รู้สึกตัวอีกครั้ง หวังเมิ่งก็นึกขึ้นได้ว่าเขาลืมบางสิ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากไป

“บอกให้กองทัพทั้งหมดเตรียมพร้อมเดี๋ยวนี้!” หวังเมิ่งสั่ง

เมื่อเห็นเช่นนั้น มู่ถ้วน้อยก็ถามว่า “ท่านผู้บัญชาการ ท่านหวาดกลัวกองทัพต้าเชียวอย่างแท้จริงแล้วหรือ?”

ขณะที่คำกล่าวของเขาดังออกไป เสียงฮือม้ายก็ดังมาจากทั้ง 2 ด้าน

ทันทีที่หวังเมิ่งได้ยินเช่นนั้น ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นซีดขาว ในที่สุดเขาก็จำได้ว่าเขาลืมอะไรไป “บ้าเอ๊ย มันเป็นกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวของต้าเชียวที่ยังไม่ปรากฏตัวในจังหวัดตงฉวน”

TWO Chapter 950 กำจัดรากเหง้าของปัญหา

ที่รอพวกเขาอยู่ชายแดนจังหวัดตงฉวน เป็นกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว 30,000 นาย ที่นำโดยหมาเถา

ในวันที่การสู้รบที่เมืองหยงเหรินสิ้นสุดลง ไป่ฉีได้ส่งจดหมายฉุกเฉินผ่านรีเลยไปให้กับหมาเถา โดยบอกเขาไม่ต้องมาที่เมืองหยงเหริน และเปลี่ยนเส้นทางไปยังชายแดนแทน

ดังนั้น การชุมนุมโจมตีครั้งนี้จึงเกิดขึ้น

ขณะที่กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาวพุ่งออกมา หวังเมิ่งก็เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง เขามองไปทางเหนือและพิมพ์ออกมาว่า “ท่านลอร์ด ข้าล้มเหลวแล้ว และข้าไม่มีหน้าจะกลับไปหาท่านอีกแล้ว ข้าขอเชิญให้ท่านได้เพียงความตายของข้าเท่านั้น”

หลังจากที่เขากล่าวจบ ก่อนที่องค์กรกษัตริย์ส่วนตัวของเขาจะทันได้ตอบสนองใดๆ เขาก็ฆ่าตัวตายไปแล้ว เลือดสีแดงสดๆกระจายออกไปรอบๆ

หนึ่งในวีรบุรุษสมัยโบราณ มีจุดจบเช่นนี้

เกิดเสียง พึง! ร่างของหวังเมิ่งตกลงจากหลังม้า อย่างไรก็ตาม ดวงตาของเขายังเบิกกว้าง และมันเห็นได้ชัดว่าเขาไม่ยินดีที่จะตายเช่นนี้เลย มันเป็นความรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถจะบรรลุเป้าหมายของตัวเองได้ และมันทำให้เขารู้สึกทุกข์ทรมานกับความตายแล้วยังมีความหดหู่ที่มากกว่าที่ใครจะสามารถคาดเดาได้อีกด้วย

ต่อหน้าต้าเซี่ยอันเปรงประกาย ไม่ว่าจะเป็นขุนพลที่มีชื่อเสียงคนใด มันก็ยังคงอ่อนแอกว่าพวกเขา ในการเผชิญหน้ากับไป่ฉี หวังเมิ่งพ่ายแพ้ย่อยยับ ผลกระทบต่อเขานั้นชัดเจนและมันก็เป็นเหตุผลทำให้เขาต้องฆ่าตัวตาย

“ท่านผู้บัญชาการ!” องค์กรกษัตริย์ส่วนตัวร้องอุทานออกมา

ไม่มีใครคิดว่าหวังเมิ่งจะเดือดดาลเช่นนี้

ใบหน้าของเขาทหารองครักษ์กลายเป็นซีดขาว ตามกฎทางทหาร หากขุนพลหลักของพวกเขายาย พวกเขาจะต้องตายตามเขาไปด้วย แม้ว่าพวกเขาจะสามารถหลบหนีกลับไปยังดินแดนห่านตานได้ พวกเขาก็ยังคงจะต้องตายอยู่ดี วิธีเดียวที่พวกเขาจะสามารถอยู่รอดได้ก็คือ การยอมจำนน อย่างไรก็ตาม องค์กรส่วนตัวไม่ใช่ทหารทั่วไป หากพวกเขายอมจำนน พวกเขาจะถูกเรียกว่าคนทรยศอย่างไม่ต้องสงสัย

เมื่อได้ยินเสียงตะโกน มู่ถ้วน้อยและคนอื่นๆก็มีปฏิกิริยาในทันที พวกเขาทั้งหมดตกตะลึง และหัวใจของพวกเขาก็ราวกับแตกกระจายออกไป

ดังคำกล่าวที่ว่า “เมื่อกระต่ายตาย มันจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมของสุนัขจิ้งจอก”

คิดเกี่ยวกับมัน พวกเขามีความมั่นใจเป็นอย่างมากขณะที่เริ่มเดินทัพออกมาเปรียบเทียบกับในปัจจุบันแล้ว มันแตกต่างกันราวสวรรค์และโลก นอกจากนี้ ทั้งหมดที่เกิดขึ้น เพิ่งจะผ่านมาเพียงไม่กี่วันเท่านั้น

โลกที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มันยากสำหรับพวกเขาที่จะปรับตัวได้ทัน

การตายของหวังเมิ่งเป็นดังพายุใหญ่ที่กวาดผ่านไปทั่วกองทัพพันธมิตร ซึ่งมันยังให้สถานการณ์ของพวกเขายิ่งเลวร้ายลงไปอีก เมื่อเห็นว่าผู้บัญชาการของพวกเขาตายแล้ว เหล่าทหารที่ยังเหลือก็ไม่ต้องการที่จะต่อสู้ต่อไป ชะตากรรมของพวกเขานั้นชัดเจนเป็นอย่างมาก มีการชุมนุมโหมต้วยู่ที่ด้านหน้า แล้วยังมีทหารศัตรูไล่ติดตามมาจากด้านหลังอย่างใกล้ชิด

“แต่!”

บางคนโยนอาวุธของพวกเขาลงบนพื้นและพิมพ์ออกมาว่า “ไม่มีความหวังใดๆอีกแล้ว!”

“แต่! แต่!”

เพียงพริบตาเดียว กว่าครึ่งของกองทัพพันธมิตร 60,000 นาย เลือกที่จะยอมจำนน คนที่ยังเหลือทั้งหมดเป็นผู้ลี้ภัย แม้ว่าชาวพื้นเมืองจะสามารถยอมได้ แต่สมาชิกพันธมิตรเลี้ยวไม่สามารถที่จะทำเช่นนั้นได้

แม้ว่าพวกเขาจะต้องการยอมจำนน แต่ศัตรูก็ไม่ได้ต้องการพวกเขา

เมื่อเห็นเช่นนั้น เลี้ยวหนีหนีหึงก็ชักกระบี่ยาวของเขาออกมา และกล่าวเสียงดังว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความล้มเหลวในครั้งนี้เป็นเพราะตัวข้าเอง เมื่อพวกเรากลับไปแล้ว ข้าจะเป็นผู้รับผิดชอบเอง แต่ตอนนี้โปรดเชื่อในตัวข้าอีกครั้ง และรวมกันเป็นหนึ่งเดียว พวกเราจะสังหารเพื่อฝ่าฝืนออกไป”

เมื่อสมาชิกพันธมิตรเลี้ยวเห็นเช่นนั้น พวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยความสับสน

ก่อนออกเดินทาง เลี้ยวหนีหนีหึงใช้หายนะของศาลาหลิวงวโนมน้ำวให้สมาชิกในกิลด์สนับสนุนการเดินทางในครั้งนี้ และสมาชิกทั้งหมดล้วนยอมรับการตัดสินใจของเขา ไม่อย่างนั้น พวกเขาคงจะไม่ออกไปสู้รบอย่างเต็มใจเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ของการเดินทางเป็นสิ่งที่เหล่าผู้ลี้ภัยไม่สามารถจะยอมรับได้

หวังเมิ่งและคนอื่นๆสาบานว่า แผนการของพวกเขาที่ไร้ที่ติ แต่พวกเขากลับถูกข่มขู่และได้รับความสูญเสียอย่างหนัก ขณะที่พวกเขาหนีมาถึงชายแดน สมาชิกพันธมิตรเลี้ยวก็เต็มไปด้วยความคับข้องใจต่อผู้นำกิลด์ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาจะเกลียดชังเขามากเพียงใด มันก็ยังคงเป็นไปตามคำกล่าวของเลี้ยวหนีหนีหึง และปัญหาของพวกเขาก็เป็นปัญหาภายใน จึงเป็นธรรมดาที่พวกเขาจะละมันไว้ แล้วค่อยจัดการหลังจากที่พวกเขากลับไปได้ สิ่งแรกที่พวกเขาทำในตอนนี้อีกคือ การรวมตัวกันและฝ่าฝืนออกไป

ไม่อย่างนั้น ใครจะรู้ว่าพี่น้องของพวกเขาจะต้องตายกันไปอีกมากเท่าใด

ดังนั้น แม้ว่าเลี้ยวเหินหนีจนจะเคลื่อนไหวตามปกติ แต่มันก็ได้เพิ่มความปรารถนาที่จะอยู่รอดของสมาชิกได้

“ฆ่า!”

สมาชิกพันธมิตรเลี้ยว 30,000 คน รวมตัวกันและพุ่งเข้าหากองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาว

การต่อสู้บนทางแคบ มีเพียงคนที่กล้าหาญเท่านั้นที่จะได้รับชัยชนะ

เมื่อหมาเฝ้าเห็นเช่นนั้น เขาก็ยืนออกมาและกล่าวอย่างเย็นชาว่า “พวกเจ้าประเมินตัวเองสูงมากเกินไป!” ในขณะที่เขากล่าว เขาก็นำกองกำลังของเขาเข้าปะทะศัตรู

กองกำลังทั้งสองเป็นดั่งน้ำหลากจาก 2 ทิศทาง พุ่งเข้าปะทะกันอย่างรุนแรง และเลือดสดๆสาดกระเซ็นไปทั่วทุกพื้นที่

30,000 ปะทะ 30,000 แม้ว่าจะดูเท่ากัน แต่มันก็เป็นการปะทะกันระหว่างทหารราบและทหารม้า พันมิตรเลี้ยวจึงไม่มีโอกาสชนะใดๆเลย

ก่อนที่เหล่าผู้เล่นจะทันได้ใช้ทักษะของพวกเขา พวกเขาก็ถูกเหยียบย่ำจนกลายเป็นเนื้อบด

ในเวลาไม่ถึง 1 ชั่วโมง ชัยชนะและความพ่ายแพ้ก็ถูกตัดสิน นอกเหนือจากบางส่วนที่หนีกลับเข้าไปในจังหวัดต้าหลี่ได้สำเร็จแล้ว ส่วนที่เหลือทั้งหมดตายในสนามรบ

เมื่อถึงจุดนี้ การสู้รบในจังหวัดตงฉวนก็สิ้นสุดลง สิ่งที่ยังเหลืออยู่ก็คือ ผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากผลลัพธ์ของมัน

เมื่อการสู้รบสิ้นสุดลงแล้ว เอ๋อหลายและเจ้าพ่อนู๋ก็นำกองกำลังของพวกเขามาถึง กองกำลังทั้งสามของกองทัพต้าเซี่ยรวมตัวกันที่ชายแดนนั้น

โดยให้รองขุนพลของพวกเขาจัดการเรื่องต่างๆ ขุนพลหลักทั้งสามมารวมตัวกัน

เจ้าพ่อนู๋หยิบคำสั่งทางทหารทั้ง 2 ฉบับออกมา และกล่าวอย่างเคร่งขรึมว่า “ท่านผู้บัญชาการมีคำสั่ง!”

หม่าเฉาและเอ๋อหลายคำนับลง “รับคำสั่ง!”

เจ้าพ่อนู๋หันไปทางเอ๋อหลายและกล่าวว่า “ขุนพลหู่เว่ยจะนำกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์จัดการกับเซलयี่กและกวาดล้างจังหวัดตงฉวน ขณะเดียวกันก็จะทำหน้าที่ปกป้องเมืองสอดคล้อง”

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

เอ๋อหลายกอดกำปั้นและตอบรับคำสั่ง

ระหว่างการสู้รบที่เมืองหยงเหริน กองทัพพันธมิตรได้หลบหนีไปทั่วทุกทิศทาง นอกเหนือจากเซलयี่กที่ถูกล้อมจับแล้ว ยังมีอีกหลายคนที่จะจัดกระจายออกไป ซึ่งมันจำเป็นต้องมีการกวาดล้างพวกเขาออกทั้งหมด

ในการสู้รบครั้งนี้ จากกองทัพพันธมิตร 200,000 นาย นอกเหนือจาก 10,000 นาย ที่หลบหนีไปได้แล้ว ส่วนที่เหลือถูกจับกุมหรือไม่ก็ถูกสังหาร ในปัจจุบัน พวกจับเซलयี่กกองทัพพันธมิตรได้แล้ว 60,000 คน สำหรับจำนวนสุดท้าย พวกเขาจะต้องรอจะกวาดล้างจังหวัดตงฉวนจะสิ้นสุดลง

งานนี้จะต้องใช้เวลานาน มันจึงเหมาะจะให้กองทัพทหารที่ 4 เป็นผู้นำเดินการ นอกจากนี้ พวกเขายังสามารถทำหน้าที่ยับยั้งปัญหาอื่นๆที่จะตามมาได้อีกด้วย ด้วยคำสั่งนี้ เอ๋อหลายจะต้องนำกองกำลังของเขาออกกวาดล้างจังหวัดตงฉวน ใน

ขณะเดียวกัน พวกเขาก็จะทำงานร่วมกับสำนักองคมนตรีในการจัดระเบียบกองทัพ
รอบใหม่

จากนั้น เจ้าพ่อนุก็หันไปทางหมาเฒ่าและกล่าวว่า “ขุนพลเฟินเว่ยจะนำกองกำลังเข้าสู่
จังหวัดต้าหลี่เพื่อเข้ายึดเมืองหยุน” การเข้ายึดเมืองหยุน จะเป็นการกำจัดมะเร็งที่ซ่อน
อยู่ในจังหวัดต้าหลี่ได้

“ขอรับท่านผู้บัญชาการ!”

มีทหารเหลืออยู่ในเมืองหยุนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มันจึงไม่ใช่เรื่องยากใดๆสำหรับพวก
เขา

ราชสำนักต้าหลี่ไม่มีเหตุผลที่จะเข้าไปแทรกแซง การสูญเสียกองกำลังทหารองครักษ์
ไป 50,000 นาย ส่งผลกระทบต่อคนผู้นั้นที่อยู่ภายในพระราชวัง และเขาไม่สามารถจะ
แทรกแซงการตัดสินใจใดๆของราชสำนักต้าหลี่ได้อีกในเวลานี้

อำนาจที่ไกอามอบให้ยังคงมีข้อจำกัดเป็นอย่างมาก

เจ้าพ่อนุยื่นคำสั่งให้กับหมาเฒ่าและกล่าวว่า “นี่เป็นคำสั่งที่องค์ราชาบอกให้ท่านผู้
บัญชาการส่งต่อมาให้กับท่าน”

เมื่อหมาเฒ่าได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลายเป็นเคร่งขรึมอย่างแท้จริง

แน่นอนว่าโอหยางโจวสามารถจะสั่งหมาเฒ่าได้โดยตรง แต่นั่นจะเป็นการไม่สนใจ
ตำแหน่งของไป๋ฉี ดังนั้น แม้ว่าโอหยางโจวจะเป็นราชา เขาก็ยังคงปฏิบัติตามกฎและ
ระเบียบต่างๆอย่างเคร่งครัด

หมาเฒ่าเปิดคำสั่งและเขาเข้าใจในทันที

โอหยางໂໜ່ออกคำสั่งกับหม่าเฉาว่า ไม่ต้องเข้าครอบครองเมืองหยุนหลังจากยึดเมืองได้แล้ว กลับกัน เขาจะต้องทำลายมันแทน ด้วยสิ่งนี้ เมืองที่พยายามอย่างหนักในการสร้างขึ้นมา ก็จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่าไปในทันที

จังหวัดต้าหลี่ทั้งหมดจะกลับเข้าสู่สภาพของการเป็นเขตทุรกันดาร

ดังนั้น ก่อนที่จะทำลายแผ่นดินหินดินแดน หม่าเฉาจะทำงานร่วมกับสำนักงานผู้ว่าราชการมณฑลหยุนหนาน อพยพประชาชนเข้าสู่เขตแดนของต้าเซี่ย ใครก็ตามที่ไม่ทำตามจะถูกประหาร

โอหยางໂໜ່พยายามจะลบล้างเมืองหยุนให้สิ้นซาก

และแน่นอนว่าเขาก็มีเหตุผลมากพอที่จะทำเช่นนั้น

หากโอหยางໂໜ່จำไม่ผิด ไกอ่าจะมีการอัปเดตเกี่ยวกับจังหวัดที่เมืองหลวงตั้งอยู่

หลังจากอัปเดตนั้น นอกเหนือจากดินแดนผู้เล่นที่ร้องขอการปกป้องจากเมืองหลวงแล้ว ส่วนที่เหลือทั้งหมดจะถูกระบุว่าเป็นศัตรูและสามารถจะถูกโจมตีได้ทุกเมื่อ

ในท้ายที่สุดแล้ว ไกอ่าจะทำให้จังหวัดเป็นพื้นที่ของเมืองหลวง ไม่ว่าราชวงศ์จะย้ายเข้ามาแล้วหรือไม่ก็ตาม มันก็ยังคงจะเป็นเช่นนั้น

ดังนั้น มันจึงไม่มีความหมายใดๆสำหรับพวกเขาในการเข้าครอบครองเมืองหยุน แล้วเหตุใดพวกเขาไม่กวาดทุกสิ่งทุกอย่างออกมา และเหลือเพียงความว่างเปล่าไว้ให้กับราชสำนักต้าหลี่ล่ะ?

พิจารณาสิ่งต่างๆแล้ว มันสามารถจะใช้เป็นค่าชดเชยสำหรับสงครามได้

ราชสำนักต้าหลี่ในอนาคต จะมีความช่วยเหลือน้อยกว่าราชสำนักต้าสุ่ยเสียอีก

.....

หลังจากประกาศคำสั่งทางทหารแล้ว เจ้าพ่อนู๋ก็นำกองกำลังของเขากลับไปยังเมืองหยงเหริน

เรื่องต่างๆของจังหวัดตงฉวนถูกตัดสิน ด้วยมีกองทัพทหารที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์อยู่ในเมืองสอดคล้อง ไปก็สามารถมุ่งเน้นไปยังทางเหนือ เข้าสู่มณฑลเสฉวน เพื่อบัญชาการในการสู้รบครั้งสุดท้ายได้อย่างเต็มที่

ในท้ายที่สุดแล้ว การสู้รบกับกองทัพพันธมิตรด้าหลี่ ก็เป็นเพียงแค่อาหารเรียกน้ำย่อยเท่านั้น

การสู้รบที่แท้จริงอยู่ที่เมืองจอมยุทธ์ในมณฑลเสฉวน

ใครจะรู้ว่าการสู้รบในจังหวัดตงฉวน จะส่งผลกระทบต่อทั่วทั้งจีนอย่างไรบ้าง?

.....

ณ เมืองหนานตาน, คลุหาสน์ของลอร์ด

ช่วงเวลาที่หวังเมิ่งฆ่าตัวตาย ตีเฉินได้รับการแจ้งเตือน

“มันเกิดอะไรขึ้น?”

ใบหน้าของเขากลายเป็นสีขาว และการแสดงออกของเขาน่าเกลียดอย่างยิ่งที่สุด

เมื่อจวูไต้เฟิงฮัวเห็นปฏิกิริยาของเขา เขาใจของเธอก็สั่นไหว เธอไม่ค่อยจะเห็นตีเฉินแสดงออกเช่นนี้มากนัก และเธอถามเขาด้วยความกังวลว่า “เกิดอะไรขึ้น?”

ตีเฉินกล่าวตอบอย่างขมขื่น “หวังเมิ่งฆ่าตัวตาย!”

“อะไรนะ?”

จวูไต้เฟิงฮัวไม่อยากจะเชื่อ หลังจากนั้นชั่วครู่ เธอก็มองไปที่ตีเฉินด้วยความสงสาร

‘เหตุใดโชคชะตาถึงไม่ยุติธรรมกับชายผู้นี้เลย’

เมื่อ 2 วันก่อน พวกเขาได้รับข่าวเกี่ยวกับการชุมนุมโจมตี อารมณ์ของตีเจินในตอนนั้นแย่มากอย่างแท้จริง และเขาก็รู้สึกกดดันอย่างแท้จริง

โชคคือที่ความล้มเหลวของแผนการนี้ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อดินแดนห่านตานมากนัก

อย่างไรก็ตาม การฆ่าตัวตายในฉบับปล้นของหวังเหมิง มันทำให้ตีเจินตกตะลึงอย่างแท้จริง มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะมีขุนพลที่มีชื่อเสียงย้ายเข้าสู่ดินแดนต่อจากเหลียนผอ ใครจะรู้ว่า เขาจะกลายเป็นดวงดาวที่รุ่งโรยและจางหายไปอย่างรวดเร็ว

การสูญเสียหวังเหมิงไป ก็เหมือนกับดินแดนห่านตานสูญเสียแขนของพวกเขามากไปข้างหนึ่ง

เมื่อได้เห็นการคิดอย่างลึกซึ้งของตีเจินแล้ว เธอก็กล่าวพลบเขาว่า “หวังเหมิงเป็นคนที่เด็ดขาดและมุ่งมั่น เขาคงจะรู้สึกผิดจากความพ่ายแพ้ต่อต้าเซี่ยครั้งแล้วครั้งเล่า และนี่คงเป็นดังการทำร้ายจิตใจของเขาอย่างรุนแรง แม้ว่าเขาจะกลับมายังดินแดนได้ เขาก็อาจจะไม่สามารถนำกองทัพได้อีก”

“เฮ้อ ชัยชนะและความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติ เหตุใดเขาถึงต้องทำเช่นนี้กัน” ตีเจินอดไม่ได้ที่จะถอนหายใจออกมา และเขารู้สึกเสียใจที่ปล่อยให้หวังเหมิงเป็นผู้บัญชาการกองทัพพันธมิตรในครั้งนี้ “ข้าควรจะปล่อยให้เหลียนผอไปแทนเขา”

จวูไต้เฟิงฮั่วสายห้าวของเธอ “พวกเราประมาทมากเกินไป พวกเราไม่คิดว่าพวกเขาจะรวบรวมกำลังพลอย่างลับๆ หากเป็นเหลียนผอที่ไปแทน มันอาจจะยังเป็นการสูญเสียที่ใหญ่กว่านี้สำหรับพวกเรา”

เหลียนผอเป็นดั่งสัญลักษณ์ทางทหารของดินแดนห่านตาน และเป็นบุคลากรแกนหลักของดินแดน หากเขาถูกสังหารหรือถูกจับกุมในสนามรบ มันจะเป็นหายนะที่ร้ายแรงที่สุดสำหรับดินแดนห่านตาน

ตีเงินกล่าวอย่างโกรธเกรี้ยวว่า “ข้าจะแก้แค้นสำหรับเรื่องนี้อย่างแน่นอน!”

TWO ตอนที่ 951 ความขัดแย้งภายในพันธมิตรเสื้อขาว

เมื่อเห็นว่าตีฉैनไม่สามารถจะเข้าใจได้ จู๊ไตเฟิงฮัวก็เปลี่ยนหัวข้อ “ท่านจะจัดการกับดินแดนจอมยุทธ์อย่างไร?”

นอกเหนือจากการล่มสลายของกองทัพพันธมิตรดำหลิแล้ว แผนการของพันธมิตรหยานหวงในการปิดกั้นกลุ่มกองทัพมังกรไว้ในมณฑลเสฉวนก็กลายเป็นล้มเหลว สถานการณ์ของดินแดนจอมยุทธ์ในเวลานี้จึงกลายเป็นน่ากังวลอย่างแท้จริง

ในช่วงเวลาเช่นนี้ ตีฉैनจำเป็นจะต้องมีทัศนคติที่ชัดเจน ไม่อย่างนั้น เฟิงฉิงหยางอาจจะทำอะไรที่เกิดคาดคิดอีกครั้ง

“เจ้าคิดอย่างไร?” ตีฉैनไม่ตอบโดยตรง

“ในสายตาของข้า พวกเรายังคงต้องให้ความช่วยเหลือพวกเขา”

“เพราะเหตุใด?”

“จากการที่ต้าเซี่ยชุ่มโถมตีที่เมืองหยงเหริน มันแสดงให้เห็นว่า ต้าเซี่ยไม่เพียงแค่พุ่งเป้าไปที่ดินแดนจอมยุทธ์เท่านั้น แต่พวกเขาอาจจะมีเหตุผลอื่นๆอีก” เมื่อกล่าวถึงเรื่องนี้แล้ว จู๊ไตเฟิงฮัวก็กล่าวว่า “ข้าได้ยินมาว่าจิ้งจอกเผ่ามีแผนการที่จะเดินทางทางเรือครั้งที่ 2 ในเดือนที่ 10 นี้”

ดวงตาของตีฉैनหรือลงและเขาถามว่า “เจ้ากำลังจะบอกว่า จิ้งจอกเผ่ากำลังเก็บกวาดสิ่งกีดขวางต่างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้การเดินทางทางเรือของเขาถูกขัดจังหวะหรือ?”

“มีโอกาส 80% ที่จะเป็นเช่นนั้น ต้าเซี่ยเฟิงจะถูกก่อตั้งขึ้นมาได้ไม่นาน และมันยังคงมีปัญหามากมายอยู่รอบๆ ด้วยความระมัดระวังของจิ้งจอกเผ่า เขาจะไม่เดินทางออกไปโดยไม่ขจัดปัญหาเหล่านั้นออกไป” จู๊ไตเฟิงฮัววิเคราะห์

ในด้านความเข้าใจโอหยางโซว จู๊ไตเฟิงฮัวอยู่ในระดับที่สูงกว่าตีฉैन

กล้ำมเนือบนใบหน้าของตีฉैनกระตุกและเขาเริ่มเคร่งเครียดขึ้น

ดินแดนผู้เล่นทั้งสี่ในต้าหลี่เป็นหนึ่งในปัญหาเหล่านั้น ใครจะรู้ว่าแผนการของพวกเขาจะเดินตามแผนการของจิ้งจอกเผ่าอีกชั้นหนึ่ง? การเคลื่อนไหวของพวกเขาทำให้เขาสามารถกวาดล้างจังหวัดต้าหลี่ได้อย่างง่ายดาย

“เนื่องจากต้าเซี่ยมีแรงจูงใจอื่น พวกเราก็ไม่ควรจะเคลื่อนไหวใดๆ แล้วเหตุใดพวกเราจะต้องช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์อีกเล่า?” ตีเฉินไม่เข้าใจ

“เป้าหมายอื่นของต้าเซี่ยนั้นมีความยืดหยุ่น กลับกัน ดินแดนจอมยุทธ์เป้าหมายที่แน่นอนของพวกเขา หากพวกเราไม่ช่วยพวกเขา และต้าเซี่ยสามารถเข้ายึดครองมันได้อย่างง่ายดาย ต้าเซี่ยจะมีพลังอำนาจมากพอจะบรรลุเป้าหมายเชิงยุทธศาสตร์อื่นๆ ของพวกเขาได้”

เธอเป็นผู้หญิงที่น่าหวาดกลัวอย่างแท้จริง และเธอสามารถคาดเดาแผนการคร่าวๆของโอหยางโซวออกมาได้อย่างน่าเหลือเชื่อ

“ข้าเข้าใจแล้ว!”

ตีเฉินพยักหน้าและเห็นด้วยกับการวิเคราะห์ของจู่ไต้เฟิงฮั่ว

.....

ไม่กี่วันถัดมา คลื่นกระแทกก็ระเบิดไปทั่วทั้งเขตทุรกัณดาร์ จากข่าวแล้วข่าวเล่าที่ถูกเผยแพร่ออกไปโดยสื่อต่างๆ

เริ่มจาก กองทัพพันธมิตรต้าหลี่ถูกซุ่มโจมตีที่นอกเมืองหยงเหริน ซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับโลกภายนอกเป็นอย่างมาก แม้แต่เหล่าผู้เล่นจีนก็ยังอดไม่ได้ที่จะตกตะลึงกับกับดักที่ต้าเซี่ยจัดเตรียมเอาไว้

ถัดไป มีข่าวแพร่กระจายออกมาว่า ต้าเซี่ยได้ทำการโจมตีจังหวัดต้าหลี่ และแม้แต่ทำลายเมืองหยุน การกระทำอันโหดร้ายของพวกเขา ทำให้ดินแดนต่างๆที่อยู่รอบๆต้าเซี่ยถึงกับสั่นสะท้าน

ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดต้าเซี่ยถึงตัดสินใจทำเช่นนั้น พวกเขาต่อต้านราชสำนักต้าหลี่อย่างเปิดเผย และทิ้งสภาพที่เลวร้ายเอาไว้

มีแม้แต่ข่าวที่ถูกแพร่กระจายออกมาว่า ต้าเซียได้ประกาศรับสมัครชาวต้าหลี่ และการรับสมัครก็ไม่ได้จำกัดเฉพาะ NPC แต่ยังรวมไปถึงเหล่าผู้เล่นที่อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย

ใครก็ตามที่มองการณ์ไกล จะสามารถคาดเดาได้ว่า อนาคตเช่นไรกำลังรอต้าหลี่อยู่ มันอาจจะเลวร้ายยิ่งกว่าต้าสุ่ย ดังนั้น หากพวกเขามีโอกาส มันจะเป็นการดีที่สุดที่พวกเขาออกไปจากสถานที่ที่น่าขมขื่นนี้

ในฉับพลัน มีคนจำนวนมากเลือกที่จะอพยพออกมา

บางคนกว่าวว่า ต้าเซียได้ใช้เงินในการรุกรานรากฐานของราชสำนักต้าหลี่

อย่างไรก็ตาม ราชสำนักต้าหลี่ไม่สามารถจะต่อต้านใดๆพวกเขาได้ ไม่มีอะไรที่ราชสำนักที่ไม่มีราชาหรือจักรพรรดิสามารถจะทำได้

สงครามระหว่างพวกเขายังไม่จบ แต่ต้าเซียกลับได้รับรางวัลของพวกเขาแล้ว

นอกเหนือจากประชากรจากเมืองหยุน 500,000 คนแล้ว ต้าเซียยังได้รับสมัครประชากรอีกกว่า 1 ล้านคนจากเมืองหลวง นี่เป็นโศกนาฏกรรมที่ใหญ่ที่สุดสำหรับต้าเซียเลยก็ว่าได้

หลังจากที่เมืองหยุนถูกทำลายโดยต้าเซียแล้ว ก็มีข่าวแพร่กระจายออกมาอีกว่า ผู้บัญชาการกลุ่มกองทัพนังกร ไปฉี ได้เข้าสู่มณฑลเสฉวนแล้ว และการสู้รบครั้งสุดท้ายที่เมืองจอมยุทธ์ก็กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว

ในเวลาเดียวกัน ตี๋เฉินและคนอื่นๆก็ประกาศอย่างเปิดเผยว่า พวกเขาจะไม่ยอมให้ต้าเซียเข้ายึดดินแดนจอมยุทธ์

ในฉับพลัน ความสนใจของเซตทุรกันดารเปลี่ยนไปเป็นเมืองจอมยุทธ์อีกครั้ง

ทุกคนกำลังรอชมการสู้รบที่แสนสะท้านแผ่นดินครั้งนี้ ในขณะที่นั้น มีเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์เกิดขึ้นโดยที่ไม่มีใครให้ความสำคัญมากนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว เหตุการณ์เหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อเซตทุรกันดารเป็นอย่างมาก

หนึ่งเกิดขึ้นในต้าหลี่ และอีกหนึ่งเกิดขึ้นในเมืองไ้หญ่

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 11

เสี่ยวเหนียนหยิงพาคนของเขากลับมายังเมืองย๋อย

ขณะที่เขาเข้าไปในเมือง ด้วยประสาทอันเฉียบคมของเขา เขาสัมผัสได้ว่าผู้เล่น
ภายในเมืองกำลังมองมาที่เขาด้วยสายตาเยาะเย้ย

สิ่งนี้ทำให้เสี่ยวเหนียนหยิง ผู้ซึ่งใส่ใจในใบหน้ารู้สึกไม่สบายใจมากขึ้น

“เกิดอะไรขึ้น?”

เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว เสี่ยวเหนียนหยิงก็รีบไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด

สิ่งที่เขาไม่รู้ก็คือ ขณะที่กองทัพพันธมิตรต้าหลี่พ่ายแพ้ พายุลูกใหญ่ได้พัดเข้าใส่
พันธมิตรเสี่ยว รวมไปถึงตระกูลเสี่ยวและตัวเสี่ยวเหนียนหยิงเอง

ช่วงเวลาที่เสี่ยวเหนียนหยิงกลับมา พายุเพิ่งจะเข้ามาถึง

ขณะที่กองทัพพันธมิตรถูกบดขยี้ แสงแล้วแสงเล่าก็ส่องประกายที่ห้องโถงพื้นดิน
จากนั้น สมาชิกพันธมิตรเสี่ยวคนแล้วคนเล่าก็ฟื้นคืนกลับมา

ในช่วงครึ่งหลังของปีที่ 4 เนื่องจากผู้เล่นรักชีวิตของพวกเขาเพิ่มขึ้น อัตราการ
ตายของผู้เล่นจึงลดจำนวนลงเป็นอย่างมาก ห้องโถงพื้นดินจึงเงียบเหงา และแทบจะ
ไม่เปล่งแสงออกมามากนัก

เมื่อได้เห็นสิ่งเหล่านี้ เป็นธรรมดาที่เหล่าผู้เล่นจะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นในไม่ช้า

“กองทัพพันธมิตรต้าหลี่ถูกโจมตีที่เมืองหยงเหริน และทั้งกองทัพก็ถูกบดขยี้
อย่างสิ้นเชิง”

ในเวลานี้ วงการกิลด์กำลังกลายเป็นโกลาหลจนวายเพราะพันธมิตรเสีย ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร พันมิตรเสียก็เป็นกิลด์ที่แข็งแกร่งที่สุดที่นี่ การกระทำของพวกเขาจึงส่งผลกระทบต่อทุกคนที่นี่

ไม่กี่วันต่อมา จำนวนสมาชิกพันธมิตรเสียที่พินคินในห้องโถงพินคินก็เพิ่มจำนวนขึ้นอย่างต่อเนื่อง

การสู้รบครั้งสุดท้ายที่ชายแดนในวันที่ 9 ทำให้ทุกคนตกตะลึง ในวันนั้นเพียงวันเดียว สมาชิกพันธมิตรเสีย 20,000 คน พินคินกลับมาที่ห้องโถงพินคินในเวลาไล่เลี่ยกัน

บางคนกล่าวว่า มีสมาชิกกิลด์ไม่ถึง 10% ที่รอดชีวิตกลับมาได้

แม้ว่าพันธมิตรเสียจะเป็นกิลด์ยักษ์ใหญ่ แต่มันก็เป็นเพียงม้ามืดที่เพิ่งจะก้าวขึ้นมามีอำนาจในระหว่างการสู้รบเพื่อกิลด์ผู้พิทักษ์ รากฐานของมันไม่สามารถจะเทียบได้กับกิลด์ที่ทรงอำนาจอย่างกลุ่มทหารรับจ้างกุหลาบสงคราม-หิมะ หรือกิลด์อื่นๆ ที่คล้ายๆ กันนี้ได้

พิจารณาจากสมาชิกทั้งหมดในกิลด์ พันมิตรเสียมีสมาชิกทั้งสิ้นเกือบ 600,000 คน ส่วนใหญ่จะมาจากการผสมผสานกิลด์ขนาดเล็กและขนาดกลาง หลังจากสงครามกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อย

จากสมาชิกทั้ง 600,000 คน เป็นผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ราว 2 ใน 3 ซึ่งคิดเป็น 400,000 คน

กลุ่มชั้นสูง 100,000 คนที่ถูกส่งไปยังสนามรบในครั้งนี้ คิดเป็นความแข็งแกร่งครึ่งหนึ่งของทั้งพันธมิตรเสีย

ตอนนี้ พวกเขาเหลือรอดกลับมาเพียง 10,000 คนเท่านั้น มันจึงราวกับว่า พันมิตรเสียได้สูญเสียความแข็งแกร่งไปแรงครึ่งหนึ่ง ตำแหน่งกิลด์ระดับสูงสุดในตำหลีของพวกเขาจึงถูกสั่นคลอนอย่างรุนแรง

พยัคฆ์ที่อ่อนแอ ก็เป็นเพียงสัตว์ร้ายตัวหนึ่งในป่าเท่านั้น

ภายในเมืองหลวงต่ำหลี มีกิลด์อีก 5 กิลด์ ที่มีสมาชิกมากกว่า 200,000 คน และมีอีก 2 กิลด์ ที่มีสมาชิกมากกว่า 300,000 คน

เมื่อเห็นว่าพันธมิตรเสี่ยวสูญเสียชีวิตผู้เล่นอาชีพสายการต่อสู้ชั้นสูงไปเกือบ 100,000 คน พวกเขาก็ถูกล่อลวงในทันที ตำแหน่งกิลด์ผู้พิทักษ์เป็นสิ่งที่ทุกกิลด์ล้วนแล้วแต่ปรารถนา

เมื่อวานนี้ กิลด์ขนาดใหญ่ทั้งสองได้ประกาศว่าพวกเขาจะผสมเข้าด้วยกันเป็นพันธมิตรจันทร์ม่วง ผู้นำกิลด์ของพวกเขาก็คือ จักรพรรดิม่วง และรองผู้นำกิลด์ของพวกเขาก็คือ จักรพรรดิจันทร์ พวกเขามีสมาชิกทั้งสิ้น 500,000 คน ซึ่งอยู่ในระดับเดียวกับพันธมิตรเสี่ยว

แน่นอนว่า นี่เป็นเพียงแค่ความแข็งแกร่งเพียงผิวเผิน

หากทั้งสองเปรียบเทียบกันแล้ว พันธมิตรจันทร์ม่วงอ่อนแอกว่าพันธมิตรเสี่ยวในก่อนหน้านี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพันธมิตรเสี่ยวสูญเสียชีวิตกลุ่มชั้นสูงไปเกือบ 100,000 คน ความแข็งแกร่งของพวกเขาก็กลายเป็นด้อยกว่าพันธมิตรจันทร์ม่วงไป เมืองย่อยของเมืองหลวงต่ำหลีมีโอกาเพียงครั้งเดียวในการเปลี่ยนกิลด์ผู้พิทักษ์

จากการตั้งค่าของโกอา เกี่ยวกับสิทธิ์การเป็นกิลด์ผู้พิทักษ์ หลังจากผ่านปีนี้ไปแล้วในทุกๆปี พวกเขาจะต้องตอบรับการท้าทาย 1 ครั้ง หากพวกเขาพลาดท่า มันแน่นอนว่าพวกเขาจะต้องสูญเสียตำแหน่งของพวกเขาไป

เมื่อเห็นว่ามันเป็นเดือนที่ 10 แล้ว และอีกเพียง 2 เดือน จะถึงปีที่ 5 ของโกอาอย่างไม่ต้องสงสัย พันธมิตรจันทร์ม่วงมีเป้าหมายที่จะเข้าไปแทนที่พันธมิตรเสี่ยวในฐานะกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยของเมืองหลวงต่ำหลี

ในเวลานั้น พันธมิตรเสี่ยวที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสจะสามารถเอาชนะพันธมิตรจันทร์ม่วงได้หรือไม่? ผู้เล่นในต่ำหลีต่างก็รู้สึกว่ กำลังจะมีเจ้าโลกคนใหม่ถือกำเนิดขึ้นที่นี่

นี่เป็นสาเหตุที่เหล่าผู้เล่นมองเสี้ยวเหนียนหยิงแตกต่างออกไปจากเดิม เพราะพวกเขาหลายคนมาจากพันธมิตรจันทร์ม่วง

คนเหล่านี้เริ่มหยิ่งผยองและมีความมั่นใจว่าจะยึดครองตำแหน่งกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยได้มากยิ่งขึ้นเรื่อยๆ และพวกเขาก็ทำตัวราวกับพวกเขาทำสำเร็จไปแล้ว

.....

เสี้ยวเหนียนหยิงและกลุ่มของเขากลับไปยังคฤหาสน์ของลอร์ด ซึ่งเป็นสำนักงานใหญ่แห่งใหม่ของพันธมิตรเสี้ยว

บรรยากาศที่นี่เคร่งเครียดอย่างแท้จริง มันทำให้ทุกคนยากที่จะหายใจได้

ความไม่สบายใจในหัวใจของเขาเพิ่มสูงขึ้น ขณะที่เขานั่งลง มือขวาของเขาก็เดินเข้ามาและกล่าวกับเขาว่า “นายน้อย นายท่านให้เรียกท่านไปพบขอรับ”

ดูผิวเผิน เสี้ยวเหนียนหยิงเป็นผู้นำกิลด์พันธมิตรเสี้ยว อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงแล้ว พันมิตรเสี้ยวเป็นของทั้งตระกูลเสี้ยว และเขาเป็นผู้นำเพียงในนามเท่านั้น

ผู้นำตระกูลเสี้ยว เป็นผู้นำที่แท้จริงของพันธมิตรเสี้ยว

ณ คฤหาสน์ของลอร์ด, ห้องโถงหลัก

“ท่านพ่อ!”

เสี้ยวเหนียนหยิงโค้งคำนับพ่อของเขา เสี้ยวหยุนยี่ พร้อมด้วยหัวใจที่สั่นไหว เสี้ยวหยุนยี่มองไปที่ลูกชายของเขาด้วยความรู้สึกที่ซับซ้อน เมื่อเห็นว่าชุดเกราะของลูกชายเขาฉีกขาดและตัวเขาก็ดูอ่อนล้าเป็นอย่างมาก มันเห็นได้ชัดว่าเขาเพิ่งจะประสบกับความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่มา เสี้ยวหยุนยี่จึงไม่อาจจะตำหนิลูกชายของเขาได้

สุดท้ายแล้ว การส่งคนออกไปก็เป็นการตัดสินใจของตระกูลเสี้ยว และเสี้ยวเหนียนหยิงเพียงแค่ดำเนินตามแผนการของพวกเขาเท่านั้น

ผู้บัญชาการกองทัพบกพันธมิตรก็คือ หวังเมิ่ง ปัญหาไม่ได้เกิดขึ้นจากเขา และความพ่ายแพ้ก็ไม่ได้เกิดจากเขา

‘แต่คนอื่นๆไม่ได้คิดเช่นนี้’ เสี่ยวหยุนยี่ถอนหายใจ

แม้ว่าเสี่ยวเหนียนหยิงจะเป็นคนที่รักใบหน้าเป็นอย่างมาก แต่เขาก็สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างเกิดขึ้น เขาถึงถามว่า “ท่านพ่อ เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

เสี่ยวหยุนยี่พยักหน้า และเขาแนะนำเสี่ยวกับพันธมิตรจันทรม่วงอย่างคร่าวๆ

“สหายชั่วเหล่านั่นมัน!”

ใบหน้าของเสี่ยวเหนียนหยิงกลายเป็นน้ำเกลียดอย่างแท้จริง เขาไม่ได้คาดหวังเลยว่า จะมีผู้ทำลายพันธมิตรเสี่ยวในขณะที่พวกเขาประสบปัญหา

“นี่ไม่ใช่ปัญหาที่ร้ายแรงที่สุด” เสี่ยวหยุนยี่ก็เคร่งเครียดอย่างแท้จริง เขาหยุดชั่วคราว ก่อนจะกล่าวออกไปว่า “ปราสาทมักจะถูกทำลายจากด้านใน มีคนทรยศอยู่ภายในกิลด์ของพวกเรา”

“ใครทรยศพวกเรา?” เสี่ยวเหนียนหยิงถาม

เสี่ยวหยุนยี่โบกมือ แล้วกล่าวว่า “ไปที่ห้องโถงประชุม ทุกคนรออยู่ที่นั่น และเจ้าจะต้องเตรียมใจของเจ้าให้พร้อม” หลังจากที่ถูกกล่าวจบ เขาไม่รอให้เสี่ยวเหนียนหยิงถามอะไรและรีบออกไปในทันที

พวกเขาทั้งสองเข้าไปในห้องโถงประชุม ซึ่งเป็นสถานที่ที่สมาชิกหลักของพันธมิตรเสี่ยวทั้งหมดมารวมตัวกัน

เสี่ยวเหนียนหยิงขมวดคิ้ว ‘พวกเขาจะบังคับให้ข้าออกจากตำแหน่งหรือ?’

ขณะที่เขานั่งลง บางคนก็ยกปัญหาขึ้นมา

“ท่านผู้นำกิลด์ ในการเดินทางครั้งนี้ มีพี่น้องของพวกเราถึง 90,000 คน ที่ล้มตายลง จากค่าชดเชย 500 เหรียญทอง/คน กิลด์จะต้องชดเชยเงินรวมถึง 45 ล้านเหรียญทอง”

คนที่กล่าวคือรองผู้นำกิลด์ ลั่วหวู่เฉิน เขาเป็นตัวแทนด้านผลประโยชน์จากกิลด์ขนาดเล็กและขนาดกลางที่ผसानเข้ามาหลังจากที่พันธมิตรเสี่ยวได้เป็นกิลด์ผู้พิทักษ์

45 ล้านเหรียญทอง เป็นเงินปริมาณมหาศาลที่สูงเสียดฟ้า แม้แต่ผู้มั่งคั่งร่ำรวยอย่างต้าเซี่ย ก็ไม่สามารถจะจ่ายเงินเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตาม การชดเชยเป็นข้อตกลง และเขาไม่สามารถจะกลับคำได้

อีกด้าน เสี่ยวเหนียนหยิงเองก็คิดเกี่ยวกับปัญหานี้ และจนถึงตอนนี้ เขาก็ยังคงไม่มีวิธีดีๆอะไรเลย

เผชิญกับคำถามของลั่วหวู่เฉิน เสี่ยวเหนียนหยิงไม่รู้ว่าควรจะตอบเช่นไร “นำเงิน 5 ล้านเหรียญทอง ออกมาจากคลังของกิลด์ก่อน สำหรับเงินส่วนที่เหลือ พวกเราค่อยคิดหาวิธีชำระให้กับพวกเขา”

ลั้วหู่เฉินถามว่า “เงิน 5 ล้านเหรียญทอง สามารถจะชดเชยให้ทุกคนได้เพียงคนละ 60 เหรียญทอง พี่น้องของพวกเขาที่ตายไปจะไม่ได้ด้วยกับอย่างแน่นอน นอกจากนี้ หากพวกเราไม่มีเงินทุนก้อนนี้ แล้วกิลด์จะดำเนินต่อไปได้อย่างไร?”

“แล้วเจ้ามีความเห็นอย่างไร?”

ใบหน้าของเสี่ยวเหนียนหยิงกลายเป็นมีดมนอย่างแท้จริง เขารู้ว่าลั้วหู่เฉินมีเจตนาที่ไม่ดี

ลั้วหู่เฉินกล่าวว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะตีเงิน ตอนนี้กิลด์กำลังประสบปัญหาพวกเราควรจะขอเงินชดเชยจากเขา”

“กล่าวได้ดี”

สมาชิกคนอื่นๆ สนับสนุนคำกล่าวของลั้วหู่เฉิน

ขณะที่เสี่ยวเหนียนหยิงต้องการจะออกไป มีหลายคนในพันธมิตรเสี่ยวที่คัดค้านการตัดสินใจของเขา และลั้วหู่เฉินก็เป็นคนที่ยึดมั่นมากที่สุด อย่างไรก็ตาม เขาไม่มีอำนาจมากพอที่จะเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของเสี่ยวเหนียนหยิงได้

ในช่วงที่เกิดเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ พันมิตรเสี่ยวเองก็เปลี่ยนไปใช้ระบบหุ้นส่วน โดยเสี่ยวเหนียนหยิงและตระกูลเสี่ยวถือครองหุ้นถึง 30% พร้อมกับพันธมิตรของพวกเขาแล้ว พวกเขาถือครองหุ้นมากกว่า 50% ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมีอำนาจเด็ดขาดภายในกิลด์

ตอนนี้ พันมิตรของพวกเขาเริ่มจะรู้สึกไม่พอใจ หากพวกเขาไม่สามารถจ่ายค่าชดเชยได้ พันมิตรเสี่ยวก็จะล้มละลาย โกอาสามารถทำได้เพียงนำทรัพย์สินของพันธมิตรเสี่ยวออกไปประมูล เพื่อชำระค่าชดเชยได้เท่านั้น

หากพวกเขายังคงไม่สามารถจะชดเชยให้กับเหล่าผู้เล่นที่ตายได้ ผู้เล่นเหล่านั้นก็จะกลายเป็นเพียงคนที่โชคร้ายเท่านั้น

พันธมิตรเสี่ยวหมดหนทาง และเขาทำได้เพียงกล่าวว่า “ให้ข้าติดต่อกับพันธมิตรหยานหวางก่อน”

เรื่องนี้จบลงเช่นนั้น อย่างไรก็ตาม เสียวเหนียนหยิงยังคงไม่ได้ผ่อนคลาย เพราะเขาเข้าใจอย่างชัดเจนว่า หากเขาไม่สามารถจะหาทางออกใดๆ ได้ มันคงจะเป็นเรื่องยากที่ตระกูลของเขาจะฟื้นคืนความมั่นคงกลับมาได้อีกครั้ง

ในวันถัดมา ตีฉินและคนอื่นๆ ก็ตอบกลับมาว่า พวกเขายินดีจะชดเชยเป็นเงิน 1 ล้านเหรียญทอง

เมื่อลั่วหวู่ฉินและคนอื่นๆ ได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็หัวเราะอย่างเย็นชาว่า “แค่นี้หรือ?”

1 วันที่ผ่านมา ตระกูลเสียวได้คิดวิธีต่างๆ เพื่อจัดการกับเรื่องนี้

ประการแรก ขายทรัพยากรที่เก็บอยู่ในคลังของกิลด์

นอกเหนือจากเงิน 5 ล้านเหรียญทองแล้ว เนื่องจากพวกเขา กิลด์ผู้พิทักษ์พันธมิตรเสียวจึงยังได้รับอุปกรณ์และของมีค่าอื่นๆ อีกมาก

หากพวกเขาขายทั้งหมดนี้ออกไป พวกเขาจะสามารถรวบรวมเงินได้อย่างน้อย 7 ล้านเหรียญทอง

ประการที่สอง ลดมาตรฐานการชดเชย

ระหว่างการสู้รบ กลุ่มชั้นสูงทั้ง 100,000 คน ต่างก็น่าผิดหวังเป็นอย่างมาก พวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่วิ่งหนีศัตรู และพวกเขาก็เลวร้ายยิ่งกว่ากองทัพดินแดนเสียอีก

แม้ว่าพวกเขาจะตาย แต่ผลงานของพวกเขาก็ไม่คู่ควรกับเงินชดเชย 500 เหรียญทอง เสียวเหนียนหยิงต้องการจะลดค่าชดเชยลงเป็น 300 เหรียญทอง/คน ซึ่งจะลดค่าชดเชยลงไปได้ถึง 18 ล้านเหรียญทอง

ประการที่สาม ดึงดูดกิลด์ขนาดใหญ่

ด้วยอัตลักษณ์ของพันธมิตรเสียวในฐานะกิลด์ผู้พิทักษ์ มีกิลด์ขนาดใหญ่หลายกิลด์ที่ยินดีจะผสมเข้ากับพวกเขา และหากพวกเขาต้องการจะผสมรวมกับพันธมิตรเสียว พวกเขาจะต้องจ่ายค่าธรรมเนียม ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า 5 ล้านเหรียญทอง

การทำเช่นนี้ พวกเขายังสามารถเพิ่มความแข็งแกร่งให้กับพันธมิตรเสียว สำหรับการเผชิญหน้ากับพันธมิตรจันทร่ม่วงได้อีกด้วย

ประการที่สี่ บริจาคภายใน

เมื่อมาถึงจุดนี้ ที่พันธมิตรเสียวมาอยู่บนขอบเหวของชีวิตและความตาย สมาชิก กิลด์จะต้องพยายามช่วยตัวของพวกเขาเอง และช่วยป้องกันไม่ให้กิลด์ล่มละลาย พวกเขาเสนอให้สมาชิกแต่ละคนบริจาคเงินให้กิลด์คนละอย่างน้อย 10 เหรียญทอง โดยไม่มีจำนวนจำกัด ด้วยสมาชิกมากกว่า 500,000 คน ของพวกเขา ไม่นับสมาชิกที่ตายไป 90,000 คนแล้ว พวกเขาสามารถจะรวบรวมเงินได้ราว 5 ล้านเหรียญทอง

คำนวณทั้งหมดแล้ว มันยังคงขาดอยู่อีก 4 ล้านเหรียญทอง

เมื่อลัวหัวเงินได้คำตอบของเสียวเหนียนหยิงแล้ว ดวงตาของเขาก็หรี่ลงและกล่าวว่า “ความคิดของท่านเป็นไปได้ แต่ข้ายังมีข้อสงสัยอีก 2 ประการ ที่ต้องการความช่วยเหลือจากท่าน”

“กล่าวมา!”

“ประการแรก จากแผนการของท่าน ไม่เพียงแค่ว่ากิลด์จะไม่มีทรัพยากรหลงเหลืออยู่เท่านั้น แต่ตัวทั้งคลังของพวกเราจะถูกล้างออกทั้งหมด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว พวกเขาจะชดเชยอุปกรณ์ให้กับพี่น้องที่ล้มตายไปทั้ง 90,000 คนได้อย่างไร? ท่านลืมนึกเกี่ยวกับพวกเขาไปแล้วหรือไม่?”

“นี่...”

ลัวหัวเงินกล่าวต่อว่า “ประการที่สอง การออกไปในครั้งนี้ทั้งหมดเกิดขึ้นจากการสนับสนุนอย่างยืดยาวของท่านผู้นำกิลด์ ตอนนี้ ที่ทุกอย่างได้เกิดขึ้นไปแล้ว ท่านต้องการจะให้ทั้งกิลด์รับผิดชอบแทนท่าน ท่านคิดว่าทุกคนจะเห็นด้วยหรือไม่?”

ไม่ต้องกล่าวถึงการบังคับบริจาค, เงินทุนกิลด์, คลังสินค้า และทรัพย์สินอื่นๆ ทั้งหมดที่คล้ายๆ กันนี้ การจะใช้สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดไป มันจะเป็นการทำลายผลประโยชน์ของสมาชิกทุกคนในกิลด์

การดึงดูดกิลด์ขนาดใหญ่เข้ามา ก็ยิ่งจะทำให้หุ้นส่วนของพวกเขาลดลงไปอีก ซึ่งมันจะส่งผลกระทบต่อผลประโยชน์ของพวกเขาโดยตรง

“ท่านผู้นำกิลด์เพิ่งจะกลับมาเลยอาจจะยังไม่รู้ แต่การก่อตัวขึ้นของพันธมิตรจันทร์ม่วง ได้สร้างข่าวลือมากมายแพร่กระจายออก มันทำให้เหล่าสมาชิกรู้สึกไม่มั่นคง แล้วหากพวกเรายังใช้ทรัพยากรทั้งหมดของกิลด์ไปในตอนนี้อีก” ลั้วหู่ฉินกล่าวเพิ่มเติม

เมื่อเสี่ยวเหนียนหยิงได้ยินเช่นนั้น การแสดงออกของเขาก็กลายเป็นน่าเกลียด

เหล่าผู้เล่นไม่ใช่คนโง่ เมื่อเห็นว่ากิลด์ไม่สามารถจะรักษาสถานะกิลด์ผู้พิทักษ์ได้ แล้วเหตุใดพวกเขาถึงยังต้องช่วยเหลือกิลด์ด้วยเลือดของพวกเขาอีก? สมาชิกหลายคนเริ่มที่จะบ่นออกมา และมันก็ค่อยๆลามไปทั่วทั้งกิลด์

เสี่ยวเหนียนหยิงกล่าวว่า “ในเมื่อเจ้าคิดว่าความคิดของข้ามันไม่ดี ข้าก็อยากจะไต่ถามความคิดอันยิ่งใหญ่ของเจ้าบ้าง”

ลั้วหู่ฉินไม่แสดงอารมณ์ใดๆขณะที่เขากล่าวว่า “ตามคำกล่าวที่ว่า อย่าให้คนที่เป็นหนี้เป็นผู้ขอเงิน การที่ทำให้กิลด์ต้องตกอยู่ในสถานะดังกล่าว ท่านผู้นำกิลด์

จะต้องรับผิดชอบ เพื่อให้สมาชิกสงบลง บางคนจำเป็นต้องรับผิดชอบและไม่สามารถจะโยนความรับผิดชอบไปให้กับเหล่าสมาชิกทั่วไปได้”

หลังจากที่กล่าวจบ ลั้วหู่ฉินก็ยืนขึ้นและโค้งคำนับเสี่ยวเหนียนหยิง ก่อนจะกล่าวว่า “ท่านผู้นำกิลด์ โปรดลาออกด้วย และนำตระกูลเสี่ยวออกไปจากพันธมิตรเสี่ยวด้วย”

เมื่อเห็นเช่นนั้น สมาชิกคนอื่นๆก็ยืนขึ้นและโค้งคำนับเช่นกัน “ท่านผู้นำกิลด์ โปรดลาออกด้วย!”

นี่คือเป้าหมายที่แท้จริงของพวกเขา

“พวก พวกเจ้า!” ใบหน้าของเสี่ยวเหนียนหยิงกลายเป็นซีดขาว และเขาก็ชี้ไปที่ทุกคนด้วยความโกรธ

ในขณะนั้น ผู้เล่นกลุ่มหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นที่ด้านนอก และพวกเขาตะโกนเข้ามาพร้อมกันว่า “ท่านผู้นำกิลด์โปรดลาออกด้วย!”

เป็นไปได้ซัดว่านี่เป็นแผนการที่ถูกเตรียมพร้อมมานานแล้ว

สมาชิกภายในกิลด์ ไม่พอใจตระกูลเสียวมานานแล้ว

เสียวเหนียนหยิงสั่นสะท้าน เขาพยายามอย่างสุดความสามารถในการสงบตัวเองลง ขณะที่กล่าวออกไปว่า “แล้วหากข้าไม่เห็นด้วยล่ะ”

ลั่วหวู่เฉินกล่าวต่อว่า “หากเป็นเช่นนั้น พวกเราก็จะจัดประชุมผู้ถือหุ้น และเลือกผู้นำกิลด์คนใหม่ ในเวลาเดียวกัน พวกเราก็จะร้องขอโกอา เพื่อบีบให้ตระกูลเสียวชดเชยพวกเรา ข้าคิดว่าโกอาจะยุติธรรมสำหรับพวกเรา”

เมื่อเสียวเหนียนหยิงได้ยินเช่นนั้น เขาก็จ้องมองไปที่เหล่าสมาชิกของตระกูลเสียว เมื่อเห็นว่าพวกเขาหลีกเลี่ยงการจ้องมองของเขา เขาก็รู้สึกได้ว่าหัวใจของเขาค่อยๆจมลง เขารู้ดีว่าหากมันยังเป็นเช่นนี้ต่อไป มันจะไม่ดีสำหรับเขาและตระกูลของเขา

“ตกลง ข้าจะลาออก!”

บางที อาจจะตั้งแต่ที่เขาเห็นด้วยกับคำขอของตีเฉินสำหรับการส่งกองกำลังออกไปแล้ว ที่ชะตากรรมของเขาถูกกำหนดให้เป็นเช่นนี้ มันคงถึงเวลาแล้วที่ตระกูลเสียวจะต้องกลับไปอยู่อย่างสันโดษ และกลายเป็นตระกูลชั้นสูงที่ซ่อนอยู่เช่นเดิม

เขตทุรกันดารถูกลิขิตว่ามันไม่ใช่เวทีสำหรับพวกเขา

อย่างรวดเร็ว ตระกูลเสียวถูกขับไล่ออกไปจากพันธมิตรเสียว และแม้แต่หุ้นส่วนของพวกเขาก็ยังถูกยึดคืนเป็นค่าชดเชย ส่วนลั่วหวู่เฉิน ก็กลายเป็นผู้นำกิลด์อย่างน่าประหลาดใจ

แม้ว่าตระกูลเสียวจะไปแล้ว แต่ปัญหาของพันธมิตรเสียวก็ยังคงอยู่ หากพวกเขาไม่สามารถจะแก้ปัญหาเรื่องค่าชดเชยได้ ลั่วหวู่เฉินคงจะไม่ช่วงเวลาในการเป็นผู้นำกิลด์ที่ไม่สู้ดีนัก

และในวันแรกที่เขารับตำแหน่งผู้นำกิลด์ เขาก็ได้โยนระเบิดลูกใหญ่ออกไป

ลั้วหวู่เฉินยิ้มและกล่าวว่า “ข้ามีข่าวดีจะบอกกับทุกคน ราชาเซีย ฉีเย่วหวู่ยี่ ยินดีจะเข้ามาถือหุ่นแทนตระกูลเสี่ยว และช่วยให้พวกเราผ่านพ้นความยากลำบากนี้ไปได้”

“ไม่ใช่ว่ารามาเซียเป็นศัตรูของพวกเราหรอกหรือ?”

ลั้วหวู่เฉินส่ายหัว “ผู้ที่มีปัญหากับเขาคือ ตระกูลเสี่ยวและพันธมิตรหยานหวง ด้วยพวกเขาออกไปแล้ว ต้าเซียจะไม่รังควานพวกเราอีก”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าสมาชิกก็แลกเปลี่ยนสายตากัน

คนที่ฉลาดรู้สึกเหินห่าง และแม้แต่วิธีที่พวกเขาออกไปที่ลั้วหวู่เฉินก็เปลี่ยนไป พวกเขาารู้สึกได้ว่า ตั้งแต่ที่ความขัดแย้งภายในกิลด์เริ่มขึ้นจนกระทั่งมันสิ้นสุดลง ทุกอย่างได้รับการวางแผนโดยต้าเซีย

ผู้นำกิลด์คนใหม่ของพวกเขามีความสัมพันธ์กับต้าเซียเช่นไรกัน?

พวกเขาไม่กล้าจะคิดมากเกินไปนัก

เมื่อลั้วหวู่เฉินเห็นเช่นนั้น เขาก็กล่าวต่อว่า “เหตุใดเสี่ยวเหนียนหยิงถึงบอกให้พวกเราโจมตีต้าเซีย? เขาไม่คิดว่าต้าเซียจะกลับมาแก้แค้นพวกเราหรือ? นั่นเป็นเหตุผลที่เขาต้องไป และในขณะที่ต้าเซียเข้ามาแทนที่เขา ปัญหาดังกล่าวก็จะจางหายไป”

ทุกคนพยักหน้า นั่นเป็นเรื่องจริง

“แม้ว่าพวกเราจะยินยอมให้ต้าเซียลงทุน แล้วพวกเราจะแก้ปัญหในปัจจุบันได้อย่างไร? พวกเขาสามารถนำเงินจำนวนมากออกมาในทันทีได้หรือไม่?”

ตอนนี้ มันเป็นเวลาที่ดีของพันธมิตรเสี่ยว เมื่อตระกูลเสี่ยวออกไปแล้ว ช่องว่างอำนาจของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา

ส่งผลให้บางคนไม่ยินดีจะให้โอหยางโซวก้าวเข้ามา

เมื่อลัวหัวเงินเห็นเช่นนั้น เขาก็จดจำชื่อของคนผู้นั้นเจียบๆ ก่อนจะยิ้มออกมา และกล่าวว่า “ใครคือราชาต้าเซีย? ในเมื่อเขายินดีจะก้าวเข้ามาแทนที่ตระกูลเสี่ยว เป็นธรรมดาที่เขาจะมีวิธีช่วยพวกเราจากปัญหานี้”

“แน่นอนว่าเขาไม่ใช่นักบุญ และเขาจะไม่ถือหุ้นได้เกินกว่า 30% โชคดีที่เขาบอกว่า เขายินดีจะคืนอุปกรณ์ทั้งหมดที่พี่น้องของพวกเราดริบทิ้งไว้ให้” ขณะที่ต้าเซียเก็บกวาดสนามรบ พวกเขาได้เป็นอาวุธและอุปกรณ์ทั้งหมดมาด้วย ผู้เล่นที่ตาย ล้วนแล้วแต่เป็นผู้เล่นชั้นสูง และอุปกรณ์ทั้งหมดของพวกเขา ล้วนแล้วแต่เป็นของชั้นสูง แต่ละเซตมีราคาไม่น้อยกว่า 100-200 เหรียญทอง

รวมๆแล้ว อุปกรณ์เหล่านี้มีมูลค่าไม่น้อยกว่า 10 ล้านเหรียญทอง

ขณะที่พวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขาอดไม่ได้ที่จะสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พวกเขาตกตะลึงกับความใจกว้างของต้าเซียเป็นอย่างมาก

TWO Chapter 953 ปลาในน่านน้ำที่มีปัญหา

จากสัญญาของกิลด์ ผู้เล่นที่ตายไปจะได้รับเงินชดเชย 500 เหรียญทอง และเซตอุปกรณ์ใหม่ อย่างไรก็ตาม เซตอุปกรณ์ใหม่ที่พวกเขาจะได้รับ เป็นเพียงเซตอุปกรณ์พื้นฐาน และมันไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับเซตอุปกรณ์ที่พวกเขาครอบครองไปขณะที่ตายได้

ในปีที่ 4 ของโกอา เซตอุปกรณ์ของผู้เล่นนักผจญภัยส่วนใหญ่จะถูกนำมาพิเศษให้เข้ากับเทคนิคลับที่พวกเขาฝึกฝน, ความสามารถพิเศษของพวกเขา และนิสัยในการต่อสู้ของพวกเขา

หากขายอุปกรณ์เหล่านั้นไป มันจะมีราคาเพียงเซตละ 100-200 เหรียญทอง อย่างไรก็ตาม สำหรับผู้เล่นที่เป็นเจ้าของของมัน มันมีราคานับพันๆเหรียญทอง ดังนั้น หากพวกเขาได้รับอุปกรณ์ของพวกเขาคืน การจะลดเงินชดเชยลงไปจะไม่เป็นปัญหาเลย

เมื่อทุกคนทำความเข้าใจมันแล้ว ลัหวูเฉินก็กล่าวต่อว่า “พวกเรายังมีอีกข่าวดี หากพวกเรายอมรับให้พวกเขาเข้ามา พันธมิตรจันทร์ม่วงจะไม่สร้างปัญหาให้เราอีกต่อไป”

“เพราะเหตุใดกัน?”

“ถ้าเชียนฉีจะขายสิทธิ์ในการเป็นกิลด์ผู้พิทักษ์เมืองย่อยของโซมาเลียให้กับพวกเขา ด้วยเหตุนี้ พวกเขาก็จะย้ายไปอยู่ที่นั่น และไม่เป็นภัยคุกคามของพวกเราอีก”

“ฟุ!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ทุกคนก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

ในที่สุด พันธมิตรจันทร์ม่วงซึ่งเป็นดังภูเขาก็คดทับพวกเขาก็ถูกยกออกไป

ด้วยข้อตกลงทั้งสองนี้ พวกเขาไม่มีเหตุผลใดๆที่จะต้องปฏิเสธ “พวกเรายอมรับ”

“ยอมรับ!”

เมื่อลั่วหู่เจินได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยิ้มและพยักหน้าด้วยความปิติยินดี

หลังจากการสนทนา และหลังจากที่สมาชิกทั้งหมดยอมรับแล้ว พันธมิตรเสี่ยวก็จัดการตามแผนการของพวกเขา

ประการแรก พันธมิตรเสี่ยวจะเปลี่ยนชื่อเป็นพันธมิตรไบไม้ร่วง

ประการที่สอง ผู้เล่นที่ตายไป 90,000 คน จะได้รับเงินชดเชยลดลงเหลือคนละ 200 เหรียญทอง และพวกเขาจะได้รับเซตอุปกรณ์ที่พวกเขาครอบครองทิ้งไปคืน

ประการที่สาม ต้าเซี่ยจะใช้อุปกรณ์เหล่านั้นในการซื้อหุ้นกิลด์ 30%

ประการที่สี่ พวกเขาจะผสานกิลด์ขนาดใหญ่ที่ชื่อ ‘ทรายดูด’ เข้ามาและได้รับค่าธรรมเนียม 5 ล้านเหรียญทอง

ทรายดูดไม่ใช่กิลด์ที่เสี่ยวเหนียนหยิงแนะนำ แต่เป็นลั่วหู่เจินที่เป็นคนแนะนำ คนภายนอกไม่รู้เลยว่า ทรายดูดเป็นกิลด์ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของต้าเซี่ย

ด้วยเหตุนี้ พันธมิตรไบไม้ร่วงก็จะตกลงไปอยู่ในการควบคุมของต้าเซี่ยด้วยเช่นกัน

การควบคุมพันธมิตรไบไม้ร่วงและการย้ายพันธมิตรจันทร์ม่วงออกไป มันเป็นการประกาศให้รู้ว่า วงการกิลด์ต้าหู่อยู่ภายใต้การควบคุมของต้าเซี่ยอีกครั้งแล้ว พวกเขาตัดแขนขาข้างสำคัญของราชสำนักต้าหู่ออกไปแล้ว

ในการต่อสู้กับพันธมิตรหยานหวง ต้าเซี่ยได้เข้าควบคุมเมืองหลวงอีกแห่งแล้ว การต่อสู้ของกิลด์ที่แข็งแกร่ง เริ่มเอนเอียงไปทางฝ่ายต้าเซี่ยอย่างช้าๆแล้ว

ความได้เปรียบที่พันธมิตรหยานหวงได้รับจากความช่วยเหลือของหัตถ์เงิน เริ่มจะอ่อนกำลังลงอย่างเห็นได้ชัดแล้ว

ประการที่ห้า สมาชิกแต่ละคนที่บริจาคเงิน 10 เหรียญทอง จะได้รับคะแนนคุณูปการ
กิลด์ ดังนั้น พวกเขาจะได้รับเงินอีก 7 ล้านเหรียญทอง ในขณะเดียวกันนั้น พวกเขา
จะไม่ทำให้เหล่าสมาชิกสูญเสียผลประโยชน์มากเกินไปนัก

ประการที่หก พวกเขาจะขายส่วนผสมที่หายากให้กับเส้นใย ด้วยมูลค่าสูงถึง 3 ล้าน
เหรียญทอง

ในฐานะกิลด์ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานที่ใหญ่ที่สุดในโลก เส้นใยต้องการจะขยาย
ความรู้เรื่องออกไปอย่างต่อเนื่อง และด้วยความมั่งคั่งที่สามารถเทียบได้กับบาง
ประเทศ ความกระหายในส่วนผสมหายากของพวกเขาจึงไร้ขีดจำกัด

การที่สามารถจะได้รับส่วนผสมหายากจำนวนมากในครั้งเดียวนั้น มันถึงกับทำให้
สิ่งก่อสร้างที่เราจะออกมาขณะที่เรอนอนอยู่ สำหรับส่วนผสมหายากเหล่านี้ เส้นใย
สามารถจะทำกำไรได้ถึง 2 ล้านเหรียญทอง หลังจากการทำงานหนักของพวกเขาแล้ว

ในช่วงท้ายของเกมส์ ผู้เล่นอาชีพสายการทำงานขั้นมาสเตอร์และขั้นแกรนด์มาสเตอร์
ของเส้นใย จะสามารถทำกำไรได้มากขึ้นเรื่อยๆ

ด้วยอิทธิพลที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องแบบเงิบๆของเส้นใย มันทำให้สถานะของผู้เล่น
สายการทำงานสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ในวันนี้ เหล่าผู้เล่นเริ่มจะตระหนักถึงคุณค่าของผู้เล่น
อาชีพสายการทำงานแล้ว

หากไม่ใช่เพราะมีตัวเซี่ยคอยปกป้องพวกเขา เส้นใยคงจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆแล้ว

ขณะที่เธอได้รับข่าวนี้ จิงลือโก่วก็ได้มอบของขวัญให้กับโอหยางโชวด้วยความปีติ
ยินดีถึง 300,000 เหรียญทอง เพื่อแสดงความขอบคุณ โอหยางโชวยิ้มออกมาและ
ปฏิเสธมัน เพราะเขาไม่ได้เป็นคนในโลกเช่นนั้น

จิงลือโก่วยิ้มและกล่าวว่า “ข้ารู้ว่าท่านไม่ขาดแคลนเงิน เช่นนั้นเอาอย่างนี้เป็นอย่างไร?
ข้าจะเตรียมบางอย่างให้กับช่งเจี๋ยและปิงเอ้อ”

โอหยางโซวไม่สามารถจะปฏิเสธได้

ด้วยความมั่งคั่งในปัจจุบันของฉิงสือโก่ว สิ่งที่เขาเตรียมไว้จะต้องมีราคาแพงและไม่ธรรมดาอย่างแน่นอน แล้วมันก็อาจจะมีราคาสูงกว่า 300 เหรียญทองเสียอีก โอหยางโซวจึงยอมรับมัน ซึ่งมันก็เป็นการยอมรับมิตรภาพส่วนตัวระหว่างพวกเขาด้วยเช่นกัน เมื่อฉิงสือโก่วได้ยินเช่นนั้น เป็นธรรมดาที่เธอจะรู้สึกปิติยินดี

.....

เมื่อเรื่องต่างๆ ได้รับการจัดการแล้ว พันมิตรไบไม่วังก็สามารถจ่ายค่าชดเชยทั้งหมด 18 ล้านเหรียญทองได้ในที่สุด ในคลังเก็บของของกิลด์ มันยังคงมีอุปกรณ์และไอเทมต่างๆ หลงเหลืออยู่ มันไม่ได้ถูกล้างออกไปทั้งหมด

จากเงินในคลัง 5 ล้านเหรียญทอง หลังจากใช้บางส่วนไปแล้ว พวกเขาก็ยังคงเหลืออีก 2 ล้านเหรียญทอง

นี่เป็นทางแก้ที่ดีที่สุดสำหรับสมาชิกพันธมิตรไบไม่วังแล้ว ไม่เพียงแค่ว่าพวกเขาจะไม่สั่นคลอนรากฐานของกิลด์เท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถปกป้องตำแหน่งกิลด์อันดับหนึ่งของต้าหลี่ได้อีกด้วย

ที่สำคัญกว่านั้น ต้าเซียเป็นผู้สนับสนุนพวกเขา พวกเขาจึงไม่ต้องกังวลว่าต้าเซียจะแก้แค้นพวกเขาอีก

เมื่อฝุ่นจางลง พันมิตรไบไม่วังก็เต็มไปด้วยความปิติยินดี และพวกเขาก็ค้นพบว่ากิลด์ของพวกเขาแข็งแกร่งมากยิ่งขึ้นด้วยเช่นกัน พวกเขายินดีต้อนรับยุคใหม่ของกิลด์อย่างแท้จริง

ผู้ที่โสรกเศร้าอาจจะมีเพียงพันธมิตรหยานหวงและตระกูลเสี่ยวที่เคยสนับสนุนพวกเขา

เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ทัวทั้งโลกก็สับสนวุ่นวาย

บางคนกล่าวติดตลกว่า ต้าเซี่ยสามารถเข้าไปควบคุมกิดลัษย์ใหญ่ได้อย่างง่ายดาย โดยที่แทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย วิธีเช่นนี้เป็นดั่งความฝันของทุกคน แต่มันมีเพียงต้าเซี่ยเท่านั้นที่สามารถจะทำได้

คืนนั้น หลังจากที่ประกาศออกไปตามแผนแล้ว ลั่วหู่เจินก็ส่งจดหมายไปยังผู้บัญชาการองครักษ์ซานไห่ในต้าหลี่ ในจดหมายมีเพียงคำสองคำเท่านั้น ‘ภารกิจเสร็จสิ้น’

.....

เช่นเดียวกันที่เมืองหลวงต้าหลี่กำลังวุ่นวาย ดินแดนไช่หยุนก็ไม่วางบเช่นกัน เมื่อเปลวเพลิงแห่งสงครามลุกกลามออกไป ในที่สุด ไช่หยุนจื่อหนานก็เคลื่อนไหว

มณฑลเสี้ยนหนานตั้งอยู่ใกล้ตอนกลางของจีน มันอุดมไปด้วยสินแร่ และมีพื้นที่ที่มีชื่อเสียงด้านแร่โลหะและแร่กึ่งโลหะมากมาย

นอกเหนือจากชาวฮั่นแล้ว ยังมีชนเผ่าเหมียวและชนกลุ่มน้อยอื่นๆอีก

ทางตะวันออก ติดกับมณฑลเจียงฉวน ผ่านทางเทือกเขาหม่าฟูและเทือกเขาหู่กั๋ง, ทางตะวันตก ติดกับมณฑลฉวนเป่ย์ ผ่านทางที่ราบหยุนกู่ย, ทางตะวันตกเฉียงเหนือ ติดกับมณฑลเสฉวน ผ่านทางเทือกเขาหู่หลิง, ทางใต้ติดกับมณฑลฉวนหนานและหลิงหนาน, ทางเหนือ ติดกับมณฑลจิงฉู่

ทั้งมณฑลมีทั้งสิ้น 5 จังหวัด จากใต้ขึ้นเหนือ ประกอบไปด้วย จังหวัดกู่หยาง, จังหวัดหยงโจว, จังหวัดเปาฉิง, จังหวัดฉางซา และจังหวัดฉางเต๋อ ดินแดนไช่หยุนครอบครองจังหวัดกู่หยางและหยงโจว โดยที่เมืองหลักของพวกเขาตั้งอยู่ทางเหนือของจังหวัดหยงโจว

ตั้งแต่ที่กองกำลังของฮูเอ้อหลายถูกซุ่มโจมตี ใช้หยุนจื่อหนานก็ได้เคลื่อนกองทัพของเขาแล้ว

อย่างน่าประหลาด กองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสองของเขาไม่ได้เคลื่อนทัพลงใต้ แต่พวกเขากลับเคลื่อนทัพขึ้นเหนือ

ใช้หยุนจื่อหนานเป็นคนที่เจ้าเล่ห์อย่างแท้จริง เมื่อเห็นว่า ตัวเองไม่สามารถจะเผชิญหน้ากับต้าเซี่ยได้ เขาก็ถือโอกาสรวบรวมขึ้นเหนือขณะที่ต้าเซี่ยกำลังต่อสู้กับดินแดนจอมยุทธ์

จากการทำงานหนักขององครักษ์ซานไห่ มันทำให้ชื่อเสียงของดินแดนใช้หยุนในนครรัฐเสียงหนานเลวร้ายอย่างมาก เมื่อเป็นเช่นนั้น เขาก็ตัดสินใจทุ่มสุดตัวและดำเนินการพसानดินแดนภายในนครรัฐต่อไป เป้าหมายของเขาในครั้งนี้ก็คือ จังหวัดเปาฉิงทางเหนือ

ทราบเท่าที่เขายึดมั่นได้ ดินแดนใช้หยุนก็จะมี 3 จังหวัด อยู่ภายใต้การควบคุมของพวกเขา สำหรับส่วนที่ยังเหลืออย่างจังหวัดฉางซาและจังหวัดฉางเต๋อ มันเชื่อมต่อกับดินแดนตานหยาง และพวกเขาสามารถจะเข้าไปควบคุมได้ไม่ยากนัก

อาจกล่าวได้ว่า แผนการของใช้หยุนจื่อหนานยอดเยี่ยมอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ต้าเซี่ยจะยอมปล่อยให้ใช้หยุนจื่อหนานทำในสิ่งที่เขาต้องการได้หรือไม่? ไม่ต้องกล่าวถึงโอหยางโชน ที่ไม่ยินดีจะให้ยักษ์ใหญ่ปรากฏตัวที่ทางเหนือของต้าเซี่ยเท่านั้น แม้แต่เหล่าลอร์ดส่วนใหญ่ในนครรัฐเสียงหนาน ก็เป็นพันธมิตรกับต้าเซี่ยแล้ว

เนื่องจากพวกเขาเป็นพันธมิตรกัน เป็นธรรมดาที่โอหยางโชนจะไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาตาย

กลุ่มกองทัพเสือดาวและองครักษ์ซานไห่เฝ้าติดตามความเคลื่อนไหวของดินแดนใช้หยุนอยู่ตลอด อย่างไรก็ตาม โอหยางโชนไม่คาดหวังว่าพวกเขาจะเคลื่อนไหวเช่นนี้

พวกเขาใช้ความแตกต่างของเวลา พยายามจะโจมตีจังหวัดเปาฉิงก่อนที่จะเข้าพิธีปฏิบัติ

สำหรับที่ต้าเซี่ยจะส่งกองกำลังออกมาแก้แค้นให้กับพันธมิตรของพวกเขาหรือไม่ นั่น
ใช้หยุนจื่อหนานมีแผนการอื่นสำหรับมัน

ไกออา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 10

เสี่ยวเหนียนหยิงเพิ่งจะกลับไปถึงต้าหลี่, ไปฉีก็เพิ่งจะเข้าสู่มณฑลเสฉวน และกำลัง
เดินทางไปยังเมืองจอมยุทธ์

วันนี้ กองทัพทหารทั้งสองของดินแดนใช้หยุนรวมตัวกันที่ชายแดนจังหวัดเปาฉิง พวกเขา
เริ่มสงครามภายในนครรัฐเสี่ยวหนานในฉับพลัน

ก่อนหน้านี้ การผสานดินแดนของพวกเขาเป็นไปอย่างสงบ และพวกเขาจำเป็นต้องหา
เหตุผลก่อนที่จะเริ่มสงครามได้ เพื่อให้พวกเขามีศีลธรรมในระดับสูง

แต่ในเวลานี้ มันเหลือเพียงความโหดร้ายป่าเถื่อนเท่านั้น

ใช้หยุนจื่อหนานไม่กล่าวคำใดๆ และเขาส่งกองกำลังไปโจมตีจังหวัดเปาฉิงในฉับพลัน
ในเวลาเพียงวันเดียว ทุกดินแดนที่พวกเขาเดินทัพผ่าน ก็ถูกยึดครองไปอย่างง่ายดาย

มองจากสถานการณ์แล้ว การล่มสลายของจังหวัดเปาฉิงค่อนข้างจะแน่นอน มันไม่ได้
เชื่อมต่อกับต้าเซี่ย และมันก็สายเกินไปที่พวกเขาจะเข้าช่วยเหลือได้

นอกจากนี้ ไม่มีใครรู้เลยว่าซุนเจินจุนและใช้หยุนจื่อหนานตกลงอะไรกันหรือไม่?

ในเวลาเดียวกับที่ดินแดนใช้หยุนโจมตีจังหวัดเปาฉิง กองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้ง
สองของดินแดนตานหยางก็เคลื่อนทัพลงใต้เพื่อทำการโจมตีจังหวัดฉางซาและจังหวัด
ฉางเต๋อ มันดูเหมือนว่าพวกเขาจะแบ่งแ่ก่กับนครรัฐเสี่ยวหนานกับดินแดนใช้หยุน

สิ่งที่คนนอกไม่รู้ก็คือ ไซ้หยุนจื่อหนานได้ให้คำมั่นสัญญาว่า จะจงรักภักดีต่อ
พันธมิตรหยานหวง แลกเปลี่ยนกับการสนับสนุนของซุนเซินจุน หลังจากที่ดินแดน
ตานหยางยึดจังหวัดทั้งสองได้แล้ว เขาก็จะส่งมอบพวกมันให้กับดินแดนไซ้หยุน
มันเป็นการเคลื่อนไหวที่ฉลาดสำหรับพันธมิตรหยานหวง

การใช้จังหวัดทั้งสองนี้แตกต่างกับพันธมิตรที่แข็งแกร่ง มันคุ้มค่าเป็นอย่างมาก

เมื่อทุกอย่างจบลง นครรัฐเสียนหนานก็จะถูกทำลาย แล้วถูกแทนที่ด้วยดินแดนไซ้หยุน
อันแข็งแกร่ง

ขณะที่โอหยางโชวได้รับข่าวนี้ เขาก็ทั้งตกใจและร้อนใจ

“ไซ้หยุนจื่อหนาน ในเมื่อเข้าต้องการจะตาย ข้าก็จะทำให้เขาตาย” โอหยางโชวกำลังจะ
ออกคำสั่งให้กลุ่มกองทัพเสือดาวโจมตีมณฑลเสียนหนาน และโจมตีเมืองไซ้หยุน
โดยตรง เนื่องจากกองทัพของพวกเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว

ใครจะรู้ว่า มันจะมีอีกข่าวที่น่าตกตะลึงแพร่กระจายออกมา?

พันธมิตรหยานหวงได้ยอมรับดินแดนไซ้หยุนเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการแล้ว และ
ทั้ง 2 ฝ่าย ก็ได้ลงนามในข้อตกลงพันธมิตรกันแล้ว

ทันทีที่ข่าวนี้แพร่กระจายออกไป เขตทูกันดาร์ก็กลายเป็นตกตะลึง

นี่เป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการคนแรกที่พันธมิตรหยานหวงยอมรับเข้ามา ตั้งแต่ที่พวก
เขาก่อตั้งขึ้น

เมื่อโอหยางโชวได้รับข่าวนี้ ใบหน้าของเขาก็กลายเป็นมีดลง

TWO Chapter 954 เคลื่อนไหวเมื่อควรจะเคลื่อนไหว

พันธมิตรหยานหวงได้วางแผนการรับดินแดนไ้หฺยฺนเข้ามาอย่างรอบคอบ หากพวกเขาทำมันเร็วเกินไป เป้าหมายของพวกเขาจะถูกเปิดเผยและต้าเซี่ยจะได้รับการแจ้งเตือน หากพวกเขาทำช้าเกินไป พวกเขาจะไม่สามารถคุกคามต้าเซี่ยได้

หากต้าเซี่ยโจมตีเมืองไ้หฺยฺน พันมิตรหยานหวงก็พร้อมจะเทเลพอร์ตกองกำลังของพวกเขาไปช่วยเหลือได้ทุกเมื่อ

สิ่งที่โอหยางโฆวไม่รู้ก็คือ ตี๋เจินและคนอื่นได้ตัดสินใจเสียสละดินแดนจอมยุทธ์เพื่อปกป้องดินแดนไ้หฺยฺนแล้ว โดยพวกเขามีเหตุผลที่จะทำเช่นนั้น 2 ประการ

ประการแรก ตระกูลเฟิงแห่งดินแดนจอมยุทธ์ ลอยอยู่นอกระบบของพันธมิตรหยานหวง ในครั้งนี้ พวกเขาได้ร้องขอการปกป้องจากราชวงศ์ซู่-ฮั่น ซึ่งมันทำให้พันธมิตรหยานหวงสูญเสียใบหน้าเป็นอย่างมาก

ตี๋เจินวางแผนที่จะขับไล่ดินแดนจอมยุทธ์ออกไปจากพันธมิตรหลังจากสงครามในครั้งนี้สิ้นสุดลง

เมื่อเปรียบเทียบกับตระกูลเฟิงแล้ว ไ้หฺยฺนจืดจางที่เป็นคนธรรมดาควบคุมได้ง่ายกว่ามาก

ประการที่สอง เมื่อเทียบกับดินแดนจอมยุทธ์ที่ครอบครองเพียง 2 จังหวัด ดินแดนไ้หฺยฺนครอบครองทั้งมณฑล พวกเขาจึงเป็นพันธมิตรที่ดีกว่าอย่างไม่ต้องสงสัย แล้วพวกเขาก็ยังมีความสามารถในการหยุดยั้งการขยายตัวของต้าเซี่ยอีกด้วย

นอกจากนี้ การเคลื่อนไหวในครั้งนี้ยังเป็นการประกันความปลอดภัยให้กับดินแดนตานหยางด้วย นี่เป็นเหตุผลที่ซุนเซินจุนยินดีจะส่งกองกำลังของเขาไปช่วยดินแดนไ้หฺยฺนโจมตีจังหวัดฉางซาและจังหวัดฉางเต๋อ

ด้วยเหตุผลทั้งสองนี้ มันมากพอจะทำให้ดีเงินและคนอื่นๆสนับสนุนดินแดนใช้หยุนอย่างเต็มที่

อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ยังคงประเมินความตั้งใจของโอหยางโชวและความยืดหยุ่นของต้าเซี่ยต่ำเกินไป

.....

โกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 11

ณ เมืองซานไห่

ขณะที่เปลวเพลิงแห่งสงครามลุกกลามไปทั่วมณฑลเสี้ยนหนาน เมืองซานไห่ยังคงรุ่งเรืองตามปกติ พวกเขาไม่ได้รับผลกระทบจากสงครามใดๆเลย และแม้แต่ผู้เล่นที่อาศัยอยู่ในเมืองก็ไม่มี ความกังวลใดๆเกี่ยวกับสงครามเลย

ภายในห้องอ่านหนังสือหลวง โอหยางโชวเรียกตัวหูฮู่มาพบ เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับดินแดนใช้หยุน

“เค่อหมิง พวกเราควรจะโจมตีดินแดนใช้หยุนหรือไม่?”

ทัศนคติของหูฮู่ย่อมั่นคงอย่างมาก “องค์ราชา ข้าคิดว่าพวกเราควรโจมตีในทันที”

“เพราะเหตุใด?”

“ประการแรก พื้นที่หลักของมณฑลเสี้ยนหนานอยู่ภาคใต้ หากดินแดนใช้หยุนผสานรวมเข้ากับระบบของพันธมิตรหยานหวงโดยสมบูรณ์แล้ว มันจะกลายเป็นเรื่องยากที่พวกเราจะรวมภาคใต้ให้เป็นหนึ่งเดียวได้ แล้วมันก็จะส่งผลกระทบต่อแผนการสำหรับภาคตะวันตกเฉียงใต้ของพวกเราด้วยเช่นกัน ประการที่สอง การปรากฏตัวขึ้นของยักษ์ใหญ่ที่ชายแดน จะสร้างภาระใหญ่ให้กับชายแดนของพวกเรา และพวกเราจะต้องเสริมกำลังชายแดนขึ้นเป็น 2 เท่า”

คู่หูσύสรูปว่า “แทนที่จะหวั่นเกรงในทุกๆวัน เหตุใดไม่ออกไปในเวลานี้ เพื่อต่อสู้ และแก้ไขปัญหให้กับนครรัฐเสี่ยงหายนะทั้งหมดล่ะ?”

ตามที่คาดหวัง คู่หูσύซัดเจนและเด็ดขาดอย่างแท้จริง

โอหยางโซวพยักหน้า ความคิดของเขาก็เป็นเช่นเดียวกับใช้หยุนจื่อหนาน จากนั้น เขาก็ถามต่อว่า “กลุ่มกองทัพบกเสือดาวมีกำลังพลเพียง 3 กองทัพบก ที่ชายแดนทางเหนือ พวกเราจำเป็นต้องป้องกันนครรัฐจนเปราะบางเดียวกับที่เคลื่อนทัพเข้าสู่มณฑลเสี่ยงหายนะ แล้วพวกเราควรจะทำเช่นไร?”

กองทัพบกที่ 4 อยู่ที่ดินแดนหิน ขณะที่กองทัพบกที่ 5 อยู่ที่เมืองเทียนจิง เพื่อดูแลความสงบภายในเมืองย่อย ดังนั้น จึงมีเพียง 3 กองทัพบกเท่านั้นที่ยังอยู่ชายแดน

ไม่ต้องกล่าวถึงกำลังเสริมจากพันธมิตรหยานหวง เพียงแค่กองทัพบกต่อสู้สงครามทั้ง 2 ของดินแดนใช้หยุน และอีก 2 กองทัพบกต่อสู้สงครามจากดินแดนตานหยางก็มีกำลังพลจำนวนมากแล้ว

การจะเข้ายึดทั้งมณฑลเสี่ยงหายนะด้วยกลุ่มกองทัพบกเสือดาวเพียงลำพัง มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

คู่หูσύกล่าวว่า “เมืองย่อยอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้องแล้ว และมันก็ยังอยู่ภายใต้พันธมิตรเงาโลหิต พวกเราจึงสามารถเคลื่อนกองทัพบกที่ 5 ไปยังชายแดนมณฑลจนเป๋ยได้”

“กองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เสือดาวของหมาเจ้าก็เสร็จสิ้นภารกิจแล้ว และเขาก็สามารถจะแยกตัวออกมาจากกองทัพบกที่ 4 แห่งกลุ่มกองทัพบกองค์กรกันได้ทุกเมื่อ ข้าจะเทเลพอร์ตกองกำลังทหารม้าที่เหลืออีก 40,000 นาย ไปยังเมืองสอดคล้อง และพวกเขาจะขึ้นเหนือไปสมทบกับกองกำลังของหมาเจ้า”

โอหยางโซวพยักหน้า ด้วยความช่วยเหลือของกองทัพทหารทั้งสอง การสู้รบในมณฑล
เสี้ยนหนานจะง่ายขึ้นมาก โอหยางโซวตัดสินใจอย่างรวดเร็ว และเขาไม่ต้องการจะลาก
การสู้รบที่มณฑลเสี้ยนหนานให้นานเกินไปนัก

ตอนนี้ มันเป็นกลางเดือนที่ 10 แล้ว และพวกเขาจะต้องยุติเรื่องสงครามทั้งหมดภายใน
เดือนที่ 11 ไม่อย่างนั้น แผนการเดินทางทางเรือของเขาอาจจะล่าช้าออกไป

เมื่อวันก่อน สำนักงานใหญ่กองทัพเรือได้ปฏิบัติตามความต้องการของโอหยางโซว
และสร้างกองเรือจักรพรรดิเสร็จสิ้นแล้ว

จากโครงสร้างของมัน กองเรือนี้จะมี 1 กองพลเรือ ประกอบด้วยเรือรบประเภท Z1 40
ลำ, เรือรบเมิงซง 160 ลำ และเรือซื่อหม่า 500 ลำ ส่วนที่เหลือจะเป็นเรือเสบียงและ
อื่นๆที่คล้ายๆกันนี้

นอกจากนั้นแล้ว ยังมีเรือธงลำใหม่ของโอหยางโซว จักรพรรดิ ซึ่งสร้างขึ้นจากกระดูก
มังกรดำที่เขานำมาจากเกาะมังกร ส่งผลให้เรือลำนี้มีลักษณะพิเศษ

กองเรือนี้มีกำลังพล 22,000 นาย, กะลาสี 3,000 คน ซึ่งคิดเป็น 1 ใน 5 ของกองเรือเต็ม
รูปแบบทั่วไป

แม้ว่าจะเป็นเช่นนั้น ผู้บัญชาการกองเรือนี้ก็ยังคงเป็นขุนพลเรือแห่งกองเรือ ซึ่งจะอยู่
ในระดับเดียวกับผู้บัญชาการกองเรือทั้งห้า นี่แสดงให้เห็นถึงตำแหน่งที่พิเศษของกอง
เรือจักรพรรดิ

คิดเกี่ยวกับมันแล้ว โอหยางโซวก็ตัดสินใจเลื่อนตำแหน่งนายพลแห่งกองเรือหนาน
เจียง กานหนิง เมื่อวานนี้ เขาได้รับคำสั่งให้กลับไปยังเมืองเป่ย์ไห่ เพื่อรับกองเรือของ
เขาและเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางทางเรือ

คิดถึงเรื่องนี้แล้ว โอหยางโซวก็กล่าวว่า “มันถึงเวลาที่จะต้องใช้ซีเหมินต้ากวนเหริน
แล้ว”

ก่อนที่จะสงครามจะเริ่มขึ้น ซีเหมินต้ากวนเหรินส่งจดหมายมาบอกว่า เขาตกลงที่จะช่วยต้าเฉียเข้ายึดครองมณฑลฉวนเป่ย์

ตอนนี้ มันถึงเวลาที่เขาจะต้องทำตามคำสัญญาของเขาแล้ว

คู่หูคู่ส่วยประหลาดใจและดวงตาของเขาเบิกกว้าง “องค์ราชา ท่านจะแก้ปัญหทั้ง 2 นครรัฐ ในเวลาเดียวกันหรือ?”

การเคลื่อนไหวนี้ใหญ่กว่าที่คู่หูคู่ส่วยคาดหวังไว้เสียอีก

โอหยางໂ໊วຍ໌มและกล่าวว่า “เนื่องจากพวกเขาไม่รู้ว่าจะไรดีสำหรับพวกเขา แล้วเหตุใดพวกเราถึงไม่ทำเช่นนั้นเล่า? มอบของขวัญชิ้นใหญ่ให้กับพวกเขาและเข้ายึดครองภาคตะวันตกเฉียงใต้ทั้งหมด”

ในฐานะบุคคลสำคัญของนครรัฐเสี้ยนหนาน ไ้หฺยุนจื่อหนานได้ทรมานต่อพวกเขาและเลือกที่จะทำงานร่วมกับพันธมิตรหยานหวง ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่า มันได้ส่งผลกระทบต่อรากฐานของนครรัฐมากเพียงใด

นครรัฐเสี้ยนหนานและนครรัฐฉวนเป่ย์ใกล้ชิดกัน เมื่อมีบางอย่างเกิดขึ้นที่นครรัฐเสี้ยนหนาน นครรัฐฉวนเป่ย์ก็จะได้รับผลกระทบตามไปด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เหล่าลอร์ดในนครรัฐทั้งสองกังวลเป็นอย่างมาก และพวกเขาไม่รู้ว่าควรจะทำเช่นไร

พร้อมด้วยความช่วยเหลือของซีเหมินต้ากวนเหริน การจะทำลายนครรัฐทั้งสองก็กลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ อาจกล่าวได้ว่า ไ้หฺยุนจื่อหนานได้ช่วยเหลือโอหยางໂ໊วຍ໌มอีกครั้ง

“องค์ราชาทรงสติปัญญายิ่งนัก!”

คู่หูคู่ส่วยรู้สึกประทับใจอย่างแท้จริง

โอหยางโซวกล่าวว่า “บอกให้สภาใหญ่ดำเนินการตามแผนการอย่างรวดเร็วที่สุด และใช้ให้พวกเขาใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาสามารถจะใช้ได้” เนื่องจากมันผ่านมานานแล้ว ต้าเซียจึงมีรากฐานบางส่วนในนครรัฐทั้งสอง หากพันธมิตรหยานหวงประเมินอิทธิพลของต้าเซียต่ำเกินไป พวกเขาจะต้องประสบปัญหาใหญ่อย่างแน่นอน

“พะยะคะ องค์ราชา!”

คู่หูฮ่วยหยักหน้าและกลับออกไป เขารู้ว่าเรื่องนี้มีผลกระทบอย่างมากและเขาจำเป็นต้องทำมันให้ดีที่สุด ดูเหมือนว่าเขาจำเป็นต้องเผาไม้ในตะเกียงถึงที่ยังคืนอีกครั้ง

.....

การเคลื่อนไหวของดินแดนไซ่หยุน ได้ลากนครรัฐทั้งสองที่เดิมไม่ได้รับผลกระทบใดๆจากสงครามในครั้งนี้เข้ามา

คินนั้น จดหมายมากกว่าสิบฉบับปรากฏขึ้นบนโต๊ะของเขา พวกเขาเป็นพันธมิตรของต้าเซีย และพวกเขาต้องการความช่วยเหลือจากโอหยางโซว

แน่นอนว่าโอหยางโซวตอบกลับพวกเขาทั้งหมด ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็ได้ย้ำคำสั่งสัญญากับลอร์ดเหล่านี้ เพื่อให้พวกเขาสงบลง

หลังจากได้รับการตอบกลับแล้ว เหล่าลอร์ดก็มีความมั่นใจมากขึ้น และพวกเขาก็มองเห็นได้ถึงยุคใหม่ที่กำลังจะมาถึง คินนั้น พวกเขารวบรวมกำลังพลของพวกเขาและทำงานร่วมกับต้าเซียในสงครามสิ้นสุดนครรัฐ

สงครามครั้งนี้ เป็นสงครามที่ทั้ง 2 ฝ่าย ไม่มีหนทางใดๆให้หลบเลี่ยง

วันที่ 12 ของเดือนที่ 10 ในเวลาไล่เลี่ยกัน ครึ่งหนึ่งของดินแดนในนครรัฐทั้งสองได้ประกาศออกมาว่า พวกเขาจะออกจากนครรัฐและเข้าไปอยู่ภายใต้การปกครองของต้าเซี่ย

ในเวลาเดียวกันนั้น มันก็เป็นการประกาศการสิ้นสุดลงของนครรัฐทั้งสองด้วยเช่นกัน เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป ผู้เล่นทั้งหมดในจินก็กลายเป็นตกตะลึง กับช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์ที่พวกเขาเพิ่งจะเคยพลเห็นนี้

พร้อมกับการสลายตัว สัญญาณแห่งสงครามก็แพร่กระจายไปทั่ว อนาคตของเขตทูกันดารได้กลายเป็นเวทีระหว่างพันธมิตรซานไห่และพันธมิตรหยานหวงโดยสมบูรณ์แล้ว

โดยปราศจากดวงดาวอื่นๆ พันมิตรทั้งสองนี้ถูกลิขิตให้ขัดแย้งกัน ทุกครั้งที่พวกเขาต่อสู้กัน จะมียักษ์ใหญ่ล้มลง ในปัจจุบัน ดินแดนจอมยุทธ์กำลังจะกลายเป็นตัวอย่าง

เหล่าผู้เล่นไม่สามารถจะซ่อนความตื่นเต้นของพวกเขาได้ เพราะสัญญาณของมันชัดเจนเป็นอย่างมาก เฝิฉูกับการช่วยๆของดินแดนไช่หยุนและพันธมิตรหยานหวง ต้าเซี่ยได้ประกาศสงครามแล้ว!

ยักษ์ใหญ่ทั้งสองของจินนี้ ภายใต้สถานการณ์ที่การสู้รบที่เมืองจอมยุทธ์ยังไม่ถูกตัดสิน พวกเขาได้เริ่มสงครามระหว่างกันที่ใหญ่กว่า พวกเขากำลังจะเริ่มสงครามแห่งชีวิตและความตายอย่างที่ไม่มีการคาดคิด

ใครจะเป็นฝ่ายพ่ายแพ้และใครจะเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ยังคงไม่มีใครรู้

สงครามที่แสนสะเทือนแผ่นดินในครั้งนี้ ส่งผลกระทบต่อทั่วทั้งเขตทูกันดาร และนำมันเข้าสู่ช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ผู้เล่นจินทั้งหมดจ้องมองมันด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง ในขณะที่พวกเขาไม่ต้องการจะพลาดจุดใดเลย

สื่อต่างๆก็ส่งผู้สื่อข่าวออกไปติดตามกระบวนการต่างๆอย่างใกล้ชิด

แม้แต่โลกภายนอกก็ยังให้ความสนใจกับสงครามในครั้งนี้ ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใด แต่มันเป็นเพราะหนึ่งในดวงดาวที่อยู่ที่นี่ก็คือ ต้าเจีย ซึ่งเป็นผู้ปกครองท้องทะเลและมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพวกเขา

ในเวลาไล่เลี่ยกับการประกาศของดินแดนเหล่านั้น กองทัพทหารที่ 1, 2 และ 3 ของกลุ่มกองทัพเสื้อดาว ภายใต้การนำของหานสิน ก็เคลื่อนทัพเข้าสู่เขตแดนของดินแดนไช่หยุน

กองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพเสื้อดาว และกองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ ก็ได้รับคำสั่งให้เคลื่อนทัพขึ้นเหนือด้วยเช่นกัน

เมื่อได้รับข่าวนี้ ดินแดนต่างๆในมณฑลเสียงหนานที่ถูกปิดล้อมโดยดินแดนตานหยาง และดินแดนไช่หยุนก็ตัดสินใจรวมตัวกันอย่างรวดเร็ว เพื่อหยุดยั้งผู้รุกราน พวกเขาจะป้องกันอย่างสุดชีวิต จนกว่ากำลังเสริมของพวกเขาจะมาถึง

และในเวลาเดียวกับที่กลุ่มกองทัพเสื้อดาวถูกส่งออกไป ตีเฉินและคนอื่นๆที่ใช้ชื่อของพันธมิตรหยานหวงประกาศออกไปว่า พวกเขาจะไม่นั่งดูอยู่เฉยๆขณะที่ดินแดนไช่หยุนถูกรุกราน

ดินแดนจอมยุทธ์ที่น่าสงสาร กลายเป็นเด็กบ้าที่ไม่มีใครสนใจ สายตาของทุกคนในจิน ถูกดึงดูดไปยังมณฑลทั้งสองในภาคตะวันตกเฉียงใต้ พวกเขาต้องการจะดูการต่อสู้ระหว่างต้าเจียและพันธมิตรหยานหวง

ข่าวที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้น ได้แพร่กระจายออกไปในเขตทุรกันดารในเช้าวันนั้น

TWO Chapter 955 หลี่มู่บอกกล่าวอย่างอิสระ

ไกอ่า ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 12, ตอนเที่ยง

ณ มณฑลฉวนเป่ย์, จังหวัดฉงเหริน

มณฑลฉวนเป่ย์ตั้งอยู่บนที่ราบสูงทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน ในช่วงฤดูใบไม้ผลิและใบไม้ร่วงของยุคเลียดก๊ก มันเป็นส่วนหนึ่งของพื้นที่คนเถื่อนทางใต้ ภูมิประเทศทางตะวันตกสูงและต่ำลงมาทางตะวันออก ส่วนใหญ่เป็นภูเขาสูง โดยจะแบ่งเป็นภูเขา 80%, น้ำ 10% และที่ลุ่ม 10%

ชาวพื้นเมืองในมณฑลฉวนเป่ย์ นอกเหนือจากชาวฮั่นแล้วยังมีชนเผ่าเหมียวและชนเผ่าคนเถื่อน

มณฑลมีทรัพยากรต่างๆอุดมสมบูรณ์ และมันยังมีแหล่งถ่านหินขนาดใหญ่ ซึ่งมีถ่านหินคุณภาพสูงจำนวนมากอีกด้วย จนถึงกับถูกเรียกว่า ทะเลถ่านหินตะวันตกเฉียงใต้

มณฑลฉวนเป่ย์มี 5 จังหวัด ทางเหนือลงใต้ประกอบไปด้วย จังหวัดฉงเหริน, จังหวัดกุ้ยหยาง, จังหวัดสยี้, จังหวัดตูหยุน, และจังหวัดกุโจว ดินแดนเฟื่องก้งของผู้นำนครรัฐฉวนเป่ย์ ซีเหมินต้ากวนเหริน ตั้งอยู่ในจังหวัดฉงเหริน

เที่ยงนั้น ซีเหมินต้ากวนเหรินนำกองกำลัง 70,000 นาย ของเขา เดินทัพไปยังชายแดนทางตะวันออก ไม่ไกลออกไปจากเส้นทางเดินทัพของเขา เป็นจังหวัดฉางเต๋อในมณฑลเสี้ยวหนาน

เมื่อกล่าวถึงจังหวัดฉางเต๋อ ก็ต้องกล่าวถึงลอร์ดผู้ทรงอำนาจของที่นี่ กู่เหิงเสี่ยว แม้ว่าเขาจะไม่ได้มีชื่อเสียงมากนัก แต่เขาก็มีขุนพลระดับพระเจ้าผู้หนึ่งอยู่ภายใต้เขา หลี่มู่

กู่เหิงเสี่ยวใช้ความแข็งแกร่งของหลี่มู่ ทำให้เขาได้ครอบครอง 3 จาก 5 อำเภอของจังหวัด ดินแดนของเขา เมืองหลายเฟิง เชื่อมต่อกับจังหวัดฉงเหริน

การมาถึงของกองทัพดินแดนเฟิงกัง ทำให้กองทัพเมืองหลายเฟิงเป็นกังวลอย่างแท้จริง

เมื่อวันก่อน กองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสองของดินแดนตานหยานถูกส่งลงมาทางใต้ เพื่อโจมตีฉนวนทงเลียงหนาน พวกเขาเลือกที่จะโจมตีจังหวัดฉางซา ก่อน แล้วค่อยโจมตีจังหวัดฉางเต๋อ ส่งผลให้เปลวเพลิงแห่งสงครามยังลามมาไม่ถึงจังหวัดฉางเต๋อ แม้จะเป็นเช่นนั้น ภายในจังหวัดฉางเต๋อก็วุ่นวายอย่างแท้จริง

การที่กองทัพดินแดนเฟิงกังมาถึงในฉับพลัน มันจึงทำให้พวกเขาเกิดความสงสัยขึ้นมาในหัวใจ

อย่างน่าประหลาด ซีเหมินต้ากวนเหรินไม่ได้ริเริ่มการโจมตี กลับกัน เขายืมให้กับขุนพลเมืองหลายเฟิงและกล่าวว่า “ข้าคือลอร์ดแห่งดินแดนเฟิงกัง ซีเหมินต้ากวนเหรินตอนนี้ข้าอยู่ภายใต้ตำแหน่ง และข้ามีบางอย่างจะคุยกับลอร์ดของท่าน โปรดรีบไปแจ้งลอร์ดของท่านด้วยเถิด”

เมื่อขุนพลได้ยินเช่นนั้น เขาก็ไม่กล้าจะตัดสินใจอะไรและรีบส่งคนไปแจ้งกับลอร์ดของเขาในทันที

อย่างรวดเร็ว กู่เหิงเสี่ยวได้รับข่าว เขาประหลาดใจและเรียกหลี่มู่มาพบในทันที เมื่อหลี่มู่เข้ามาแล้ว เขาก็ถามขึ้นว่า “ท่านขุนพล ท่านคิดว่าพวกเขาจะทำอะไร?”

ในช่วงเช้า ขณะที่เหล่าลอร์ดประกาศความจงรักภักดีต่อต้าเซี่ย แต่กู่เหิงเสี่ยวไม่ใช่หนึ่งในนั้น เพราะสงครามก่อกวนขึ้นมาก่อนหน้านี้ หลี่มู่ได้มีปัญหบางอย่างกับต้าเซี่ย

ด้วยความยุ่งเหยิงในหัวใจของเขา จึงเป็นธรรมดาที่กู่เหิงเสี่ยวจะเลือกไม่เข้าไปใกล้ชิดกับต้าเซี่ยมากนัก

อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงในช่วง 2 วันนี้ ทำให้เขาสับสน เริ่มจาก ดินแดนไช่หยุน ทอดทิ้งพวกเขาและพยายามกลืนกินนครรัฐของพวกเขา จากนั้น เหล่าลอร์ดจากนครรัฐทั้งสองหลายคนก็ประกาศความจงรักภักดีของพวกเขา

นอกจากนี้ กองทัพตานหยางก็ยังสามารถจะโจมตีพวกเขาได้ทุกเมื่อ ด้วยความยุ่งเหยิงนี้ และด้วยความสามารถของเขา เขาจึงได้สูญเสียการควบคุมชะตากรรมของตัวเอง

เขาเป็นเพียงลอร์ดธรรมดาทั่วไป การที่เขาได้รับสมัครหลี่มู่ได้นั้น มันเป็นเพราะความโศกเศร้าของเขา อย่างไรก็ตาม ด้วยสภาพแวดล้อมในปัจจุบันของเขตทุรกันดาร แม้แต่หลี่มู่ก็ไม่สามารถจะช่วยเหลือดินแดนหลายแห่งได้มากนัก

เมื่อหลี่มู่ได้ยินเช่นนั้น เขาไม่ได้ตอบกลับโดยตรง แต่เขากลับถามขึ้นว่า “ในสายตาของท่าน โดยปราศจากการแทรกแซงของเซี่ย ท่านสามารถจะหยุดยั้งดินแดนไช่หยุนและดินแดนตานหยางได้หรือไม่?”

“ไม่!”

เนื่องจากข้อตกลงของนครรัฐในก่อนหน้านี้ มันทำให้มีความขัดแย้งภายในอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้ยังหลงเหลือดินแดนในมณฑลสูงถึง 13 แห่ง

จากทั้งหมดนั้น บางส่วนเป็นพันธมิตรของต้าเซี่ย และบางส่วนก็เป็นตัวหมากของพันธมิตรหยานหวง ส่วนที่ยังเหลือเป็นกลุ่มที่เป็นกลาง และทั้งสาม 3 กัดกินกันและกัน

เมื่อเป็นเช่นนั้น แล้วพวกเขาจะป้องกันการโจมตีจากดินแดนไช่หยุนและดินแดนตานหยางได้อย่างไร? หากต้าเซี่ยไม่เข้ามาแทรกแซง มันคงจะเป็นเรื่องของเวลาที่ดินแดนไช่หยุนจะรวมมณฑลเลี้ยงหนานทั้งหมดได้

หลี่มู่กล่าวว่า “เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านก็มีเพียง 2 ทางให้เลือกเท่านั้น นั่นคือ เข้าร่วมกับดินแดนไช่หยุน หรือไม่ก็เข้าร่วมกับต้าเซี่ย ท่านจะต้องเลือกทางใด?”

คำกล่าวของไช้หยุนเป็นความจริง นอกเหนือจากพันธมิตรหยานหวงและต้าเซี่ยที่แสดงความแข็งแกร่งของพวกเขาออกมาแล้ว มันไม่มีพื้นที่สำหรับดินแดนขนาดเล็กและขนาดกลางอีกต่อไป

สำหรับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะต้องเลือกเข้าร่วมกับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือไม่ก็ถูกโยนออกจากเกมสัการแก่งแย่งอำนาจนี้อย่างโหดร้าย

“นี่...”

กู่เหิงเสี่ยวถูกวางลงในจุดที่ยากลำบาก

กล่าวตามหลักเหตุผล เขาไม่ยินดีจะเข้าร่วมกับต้าเซี่ยมากนัก อย่างไรก็ตาม หากจะ让他เข้าร่วมกับดินแดนไช้หยุน เขาไม่สามารถจะทนทำเช่นนั้นได้ ไช้หยุนจื่อหนานเป็นใคร? เขาก็แค่แข็งแกร่งกว่าตัวเขาเพียงเล็กน้อย แล้วเหตุใดเขาถึงต้องเข้าร่วมกับคนเช่นนั้น?

“หากให้ท่านขุนพลเป็นคนเลือก ท่านจะเลือกฝ่ายใด?” กู่เหิงเสี่ยวถาม

หลี่มู่ตอบอย่างสบายๆว่า “ข้าจะเลือกต้าเซี่ย”

“โอ้?”

นี่ทำให้กู่เหิงเสี่ยวประหลาดใจอย่างแท้จริง เขารู้ว่าหลี่มู่มีปัญหาเกี่ยวกับต้าเซี่ย ไม่ใช่เพียงเพราะสงครามกู่ยฺหฺลินเท่านั้น แต่บุคคลผู้ที่ทำลายแคว้นเจ้าอย่าง ไปฉี ก็อยู่ในต้าเซี่ย

“ท่านขุนพลผ่านมันมาได้แล้วหรือ?” กู่เหิงเสี่ยวถามเขา

หลี่มู่พยักหน้า ก่อนจะส่ายหัว ซึ่งมันทำให้กู่เหิงเสี่ยวสับสนเป็นอย่างมาก เขาจึงอธิบายว่า “ข้าเคยคิดว่าข้าผ่านมันไปได้แล้ว สงครามซางผิงเป็นการต่อสู้ที่ยุติธรรม ข้าไม่ควรจะปฏิบัติกับไปฉีเช่นนั้น แต่ข้าก็อดรู้สึกโศกเศร้ากับความพ่ายแพ้ของแคว้นเจ้าด้วย น้ำมือของเขาไม่ได้ ข้าจึงต้องการจะต่อสู้กับเขาอีกครั้ง”

ในระหว่างสงครามทางฝั่ง หลี่มู่ยังไม่ได้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้ทรงอำนาจในแคว้นเจ้า และไม่ได้เข้าร่วมสงครามในครั้งนี้

กู่เหิงเสี่ยวเข้าใจและถามว่า “ท่านขุนพล ช่วยอธิบายได้หรือไม่ว่า เหตุใดท่านถึงแนะนำให้ข้าเลือกต้าเซี่ย?”

“ในวันนี้ ราชวงศ์เซี่ยอันยิ่งใหญ่ได้อ้างสิทธิ์เหนือภาคตะวันตกเฉียงใต้แล้ว และพวกเขาก็แสดงให้เห็นถึงสัญญาณของการรวมแผ่นดินจีนเป็นหนึ่งเดียว กลับกันดินแดนไฉ่หยุนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพันธมิตรหยานหวง และอาจจะถูกทำลายได้ทุกเมื่อ เปรียบเทียบระหว่างทั้ง 2 ฝ่ายแล้ว เป็นธรรมดาที่ท่านควรจะเลือกฝ่ายที่แข็งแกร่งกว่า” หลี่มู่อธิบาย

สิ่งที่หลี่มู่ไม่ได้กล่าวถึงก็คือ มีเพียงต้าเซี่ยเท่านั้นที่สามารถจะพัฒนาตัวเองได้ จากนั้นเขาก็จะสามารถกวาดไปทั่วทุกสนามรบ และสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองได้

นอกจากนี้ มีเพียงลอร์ดผู้ทรงอำนาจอย่างราชาเซี่ยเท่านั้น ที่สามารถจะรับสมัครผู้มีความสามารถเป็นจำนวนมากได้

ขุนพลระดับพระเจ้าอย่าง ไป่ฉี, หานสิน และฮั่วฉูปิง ทั้งหมดต่างก็เป็นคนที่มีชื่อเสียงอย่างมากในเขตทุรกัณดาร ในทางกลับกัน หลี่มู่และหวู่ฉีกลับแทบจะไม่มีผลงานใดๆ เลย

หวู่ฉียังคงมีโอกาส เพราะเขาได้ควบคุมกองทัพขนาดใหญ่ ในขณะที่หลี่มู่ทำได้เพียงควบคุมกองกำลังภายในจังหวัดฉางเต๋เท่านั้น

ความรู้สึกหดหู่และขมขื่นภายในใจของเขา ไม่ใช่สิ่งที่กู่เหิงเสี่ยวจะเข้าใจได้

ดวงตาของกู่เหิงเสี่ยวแปร่งประกาย แต่เขากียังคงไม่เห็นด้วยในทันที เขากล่าวว่า “นอกเหนือจากดินแดนไฉ่หยุนและต้าเซี่ยแล้ว พวกเรายังสามารถจะเข้าร่วมดินแดนตานหยางได้อีก เหตุใดท่านขุนพลไม่กล่าวถึงมันล่ะ?”

หลี่มู่ตอบว่า “ท่านลอร์ด ท่านเคยกล่าวก่อนหน้านี้ว่า พันธมิตรหยานหวงเป็นคนชั้นสูง และพวกเขาปฏิบัติต่อคนทั่วไปไม่ดีนัก นอกจากนี้ ภายในพันธมิตรหยานหวงก็เลวร้ายอย่างแท้จริง หากพวกเราเข้าร่วมกับดินแดนตานหยาง ข้าอาจจะมีโอกาสแสดงความสามารถของข้า แต่ท่านจะถูกพวกเขากดขี่โดยสิ้นเชิง”

เมื่อกู่เหิงเสี่ยวไต้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกสั่นสะท้านไปถึงกระดูกสันหลัง คิดย้อนกลับไปถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับซุ่นหลงเตียนเซว่แล้ว คำกล่าวของหลี่มู่แทบจะไม่ผิดเพี้ยนใดๆเลย และมันอาจจะเกิดขึ้นจริงหากเขาเลือกจะเข้าร่วมกับพวกเขา

สถานการณ์ของปัญญาในปัจจุบันคือ สถานภาพของตัวเองเอง มันไม่เป็นปัญหาใดๆ สำหรับขุนพลระดับพระเจ้าอย่างหลี่มู่เลย เมื่อคิดเกี่ยวกับมันแล้ว กู่เหิงเสี่ยวไต้รู้สึกประทับใจกับความจงรักภักดีของหลี่มู่อย่างแท้จริง

หลี่มู่กล่าวต่อว่า “ต้าเซี่ยแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง จากสิ่งที่ท่านกล่าว ต้าเซี่ยเพิ่งจะก้าวขึ้นมามีอำนาจ และพวกเขาต้องการผู้มีความสามารถพิเศษจำนวนมาก นอกจากนี้ พวกเขายังให้ความสำคัญกับชื่อเสียงเป็นอย่างมาก ดังนั้น พวกเขาจะต้องหาสถานที่ที่เหมาะสมให้กับท่านอย่างแน่นอน หากข้าจำไม่ผิด ซีเหมินต้ากวนเหรินมาที่นี่ เพื่อรับสมัครท่านในนามของต้าเซี่ย”

“ราชวงศ์ใหม่จะให้กำเนิดคนชั้นสูงกลุ่มใหม่อย่างแน่นอน และมันก็เป็นโอกาสที่ดีที่สุดสำหรับทุกคนในการสร้างชื่อ แม้แต่คนอย่างซีเหมินต้ากวนเหรินก็ยังยินดีจะเข้าร่วมกับต้าเซี่ย ไม่ใช่พันธมิตรหยานหวง”

ตามที่คาดหวังจากขุนพลระดับพระเจ้า หลี่มู่วิเคราะห์ปัญหาได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน

โอหยางโชวแสดงให้เห็นแล้วว่าเขายินดีจะยอมรับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนธรรมดาหรือคนจากตระกูลชั้นสูงก็ตาม ดังนั้น ทุกคนจึงสัมผัสได้ถึงโอกาส และพวกเขายินดีที่จะเข้าร่วมกับต้าเซี่ย

แม้แต่เด็กจากตระกูลชั้นสูง หรือแม้แต่ทั้งตระกูลของพวกเขาเข้าร่วมกับต้าเซี่ยเพื่อ
เหตุผลบางอย่าง โอหยางໂໜวก็ยังคงมั่นใจว่า มันจะไม่ส่งผลกระทบใดๆ และเขามั่นใจ
ว่า เขาสามารถจะผสานรวมพวกเขาเข้ากับระบบของต้าเซี่ยได้

ในเวลาเดียวกัน เพื่อจำกัดตระกูลชั้นสูง โอหยางໂໜวก็กำลังพัฒนาตระกูลชั้นสูงใหม่
ขึ้นมาด้วยเช่นกัน นอกเหนือจากการใช้บุคคลทางประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักของ
ราชวงศ์แล้ว เขายังพัฒนามู่หลานเยว่, อสรพิษทมิฬ, เมิงจีต้า และคนอื่นๆที่คล้ายๆกัน
นี้อีก

ซึ่งยังรวมไปถึงเหล่าลอร์ดคนอื่นๆ ที่พำนักดินแดนของพวกเขาเข้ากับต้าเซี่ยอีกด้วย
คนเหล่านี้และตระกูลของพวกเขา จะกลายเป็นคนชั้นสูงใหม่ของราชวงศ์

เมื่อที่จะเล็งเห็นทั้งหมดนี้ได้ มันแสดงให้เห็นว่าหลี่มู่ไม่ใช่คนธรรมดาอย่างแท้จริง

เมื่อกู่เหิงเสี่ยวได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกได้ว่าหัวใจของเขาสับสน และในที่สุดเขาก็ตอบ
รับมัน “ตกลง เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านขุนพล ท่านสามารถจะติดตามเข้าไปพบกับซีเหมิน
น้าท้าวหนะเหรินด้วย”

“ขอรับ!”

หลี่มู่กวอดกำปั้นของเขา ขณะที่ถอนหายใจอย่างโล่งอกภายในหัวใจของเขา

.....

ในเวลา 15.00 น. ซีเหมินน้าท้าวหนะเหริน ได้พบกับกู่เหิงเสี่ยวและคนอื่นๆ เขายิ้มและ
กล่าวทักทายว่า “พี่ชายกู่ ไม่ได้พบกันเสียนานเลย”

กู่เหิงเสี่ยวกวอดกำปั้นของเขาและกล่าวว่า “ไม่ได้พบกันเสียนานเลย ท่านนำกองทัพ
ใหญ่มาเช่นนี้ มันอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้นะ”

“ข้าว่าวามเกินไป” ซีเหมินต้ากวนเหรินยิ้มและยอมรับมัน “ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อเริ่มสงครามกับท่าน แต่ข้าต้องการจะมอบโอกาสให้กับท่าน”

กู่เหิงเสี่ยวรู้จุดประสงค์ของซีเหมินต้ากวนเหริน แต่เขาทำตัวเหมือนไม่รู้อะไรเลย เขายิ้มและถามว่า “พี่ชายซีเหมิน ข้าอยู่ในจุดที่ยากลำบาก มีพัยค์มอยู่ด้านหลังและมีหมาป่าอยู่ด้านหน้า แล้วท่านมีโอกาอะไรให้ข้าหรือ?”

เมื่อซีเหมินต้ากวนเหรินได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึกปีติยินดี

การที่กู่เหิงเสี่ยวเปรียบดินแดนไช่หยุนและดินแดนตานหยางเป็นพัยค์มและหมาป่ามันเป็นการแสดงที่ท่าของเขอย่างชัดเจน

เมื่อเห็นเช่นนั้น ซีเหมินต้ากวนเหรินก็เลิกดีพุ่มไม้รอบๆและเข้าเรื่องโดยตรง เขาหยิบจดหมายออกมาและส่งมันให้กับกู่เหิงเสี่ยว “นี่คือจดหมายของราชาเซีย เขาบอกให้ข้าส่งมันให้กับท่าน โปรดพิจารณาเนื้อหาในจดหมายด้วยเถิด”

ดวงตาของกู่เหิงเสี่ยวหริ่ง เขารู้ว่านี่เป็นเรื่องสำคัญ และเขาเอื้อมมือไปรับจดหมายมาในทันที

เนื่องจากเขาเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมาแล้ว กู่เหิงเสี่ยวจึงไม่มีอะไรจะต้องซ่อนอีก เขาเปิดและอ่านมัน จากนั้น การแสดงออกของเขาก็กลายเป็นซับซ้อนมากขึ้น และเขาก็แสดงอารมณ์ความรู้สึกออกมา เขาคุ้ยตื่นเต้น และโศกเศร้าในเวลาเดียวกัน

เมื่ออ่านมันจบแล้ว กู่เหิงเสี่ยวไม่ได้ตอบกลับซีเหมินต้ากวนเหริน แต่เขาหันไปหาหกลี้มูและกล่าวว่า “ท่านขุนพลลองดูนี้”

“ขอรับ!”

หกลี้มูรับจดหมายมาด้วยความเคารพ

TWO Chapter 956 เปลี่ยนจากป้องกันเป็นโจมตี

ในจดหมาย โอหยางโชวได้ให้สัญญากับทั้งกู่เหิงเสี่ยวและหลี่มู่

สำหรับกู่เหิงเสี่ยว โอหยางโชวสัญญาว่า จะแต่งตั้งเขาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด และมอบฉายา เอิร์ลชั้น 1 ให้กับเขา มันเป็นการเลื่อนระดับในปัจจุบันของเขาในฐานะลอร์ดแห่งเมืองหลายเฟิง มันจึงทำให้กู่เหิงเสี่ยวพึงพอใจเป็นอย่างมาก

เมื่อเทียบกับกู่เหิงเสี่ยว การปฏิบัติต่อหลี่มู่ของโอหยางโชว จะยังทำให้ทุกคนที่พบเห็นรู้สึกอิจฉา

โอหยางโชวสัญญากับเขาโดยตรงว่า เขาจะได้เป็นจอมพล เขาสามารถนำกลุ่มกองทัพทหาร และได้รับการปฏิบัติเช่นเดียวกับหานสิน, ซุนปิ่น และฮั่วฉูปิง

เมื่อหลี่มู่ได้อ่านจดหมายฉบับนั้น เขาก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกสั่นสะท้าน เพราะตำแหน่งจอมพลเป็นตำแหน่งขุนพลที่ยอดเยียมที่สุดของโลกในเวลานี้แล้ว

เมื่อได้รับสัญญานี้มาแล้ว มันก็ไม่มีอะไรในโลกที่หลี่มู่ต้องการอีกต่อไป

เมื่อเห็นเช่นนั้น กู่เหิงเสี่ยวก็ถอนหายใจกับตัวเอง เขารู้ว่าหากเขายังไม่เห็นด้วยอีก ความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขาจะกลายเป็นขุ่นเคือง เขาทำตัวราวกับไม่เห็นปฏิกิริยาของหลี่มู่ แล้วหันไปทางซีเหมินต้ากวนเหริน “ราชาเซียปฏิบัติต่อข้าเป็นอย่างดี ข้ายอมติดตามเขาอย่างแนบเนียน สำหรับการจัดการเฉพาะ พี่ชายซีเหมินสามารถกล่าวออกมาได้ เมืองหลายเฟิงยินดีจะปฏิบัติตาม”

ด้วยความช่วยเหลือของหลี่มู่ในกองทัพต้าเซีย ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดของกู่เหิงเสี่ยวจะมั่นคงอย่างแท้จริง

ซีเหมินต้ากวนเหรินเต็มไปด้วยความปิติยินดี เขายิ้มและกล่าวว่า “องค์ราชาต้องการให้ขุนพลหลี่มู่เป็นขุนพลหลัก บัญชาการกองทัพดินแดนเฟิงกั่ง, เมืองหลายเฟิง และ

กองทัพดินแดนอื่นๆ เพื่อโจมตีกองทัพตานหยาง เขาต้องการให้พวกเราช่วยเหลือกลุ่ม กองทัพเสือดาว ในการเข้ายึดทั้งมณฑลเสียงหนาน”

“ข้าจะทำตามคำสั่งขององค์ราชา!”

เมื่อการประชุมสิ้นสุดลง กุ่เหิงเสี่ยวก็ลงนามในข้อตกลงอย่างเป็นทางการ ซีเหมินต้ากวนเหรินถอนหายใจอย่างโล่งอก เนื่องจากภารกิจของเขาเสร็จสมบูรณ์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างต่อจากนี้ จะขึ้นอยู่กับหลี่มู่

ที่ซีเหมินต้ากวนเหรินกระตือรือร้นเช่นนี้ เพราะโอหยางโชวสัญญากับเขาว่า จะแต่งตั้งเขาเป็นผู้ว่าราชการมณฑล สิ่งที่เขาจำเป็นต้องทำเพื่อแลกเปลี่ยนกับมันก็คือ เขาจะต้องใช้อิทธิพลของเขาในนครรัฐทั้งสอง ช่วยต้าเซี่ยในการเข้ายึดครองมณฑลทั้งสอง

การกระทำของโอหยางโชว แสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นในการรับสมัครผู้มี ความสามารถของเขา

หลังจากนั้น ซีเหมินต้ากวนเหรินก็มอบอำนาจการบัญชาการกองทัพดินแดนเฟิงกั๊ง 70,000 ให้กับหลี่มู่ หลังจากรวมกำลังกับกองทัพเมืองหลายเฟิง 40,000 นายแล้ว พวก เขาก็มุ่งหน้าไปยังอำเภอทั้งสองที่ยังเหลือในจังหวัดฉางเต๋อตันที

หลี่มู่ได้บัญชากองทัพ 110,000 นาย และพวกเขายังจะได้รับกำลังพลเพิ่มอีกบางส่วน จาก 7 ดินแดนในมณฑลเสียงหนาน ที่ยื่นข้งต้าเซี่ย หากพวกเขายังไม่สามารถจะ เอาชนะกองทัพทหารต่อสู้สงครามทั้งสองของดินแดนตานหยางได้อีก หลี่มู่จะไม่กล้า รับตำแหน่งจอมพล

สงครามในครั้งนี้ เป็นการพิสูจน์ตัวหลี่มู่ต่อกองทัพต้าเซี่ย

เช่นเดียวกับที่ดินแดนเฟิงกั๊งและเมืองหลายเฟิงเปลี่ยนธงของพวกเขา การสู้รบที่ทาง เหนือของมณฑลเสียงหนานก็เกิดสภาวะหยุดนิ่งระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย และมันก็ได้หยุด ความคืบหน้าของกองทัพตานหยาง

ไม่เพียงแค่นั้น แม้แต่ดินแดนในจังหวัดเปาจึงก็เริ่มที่จะต่อต้านกองทัพดินแดนไช่หยุนอย่างรุนแรง พร้อมกับที่กลุ่มกองทัพเสือดาวเคลื่อนทัพไปยังเมืองไช่หยุน สงครามมณฑลเสี้ยนหนานก็เริ่มจะเอนเอียงมาทางฝั่งของต้าเซี่ย

เป้าหมายของพันธมิตรหยานหวงที่จะรวบรวมมณฑลเสี้ยนหนานให้เป็นหนึ่งเดียวอย่างช้าๆ กลายเป็นกลุ่มควันไปแล้ว

ในเวลาเดียวกัน กองทัพทหารที่ 2 แห่งกลุ่มกองทัพทหารองครักษ์ และกองทัพทหารที่ 5 แห่งกลุ่มกองทัพเสือดาว ก็แยกกันเดินทัพ 2 เส้นทาง เข้าสู่มณฑลฉวนเป่ย์ ทำงานร่วมกับเหล่าพันธมิตรของต้าเซี่ยในการเข้ายึดครองมัน

ครึ่งหนึ่งของดินแดนในมณฑลได้ประกาศว่าพวกเขาอยู่ภายใต้ต้าเซี่ยแล้ว มันทำให้ดินแดนที่เหลือจะตกตะลึงเป็นอย่างมาก แต่มันก็มั่นใจได้ว่า พวกเขาเหล่านั้นจะไม่กล้าเคลื่อนกำลังพลของตัวเองอย่างสุ่มสี่สุ่มห้า และด้วยไม่มีการแทรกแซงจากภายนอก พวกเขาจึงไม่รู้ว่าตัวเองจะต้องทำอะไรกับสถานการณ์ในปัจจุบัน และทำให้เกิดสภาวะหยุดนิ่งภายในมณฑล

การเข้ามาของกองทัพทหารทั้งสองนี้ เป็นการทำลายสภาวะหยุดนิ่งนั้น นอกจากนั้น ด้วยความช่วยเหลือของซีเหมินต้ากวนเหริน มันคงจะเป็นเรื่องของเวลาเท่านั้น ที่กองทัพต้าเซี่ยจะเข้ายึดครองมณฑลฉวนเป่ย์ได้

.....

ในช่วงเวลาสั้นๆเพียงไม่กี่วันนั้น สนามรบตะวันตกเฉียงใต้มีการเปลี่ยนแปลงมากมาย ทำให้เหล่าผู้เล่นตกตะลึงกันเป็นอย่างมาก

ซีเหมินต้ากวนเหรินและกู่เหิงเสี่ยวเปลี่ยนธง และครึ่งหนึ่งของดินแดนในนครรัฐทั้งสอง ก็ประกาศว่าพวกเขาอยู่ภายใต้ต้าเซี่ย สิ่งนี้เผยให้เห็นถึงอิทธิพลของต้าเซี่ยในนครรัฐทั้งสอง ซึ่งมันทำให้ทุกคนประหลาดใจเป็นอย่างมาก

“พันธมิตรหยานหวงกำลังสร้างปัญหาให้กับตัวเองจากการเลือกที่จะต่อสู้กับต้าเซี่ยใน
มณฑลเสียงหนาน”

เหล่าผู้เล่นสังเกตเห็นว่า ในตอนนี้ ฝ่ายต้าเซี่ยเหนือกว่าฝ่ายพันธมิตรหยานหวง ทั้งใน
ด้านแผนการและการจัดการกับตัวหมาก หากเป็นก่อนหน้านี้ ความได้เปรียบดังกล่าว
คงจะเป็นของฝ่ายพันธมิตรหยานหวง

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ในตอนนี้ ต้าเซี่ยได้เหนือกว่าพันธมิตรหยานหวงในทุกๆด้านแล้ว
เมื่อคิดถึงผู้ปกครองหนุ่มที่เติบโตราวกับติดจรวดแล้ว เหล่าผู้เล่นในเขตทงกัณคารก็อด
ไม่ได้ที่จะชื่นชมเขา

กลุ่มสนับสนุนและกลุ่มแฟนคลับของโอหยางโจวเติบโตขึ้นในอัตราที่สามารถ
มองเห็นได้ และมันไม่ได้จำกัดจำนวนสมาชิกอยู่เพียงแค่เด็กสาว และกลุ่มควัยรุ่น
เลือดร้อนเท่านั้น

“เขาคือบุรุษที่แท้จริง!”

โอหยางโจวกลายเป็นฮีโร่สำหรับของคนรุ่นใหม่ เขาเป็นดอลผู้อยู่ยงคงกระพัน ที่จะ
นำทุกคนไปสู่ยุคใหม่

ตอนนี้ เหล่าผู้เล่นอยากรู้ว่า พันมิตรหยานหวงจะตอบสนองอย่างไร พวกเขาจะถอย
กลับหรือสู้สุดกำลัง?

หลังจากทุ่ม 4 กองทัพทหารของพวกเขาในมณฑลเสียงหนานแล้ว มันไม่มีเหตุผลที่
พันธมิตรหยานหวงจะต้องยอมแพ้

.....

ณ เมืองหานตาน, ฤดูหนาวของลอร์ด

ตีเงิน, ชุนเฉินจุน, จานกลาง, ลีอิ่งป้า และคนอื่นๆ ได้รวมตัวกันเพื่อหารือเกี่ยวกับสงครามเสี่ยงหนาน

คนแรกที่กล่าวก็คือ ตีเงิน “ในตอนนี้ พวกเราไม่สามารถจะซ่อนสิ่งต่างๆ ได้อีกต่อไป นอกเหนือจากกองกำลังที่อยู่ชายแดนแล้ว พวกเขาจะต้องช่วยกันส่งกำลังเสริมไปให้มากที่สุด บอกกำลังพลที่พวกเจ้าสามารถส่งมาได้มา ก่อนที่พวกเราจะตัดสินใจกัน”

การตัดสินใจที่ตีเงินกล่าวถึงก็คือ การจะส่งกำลังเสริมไปยังเมืองไช่หยุนหรือไม่? และพวกเขาจะลงพนันครั้งใหญ่หรือไม่?

ชุนเฉินจุนเป็นคนแรกที่ตอบกลับ “ดินแดนตานหยางไม่สามารถจะเคลื่อนกำลังพลได้มากกว่านี้อีกแล้ว เว้นแต่พวกเราจะถอนกองทัพทหารทั้งสองกลับมาจากมณฑลเสี่ยงหนาน”

ตีเงินและคนอื่นๆ พยักหน้า แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเข้าใจ

สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็สามารถจะนำกำลังเสริมออกไปช่วยได้มากที่สุดเพียง 150,000 นายเท่านั้น หากมากกว่านี้ พวกเขาอาจจะประสบปัญหาครั้งใหญ่ และพวกเขาก็อาจจะจบลงด้วยความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ได้

เมื่อเห็นเช่นนั้น ตีเงินไม่ได้พยายามจะบีบบังคับใคร เพราะเขารู้ว่านี่เป็นขีดจำกัดแล้ว โชคที่มันมากกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ 100,000 นาย ถึง 50,000 นาย แม้จะเป็นเช่นนั้น มันก็ยังคงเป็นเรื่องยากอย่างแท้จริงสำหรับพวกเขา

“การส่งกำลังเสริมได้เพียง 150,000 นาย มันมีความหมายว่า พวกเราจะส่งกำลังเสริมได้เพียงด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น แล้วพวกเราควรจะส่งกำลังเสริมไปให้ดินแดนจอมยุทธ์หรือดินแดนไช่หยุน?”

ในเวลานี้ ตีเงินก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำการประชุม อย่างน่าประหลาด ชุนเฉินจุนและลีอิ่งป้ากลับไม่ได้คัดค้านใดๆเลย

มันดูเหมือนว่า พันธมิตรหยานหวงจะมีฉันทามติในเรื่องนี้แล้ว

ที่ตี่เจินสามารถก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำได้อีกครั้ง มันอาจจะเป็นเพราะพวกเขาตระหนักได้ว่า อสรพิษไม่สามารถจะขาดหัวได้ โดยปราศจากผู้นำที่แท้จริง พันธมิตรหยานหวงก็จะเป็นดั่งกองทรายที่กระจัดกระจาย ไม่สามารถจะแข่งขันใดๆกับต้าเซี่ยได้

ใครจะรู้ว่า ตระกูลตี่ต้องเสียสละอะไรบ้าง เพื่อผลักดันตี่เจินให้ก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำเช่นนี้

“ดินแดนจอมยุทธ์อยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์ซู่-ฮั่น และพวกเขาได้กลายเป็นทาสแล้ว แล้วพวกเรายังจำเป็นจะต้องช่วยพวกเขาอีกหรือ?” คนที่กล่าวคือสื่อ่งป้า ในฐานะคนที่ภาคภูมิใจในตนเอง เขาไม่มีความสุขกับการกระทำของเฟิงฉิงหยางอย่างเห็นได้ชัด

“ดินแดนไช่หยุน” จานกลางตอบง่าย ๆ

“ดินแดนจอมยุทธ์” การเลือกของชาโพนุนไม่ได้น่าประหลาดใจใดๆ หากต้าเซี่ยสามารถเข้ายึดครองมณฑลเสฉวนได้ พวกเขาก็จะคุกคามมณฑลกว๋นสีของเขาในทันที การปกป้องดินแดนจอมยุทธ์ เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการปกป้องตัวเอง

เพียวหลิงฉวนต้องการจะเลือกดินแดนจอมยุทธ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นว่าสื่อ่งป้าสนับสนุนดินแดนไช่หยุนแล้ว เขาก็ถอนหายใจออกมา เขาตัดสินใจที่จะไม่ออกความเห็น ซึ่งมันจะหมายความว่าเขางดเว้นการโหวต

คนเดียวที่เหลืออยู่ก็คือ ชุนเซ่จิน จุน เขายิ้มและกล่าวว่า “ข้าส่งกองทัพทหารทั้งสองของเขากลับไปแล้ว ความเห็นของข้ายังไม่ชัดเจนอีกหรือ?” เขาตัดสินใจที่จะตัดสัมพันธ์กับพันธมิตรเดิมของเขา เฟิงฉิงหยาง และพยายามเข้าไปใกล้ชิดกับไช่หยุนจื่อหนานให้มากขึ้นแทน

อย่างน่าประหลาด ไช่หยุนจื่อหนานไม่ได้มีส่วนร่วมในการประชุมครั้งนี้

เมื่อตีเงินได้ยีนเช่นนั้น เขาก็สรุปว่า “การยอมรับดินแดนใช้หยุนเข้ามาเป็นการตัดสินใจของข้า และข้าจะยื่นข้างพวกเขา สรุปแล้ว จะมี 4 โหวต สำหรับดินแดนใช้หยุน, 1 โหวต สำหรับดินแดนจอมยุทธ์ และงดเว้นการโหวตอีก 1”

ด้วยเหตุนี้ ดินแดนจอมยุทธ์ไม่รู้เลยว่า พวกเขาได้ถูกพันธมิตรของพวกเขาทอดทิ้งไปแล้ว

ด้วยมีกำลังเสริม 150,000 นาย เทเลพอร์ตไปยังเมืองใช้หยุน พร้อมด้วยทหารองครักษ์อีก 10,000 นาย ที่ยังประจำการอยู่ในเมือง มันเพียงพอที่จะรับมือกับกองกำลังทหารม้าพยัคฆ์เลือดดาวได้

ตราบเท่าที่พวกเขาปกป้องเมืองได้ จนกระทั่งกองทัพทหารทั้งสองของดินแดนใช้หยุนยึดจังหวัดเปาฉิงและรวมตัวกับกองทัพทหารทั้งสองของดินแดนตานหยางได้ เมื่อถึงตอนนั้น ใครจะเป็นผู้ได้รับชัยชนะหรือพ่ายแพ้ในมณฑลเสียงหนานจะเห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว

ขณะที่ตีเงินเตรียมจะประกาศผลการตัดสินใจของเขา จู่ได้เฟิงฮัวก็กล่าวขึ้นว่า “ในความเป็นจริง มันมีวิธีที่จะช่วยทั้ง 2 ด้าน ในเวลาเดียวกันได้ พวกท่านสามารถจะลองพิจารณามันดูได้”

“โอ้ว?”

ดวงตาของพวกเขาแปร่งประกายขึ้น

กล่าวตามจริง พวกเขายังคงไม่ต้องการที่จะยอมแพ้ในฝั่งของดินแดนจอมยุทธ์

พวกเขาโหวตให้ละทิ้งดินแดนจอมยุทธ์ไปแล้ว ใครจะรู้ว่า บางที มันอาจจะกลายเป็นพวกเขาในครั้งต่อไป ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุดก็คือ การเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดในที่สุด

จวูได้เฟิงฮัวกล่าวว่า “กลุ่มกองทัพนักรของต้าเซี่ยตั้งค่ายอยู่นอกเมืองจอมยุทธ์
เผชิญหน้ากับกองทัพซู่-ฮั่น เห็นได้ชัดว่าพวกเขา กำลังรอให้ไปฉีมาถึง ก่อนจะเริ่มการ
โจมตี”

“หากพวกเรา เทเลพอร์ตกองกำลัง 150,000 นาย ไปยังเมืองจอมยุทธ์ พวกเขาจะมีกำลัง
พล 360,000 นาย เผชิญหน้ากับกลุ่มกองทัพนักร 220,000 นาย ที่ไม่มีบุคคลสำคัญ
อย่างไปฉี แล้วพวกเรา ยังไม่มีความมั่นใจที่จะบดขยี้พวกเขาและจับมันอีกหรือ?”

“นี่...”

ตีเจินและคนอื่นๆ แลกเปลี่ยนสายตา กันและสูดลมหายใจเข้าลึกๆ พวกเขาไม่คาดหวัง
เลยว่า จวูได้เฟิงฮัวจะอาจหาญขนาดนี้

กล่าวตามหลักเหตุผล เมืองจอมยุทธ์มีข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ และมันเหมาะ
สำหรับการป้องกันมากกว่าการโจมตี ใครจะคิดว่า เธอจะแนะนำให้พวกเขาเป็นฝ่าย
เริ่มการโจมตี?

แต่เมื่อคิดถึงคำแนะนำของเธอแล้ว มันก็เป็นไปได้อย่างแท้จริง

360,000 ต่อ 220,000 และพวกเขาก็ต่อสู้ในพื้นที่ของพวกเขา นอกจากนี้ กำลังพลใน
กองทัพของพวกเขาทั้งหมด ก็เป็นทหารชั้นสูง และพวกเขายังได้รับความช่วยเหลือจาก
ทหารองครักษ์ซู่-ฮั่น มันจึงไม่มีเหตุผลใดที่พวกเขาจะพ่ายแพ้เลย

แม้ว่าตีเจินและคนอื่นๆ จะไม่มั่นใจมากนัก แต่พวกเขาก็ยังคงถูกล่อลวงโดยไอเดียนี

เมื่อเห็นเช่นนั้น จวูได้เฟิงฮัวก็กล่าวต่อว่า “การสู้รบจะยืดเยื้อได้นานที่สุด 2 วัน
หลังจากทำลายกลุ่มกองทัพนักรแล้ว พวกเราก็จะเทเลพอร์ตไปยังเมืองไฉ่หยุน ก่อน
หน้านั้นพวกเราสามารถบอกให้ไฉ่หยุนจื่อหนานจื่อหนานเคลื่อนกองทัพทหารของเขา
กลับมา ก่อนกำหนดได้”

นี่คือทางออกของเธอต่อสถานการณ์ทั้งหมด

การโจมตีเป็นรูปแบบของการป้องกันที่ดีที่สุด เธอต้องการจะให้พวกเขาใช้ช่วงเวลา
หยุดชะงักนี้ ทำลายกองกำลังของศัตรู

ความคิดเชิงกลยุทธ์เช่นนี้ เป็นของคนที่โดดเด่นอย่างแท้จริงเท่านั้น

TWO Chapter 957 คำก๊นก่อนการสู้รบครั้งสุดท้าย

คำแนะนำของจวูไต้เฟิงฮั่วล่อลวงตีเงินและคนอื่นๆ

หลังจากพวกเขาพูดคุยกันซ้กพักแล้ว พวกเขาก็เรียกเหลียนผอและขุนพลคนอื่นๆมา
จำลองการสู้รบ ในท้ายที่สุด พวกเขทั้งหมดก็เห็นด้วยกับแผนการของเธอ และยังมีมอบ
ชื่อที่ยอดเยี่ยมให้กับมันอีกว่า ผู้สังหารมังกร

เมื่อจานหลงและคนอื่นๆออกไปแล้ว จวูไต้เฟิงฮั่วก็กล่าวอย่างกังวลเล็กน้อยว่า “พวก
เราจำเป็นต้องเคลื่อนกำลังพลไปถึง 50,000 นาย จริงๆหรือ?”

เนื่องจากดินแดนตานหยางไม่สามารถให้ความช่วยเหลือดินแดนจอมยุทธ์ได้ ตีเงินใน
ฐานะผู้นำจึงต้องก้าวออกมาและทำหน้าที่ของเขา โดยการส่งกำลังพลออกไป 50,000
นาย ในครั้งเดียว

“มีการเคลื่อนไหวใดๆในดินแดนหินหรือไม่?” ตีเงินถาม

“มันสงบ”

“เมื่อเป็นเช่นนั้น มันก็ไม่วจจะมีปัญหาใดๆ หวู่ฟู่ไม่ใช่คนที่กล้าหาญขนาดนั้น”

“ก็หวังว่าจะเป็นเช่นนั้น”

ด้วยเหตุผลบางอย่าง จวูไต้เฟิงฮั่วไม่สบายใจเล็กน้อย

.....

ไกอา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 14

ณ เมืองจอมยุทธ์

เมื่อเวลา 9.00 น. กองกำลัง 150,000 นาย ของพันธมิตรหยานหวง เทเลพอร์ตมายังเมือง
จอมยุทธ์ พร้อมกับมีเหลียนผอเป็นผู้บัญชาการ

พวกเขาต้องใช้ทุนพลที่ดีที่สุดในการควบคุมการสู้รบครั้งใหญ่นี้

เทียนตานของซุนเชินจุนยังคงอยู่ในมณฑลเสียงหนาน ขณะที่หวู่ฉีกำลังเผชิญหน้ากับซุนปิน พวกเขาจึงไม่สามารถจะมาได้

พวกเขาจึงใช้เหลียนผอได้เพียงคนเดียวเท่านั้น

การปรากฏตัวขึ้นอย่างฉับพลันของกำลังพล 150,000 นาย ส่งเสียงอึกทึกเป็นอย่างมากไม่ว่าพวกเขาจะพยายามซ่อนมากเพียงใดก็ตาม สายลับองครักษ์ซานไห่ก็ยังคงเห็นพวกเขา

เหลียนผอมไม่ได้คิดที่จะหลบซ่อนใดๆ

จากคำกล่าวของตีเจิน “นี่เป็นการตอบโต้อย่างโจ่งแจ้ง จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องซ่อนใดๆ”

ไป๋ฉียังคงอยู่ห่างไกลออกไป และต้าเซี่ยไม่สามารถจะเคลื่อนกำลังเสริมใดๆมาได้ในระยะเวลาสั้นๆ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น การสู้รบในครั้งนี้มีชะตากรรมที่ไม่มีใครสามารถจะหยุดยั้งได้

เมื่อเฟิงฉิงหยางได้รับข่าวนี้ เขาก็เต็มไปด้วยความปิติยินดีและเชิญเหลียนผอเข้าไปในคฤหาสน์ของลอร์ด

คลื่นแล้วคลื่นเล่าที่ปรากฏขึ้นในสงครามเสียงหนาน ทำให้เฟิงฉิงหยางรู้สึกกังวลเป็นอย่างมาก เขารู้สึกว่า มีโอกาสสูงที่พันธมิตรจะทอดทิ้งเขา จนทำให้เขานอนไม่หลับในช่วงไม่กี่วันมานี้

ภายในคฤหาสน์ของลอร์ด เว่ยหยาน, เจ้าหยุน และผางถง ทั้งหมดรออยู่ที่นั่นแล้ว เฟิงฉิงหยางแนะนำพวกเขาแต่ละคนให้กับเหลียนผอ

ในฐานะ 1 ใน 4 ขุนพลที่มีชื่อเสียงแห่งยุคเลียดก๊ก ไม่มีใครคัดค้านให้เขาเป็นขุนพลหลัก เจ้าหุยนและเว่ยหยานเป็นตัวแทนกองกำลังของพวกเขา ในการพูดคุยเกี่ยวกับการสู้รบ

360,000 ต่อ 220,000 ในด้านกำลังพล กองทัพพันธมิตรได้เปรียบอย่างมาก อย่างไรก็ตาม พวกเขาก็ตึงเครียดห่างไกลจากจำนวนกำลังพลที่เรียกว่าเหนือกว่าโดยสิ้นเชิง ดังนั้น มันจึงยังคงเป็นการสู้รบที่ยากจะได้รับชัยชนะสำหรับพวกเขา

ก่อนที่จะมา ตีเงินและคนอื่นๆมีฉันทามติว่า พวกเขาไม่ต้องการที่จะทำลายกลุ่มกองทัพมังกรอย่างสิ้นเชิง พวกเขาเพียงแค่ต้องการจะผลักดันกลุ่มกองทัพมังกรกลับไปและไม่สามารถคุกคามเมืองจอมยุทธ์ได้อีก

หลังจากพิจารณากลยุทธ์แล้ว เหลียนผอื่ก็กล่าวว่า “ในการสู้รบครั้งสุดท้าย กองทัพของพวกเราจะมุ่งเน้นไปที่ปีกของพวกเขา เพื่อบีบกองกำลังกลาง และบังคับให้พวกเขาถอยกลับไป”

เมื่อเจ้าหุยนได้ยินแผนการของเหลียนผอื่ เขาก็ไม่พอใจนัก

ก่อนจะมาที่นี่ หลิวเป่ย์สั่งให้เขากำจัดศัตรูให้ได้มากที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้

เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์แล้ว เจ้าหุยนไม่ได้คัดค้านใด อย่างน้อยที่สุด เขาก็จะได้ทำลายปีกของศัตรูจนย่อยยับในการสู้รบวันพรุ่งนี้

ผางถึงซึ่งติดตามเจ้าหุยนมาไม่ได้กล่าวใดๆ ดวงตาของเขาแสดงให้เห็นว่า เขากำลังคิดอย่างลึกซึ้ง

.....

เมื่อการประชุมสิ้นสุดลงแล้ว กำลังเสริม 150,000 นาย ก็ออกจากเมือง แม้แต่กองทัพดินแดนจอมยุทธ์ 60,000 นาย ที่นำโดยเว่ยหยานก็ตามพวกเขาออกไป และจัดขบวนทัพที่นอกเมือง

กองทัพอันแข็งแกร่ง 360,000 นาย รวมตัวกัน และเต็นท์ของพวกเขาที่ปกคลุมพื้นที่อันกว้างขวาง ไม่สามารถจะมอบเห็นจุดสิ้นสุดของมันได้

กองทัพชูฮั่น 150,000 นาย เป็นปีกซ้าย, กองทัพดินแดนจอมยุทธ์ 60,000 นาย เป็นกองกำลังกลาง กองทัพพันธมิตรหยานหวง 150,000 นาย เป็นปีกขวา เพื่อที่จะป้องกันเสบียงให้กับทั้งกองทัพได้ เฟิงฉิงหยางถึงกับกวาดเสบียงในยุ้งฉางทั้งหมดออกมา

เหลียนผอไม่ได้หย่อนยาน เขาจัดขบวนทัพของกำลังเสริม 150,000 นาย ขณะเดียวกัน เขาก็จัดเตรียมระบบบัญชาการ สำหรับการสู้รบในวันพรุ่งนี้

โชคดียี่สิบไม่ใช่ว่าครั้งแรกที่กองทัพพันธมิตรหยานหวงรวมตัวกันเพื่อต่อสู้ พวกเขาจึงคุ้นเคยกับการทำงานร่วมกับ เหลียนผอจึงไม่ต้องกังวลใดๆมากนัก

เวลา 15.00 น. เฟิงฉิงหยางและเหลียนผอ ไปตรวจสอบสนามรบ

สนามรบของการสู้รบครั้งสุดท้าย อยู่ที่ซานเหมิงทางใต้ของเมืองจอมยุทธ์ พื้นที่ทางใต้กว้างใหญ่ นอกเหนือจากเนินเขาเล็กๆไม่กี่แห่งแล้ว ส่วนที่เหลือเป็นที่ราบที่ไม่มีที่สิ้นสุด

มณฑลเสฉวนมีฤดูเพาะปลูกข้าว ฤดูกาลเดียว/ปี และตอนนี้ก็เดือนที่ 10 แล้ว ดังนั้นส่วนใหญ่จึงได้รับการเก็บเกี่ยวแล้ว ทุ่งนาจึงหลงเหลืออยู่เพียงตอข้าวและเต็มไปด้วยโคลนอย่างแท้จริง

กวีผู้ที่ชื่อเสียงแห่งราชวงศ์ถัง หลี่ซางหยิง เคยมาที่นี่ระยะหนึ่ง และเขาได้เขียนบทกวีที่ชื่อ ส่งขึ้นเหนือในคืนฝนตก

มันมีการกล่าวถึงฝนจำนวนมาก ซึ่งเป็นการพิสูจน์ความถี่การเกิดฝนตกในมณฑลเสฉวน โดยปกติแล้ว ฝนในมณฑลเสฉวนจะตกในเวลากลางคืน และไม่บ่อยนักที่จะตกในเวลากลางวัน

เมื่อคืนนี้ ฝนได้ตกไปทั่วนาข้าว ทำให้มันเต็มไปด้วยโคลนอย่างแท้จริง

ภูมิประเทศดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการพุ่งออกไปของกองกำลังทหารม้า เพื่อต่อสู้กับกองกำลังทหารราบ หากผู้บัญชาการไม่ได้พิจารณาปัจจัยนี้ พวกเขาจะเสียเปรียบเป็นอย่างมาก

นี่คือความสำคัญของการตรวจสอบสนามรบ

ท่ามกลางทุ่งนา มีพื้นที่บางส่วนที่เพิ่งปลูกดอกเรพชีด นอกจากนั้นแล้ว ยังมีพื้นที่อีกบางส่วนที่เป็นสวนผลไม้

หลังจากการสู้รบครั้งใหญ่ในวันพรุ่งนี้ ใครจะรู้ว่าสถานที่นี้จะตกอยู่ในสภาพใด?

สำหรับหมู่บ้านที่กระจัดกระจายอยู่รอบๆ ส่วนใหญ่กลายเป็นเพียงพื้นที่รกร้างไปแล้ว

กองทัพต้าเซี่ยไม่ได้ยุ่งเหยิงเหมือนกองทัพพันธมิตรต้าหลี่ และพวกเขาไม่สังหารหมู่ประชาชนผู้บริสุทธิ์ อย่างไรก็ตาม สงครามครั้งใหญ่มักจะมีผู้บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก ประชาชนส่วนใหญ่จึงตัดสินใจที่จะเข้าไปหลบซ่อนภายในเมือง

ไกลออกไป เป็นค่ายกลุ่มกองทัพมังกร แตกต่างจากค่ายของกองทัพพันธมิตร กลุ่มกองทัพมังกรใช้เต็นท์สีเขียวที่ช่วยพรางตัวในเขตทุรกันดาร หากใครไม่สังเกตดูให้ดี คนๆนั้นอาจจะไม่เห็นพวกเขา

เมื่อเหลียนผอเห็นเช่นนั้น เขาก็รู้สึกประทับใจต่อศัตรูของเขา “ช่างเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยมนัก” ในฐานะคนที่เคยผ่านสงครามมามากมาย เขาเล็งเห็นถึงข้อดีของเต็นท์สีเขียวเช่นนี้

เดินที่สี่เขียวถูกพัฒนาขึ้นโดยกรมโลหิตศึกษาทางทหาร พวกเขาสามารถจะพัฒนาการ
ย้อมผ้าได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากการใช้งานเครื่องจักรเย็บผ้าขนาดใหญ่ในต้าเซีย

สำหรับขั้นต่อไป เสียวหวู่ตุนมีความทะเยอทะยานอย่างแท้จริง เขาต้องการที่จะเปลี่ยน
ชุดเครื่องแบบทั้งหมดของกองทัพ ไปใช้สีเขียวเป็นมาตรฐานเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม โครงการนี้ต้องใช้ทรัพยากรอย่างมหาศาล แม้จะด้วยความสามารถ
ของต้าเซีย การเปลี่ยนเครื่องแบบให้กับทหารนับล้าน ก็ไม่สามารถจะทำได้ใน
ระยะเวลาอันสั้น

นอกจากนี้ ในยุคอาวูเห่ ทหารทุกคนสวมชุดเกราะ ชุดเครื่องแบบสีเขียวจะไม่ได้
ส่งผลกระทบมากนัก แตกต่างจากสงครามสมัยใหม่

เสนาบดีสำนักกิจการทหาร ได้เลื่อนโครงการนี้ออกไปก่อน ซึ่งโอหยางโงวก็ไม่ได้เข้า
มาแทรกแซงใดๆ

ขณะที่มองไปยังค่ายทหารฝ่ายต้าเซีย เหลียนผอไม่ได้มั่นใจเหมือนที่เขาแสดงออกมา
ในคฤหาสน์ของลอร์ด หลังจากที่ได้สู้รบกับกองทัพต้าเซียมาหลายต่อหลายครั้ง เขาก็
คุ้นเคยกับความแข็งแกร่งของพวกเขา

แม้ว่าฝ่ายเขาจะมีข้อได้เปรียบเชิงปริมาณ แต่เขาก็ยังคงไม่มั่นใจเต็มร้อย การเริ่มต้น
การสู้รบครั้งสุดท้ายในเวลานี้ มันรีบเร่งเกินไปเล็กน้อยสำหรับเขา

แม้จะเป็นเช่นนั้น เหลียนผอก็ยังคงเร่งร้อนและเต็มไปด้วยความปรารถนา

เขาพ่ายแพ้ต่อต้าเซียมาหลายต่อหลายครั้งแล้ว เขาจึงต้องการจะเอาชนะพวกเขา แต่มัน
ก็น่าเศร้า ศัตรูเก่าของเขา ไป่ฉี ยังมาไม่ถึงสนามรบ

“ข้าจะต้องเอาชนะการสู้รบครั้งนี้ให้ได้” เหลียนผอมองออกไปด้วยดวงตาที่มั่นคง

เมื่อคำคืนมาถึง เหลียนผอก็เดินทางกลับค่ายไป

.....
ขณะที่เหลียนผอตรวจสอบสนามรบ กลุ่มกองทัพมังกรก็เคลื่อนไหวเช่นกัน

ณ ค่ายกองทัพทหารที่ 4, เตินท์หลัก

หลายสูเอ้อ, จางเลี้ยว, ลั่วซีสิน และเลี้ยวเซากุ้ย ขุนพลแห่งกองทัพทหารทั้งสี่ได้มารวมตัวกันที่นี่ นอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ยังมีอีกบุคคลหนึ่ง เขาเป็นนักวางกลยุทธ์ ซึ่งเป็นที่ปรึกษาแห่งสำนักที่ปรึกษาการปกครอง เนินกง

ตั้งแต่ที่กลุ่มกองทัพเดินทัพเข้าสู่มณฑลเสฉวน เนินกงก็ได้รับการแต่งตั้งนักวางกลยุทธ์ ระหว่างการสู้รบที่จังหวัดเจียงหยาง ไปฉีบัญชาการจากแนวหลัง ขณะที่เนินกงรับผิดชอบอยู่ที่แนวหน้าและให้คำแนะนำเพิ่มเติม

ขุนพลทั้งสี่มีความสามารถอยู่ในระดับเดียวกัน แต่เนื่องจากลั่วซีสินอยู่ในตำแหน่งยาวนานที่สุด และเขาก็ได้รับการฝึกอบรมจากไปฉี เขาจึงมีฐานะที่สูงกว่าขุนพลอีก 3 คน ผลก็คือ ก่อนที่ไปฉีจะมาถึง เขาจะทำหน้าที่เป็นขุนพลหลัก

ข่าวเกี่ยวกับกำลังเสริม 150,000 นาย ได้มาถึงพวกเขานานแล้ว เષิฉูหน้ากับศัตรูที่กำลังจะหุ้มห่อตัว ขุนพลทั้งสี่กลับไม่มีความกังวลใดๆเลย

ลั่วซีสินกล่าวว่า “ท่านที่ปรึกษา ถึงเวลาที่ท่านจะแสดงไฟล่บองค์ราชามอบให้กับท่านแล้ว”

เนินกงพยักหน้า “แม้ว่าพวกเราจะมีมัน แต่พวกเราก็ไม่สามารถจะมั่นใจมากเกินไปได้ มันจะดีที่สุดที่พวกเราส่งคนไปแจ้งผู้หยาง เพื่อให้กองทัพชนเผ่าเจียงเตรียมพร้อม”

ลั่วซีสินกล่าวว่า “ที่ท่านกล่าวก็ถูก นี่เป็นการสู้รบครั้งสำคัญ และท่านผู้บัญชาการของพวกเราที่ยังมาไม่ถึงที่นี่ ทุกอย่างจึงขึ้นกับพวกเราไม่กี่คนที่นี่ หากพวกเราล้มเหลว พวกเราจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับองค์ราชาได้”

“ท่านขุนพล เชิญมองคำสั่ง!”

จางเลี้ยวและคนอื่นๆกวาดหมัดของพวกเขาแน่น

ลั่วซีสินเริ่มวางแผนการ แต่นอนว่าเขาไม่ได้ตัดสินใจอย่างด้วยตัวเอง และเขาได้ขอความเห็นจากขุนพลทั้งสาม รวมถึงเงินกง ที่ถูกส่งมาที่นี่ก็เพื่อการนี้ด้วย

มันดูเหมือนว่า ตีเงินและคนอื่นๆจะคำนวณพลาด เพราะแม้ว่าจะไม่มีไปฉี กลุ่มกองทัพมังกรก็ยังคงสามารถจะต่อสู้ในการสู้รบครั้งใหญ่ได้

TWO Chapter 958 กองกำลังทหารม้าไม่ได้ไร้ประโยชน์

ไกออา ปีที่ 4 เดือนที่ 10 วันที่ 15

ณ เมืองจอมยุทธ์

พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก แสงอาทิตย์สีทองส่องประกายไปทั่วธานีเมืองทางใต้
ขับไล่ความมืดมิดออกไป พร้อมกับแสงอาทิตย์ยามเช้า ค่ายทหารที่เจียบมาตลอดทั้ง
คืนก็อีกทีอีกครั้ง

พ่อครัวของแต่ละหน่วยตื่นเร็วที่สุด ก่อนที่ท้องฟ้าจะสว่างขึ้น พวกเขาก็เริ่มเตรียม
อาหารสำหรับทั้งหน่วยแล้ว

การสู้รบในวันนี้ค่อนข้างพิเศษ เพื่อที่จะยกระดับขวัญกำลังใจให้กับทั้งกองทัพ เฟิงฉิง
หยางใจกว้างเป็นอย่างมาก เขามอบหมูตัวอ้วน, แกะตัวอ้วน, ไก่, เป็ด, ปลาเค็ม และ
อื่นๆที่คล้ายๆกันนี้ให้แต่ละหน่วย มีแม้กระทั่งอาหารแสนอร่อยอย่างปลา, กุ้ง และปู
สดๆ

อาจกล่าวได้ว่า เมืองจอมยุทธ์ทุ่มสุดตัวกับงานเลี้ยงในครั้งนี้

คนนับร้อยนับพัน กำลังยุ่งอยู่กับการแปลงขนของม้า พวกเขาจะต้องทำให้แน่ใจว่า
เหล่าม้าศึกจะอยู่ในจุดสูงสุดของพวกมันขณะที่สู้รบ

ทหารที่มีประสบการณ์เริ่มที่จะตื่นกันแล้ว หลังจากที่พวกเขาล้างหน้า พวกเขาก็จะเริ่มจะ
อบอุ่นร่างกาย เพื่อเตรียมร่างกายของพวกเขาให้พร้อมที่สุด บางคนก็ทำความสะอาด
ชุดเกราะและตรวจสอบอาวุธของพวกเขา

การที่ทหารเตรียมพร้อมก่อนการสู้รบ มันจะทำให้พวกเขามีความหวังว่าจะอยู่รอดมาก
ขึ้น ใครจะรู้ว่า จะมีกี่คนที่ต้องตกตายในสนามรบวันนี้?

เวลา 7.00 น. ทัวทั้งค่ายก็ตื่นขึ้น

หลังจากทานอาหารเช้าแล้ว ทหารก็เริ่มรวมตัวกันตามหน่วยต่างๆของพวกเขา ภายใต้การนำของเหล่านายพัน พวกเขาก็ออกจากค่าย แล้วมุ่งหน้าไปยังตำแหน่งที่กำหนดไว้ในเขตทุรกันดาร

กองกำลังต่างๆมาถึงสนามรบอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย กำลังพล 360,000 นาย ถูกจัดระเบียบเป็นขบวนทัพ จากตะวันออกไปตะวันตก ความยาวทั้งหมดของขบวนทัพ ยาวยิ่งกว่ากำแพงเมืองจอมยุทธ์เสียอีก ทำให้มันน่าเกรงขามเป็นอย่างมาก

ที่ปักซ่าย กองทัพทหารองครักษ์ชู-ฮั่น 150,000 นาย กำลังรอสั่งอย่างเคร่งครัด พวกเขาดูราวกับเป็นกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุด แต่ในความเป็นจริงแล้ว พวกเขากลับเป็นกองทัพที่อ่อนแอมากที่สุด

หลังจากที่ราชวงศ์ย้ายเข้าสู่เมืองหลวงแล้ว ทหารองครักษ์จะเปลี่ยนไปใช้อุปกรณ์ของราชวงศ์นั้นๆ นี่ทำให้กองทัพทหารองครักษ์ชู-ฮั่นในปัจจุบัน สวมชุดเกราะผ้าและมีเพียงเหล่าขุนพลเท่านั้นที่ได้สวมชุดเกราะที่แท้จริงซักชิ้น

แม้ว่าจะสวมชุดเกราะ 2 ชิ้น แต่มันก็ยังคงไม่สามารถจะเทียบกับชุดเกราะหมิงกวง หรือชุดเกราะบูเหรินของต้าเซี่ยได้ ในวันนี้ ไกอาก็ได้เปิดเผยเทคนิคการสร้างชุดเกราะแล้ว แต่ราชวงศ์ชู-ฮั่น ก็ยังคงล่าหลังอย่างแท้จริง

ผลก็คือ เจ้าขุนมองไปยังอุปกรณ์ของกองทัพพันธมิตรด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความอิจฉา

ที่กองกำลังกลาง เว่ยหยานนำกองทัพดินแดนจอมยุทธ์ 60,000 นาย หากใครสังเกตดีๆ จะเห็นว่า พวกเขาเป็นกลุ่มที่เป็นกังวลมากที่สุดในกองทัพพันธมิตร นั่นเป็นเพราะจากพวกเขาทั้งหมด มี 50,000 นาย ที่เพิ่งกลับมาจากแนวหน้า และพวกเขาได้เห็นความแข็งแกร่งของกองทัพต้าเซี่ยมาแล้ว เมื่อคิดว่าพวกเขาจะต้องต่อสู้กับฝ่ายตรงข้ามที่แข็งแกร่งอีกครั้ง พวกเขาก็แสดงความกังวลออกมาอย่างเห็นได้ชัด

ที่ปักขวา เป็นกองทัพพันธมิตรหยานหวง 150,000 นาย ที่นำโดยเหลียนผอ

กำลังเสริมเหล่านี้ถูกขับเคลื่อนโดยตี่เจินและคนอื่นจากเมืองหลักของพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดเป็นทหารองครักษ์ ความแข็งแกร่งของพวกเขาจึงเทียบได้กับทหารของกลุ่มกองทัพมังกร

ส่งผลให้เหลียนผอมีความมั่นใจอย่างมากว่าจะสามารถชนะการสู้รบในครั้งนี้ได้

สวรรค์ชั้นฟ้าส่องแสงมายังพวกเขา นี่เป็นเหตุการณ์ที่หาได้ยากอย่างมาก และเมื่อคืนนี้ฝนก็ไม่ได้ตกลงมา เหลียนผอรู้สึกปิติยินดีเป็นอย่างมาก เพราะมันเป็นสัญญาณที่ดีที่สุดสำหรับเขา

เมื่อกองทัพรวมตัวกันทั้งหมดแล้ว เหลียนผอก็สั่งให้เคลื่อนทัพลงได้ มุ่งหน้าไปยังค่ายของกองทัพต้าเซี่ย ทุกๆที่ที่กองทัพของเขินผ่าน ไม่มีสัญญาณของสิ่งมีชีวิตใดๆเลย

ทุกๆ 5 กิโลเมตร ที่พวกเขาเดินทัพไปข้างหน้า เหลียนผอจะสั่งหยุดทัพ และปรับขบวนทัพของพวกเขา เขาทำเช่นนี้ก็เพื่อที่จะเผชิญหน้ากับศัตรูด้วยขบวนทัพที่สมบูรณ์แบบที่สุด เขาไม่ต้องการจะให้โอกาสใดๆกับศัตรูของเขา

หลังจากผ่านไป 2 ชั่วโมง ในที่สุดพวกเขาก็มองเห็นกลุ่มกองทัพมังกร

เหลียนผอยืนอยู่บนหอคอยบัญชาการเคลื่อนที่ และทำการวิเคราะห์ขบวนทัพของศัตรู

สิ่งแรกที่ดึงดูดสายตาของเขาก็คือ เนินเขาเล็กๆที่ดูธรรมดาทั่วไป เมื่อคืนนี้ มันเป็นเพียงเนินเขาว่างเปล่า แต่ในตอนี้ มันมีกองกำลังบางส่วนตั้งอยู่บนเนินเขา

สิ่งที่ทำให้เหลียนผอประหลาดใจก็คือ มันมีปืนใหญ่ประเภท P2 หลายกระบอกอยู่บนเนินเขา ปืนใหญ่จัดขบวนเป็นรูปวงกลม ไม่มีช่องว่างใดๆเลย ทหารที่ทำหน้าที่ปกป้องมันก็จัดขบวนทัพป้องกันที่หนาแน่น ยากจะทะลวงเข้าไปได้

เหลียนผอรู้ได้ในทันทีว่า เนินเขาเหล่านี้ก็คือปราสาทสงคราม หากพวกเขาไม่สามารถจะจัดการกับมันได้ พวกเขาก็จะถูกบีบให้ต้องต่อสู้กับกองกำลังหลักของศัตรู

การจัดขบวนทัพของกลุ่มกองทัพมังกรนำประหลาดใจอย่างแท้จริง

ปีกขวาของกลุ่มกองทัพมังกรที่จะเผชิญหน้ากับปีกซ้ายของกองทัพพันธมิตรที่เป็นกองทัพชู-ฮั่น ทั้งหมดเป็นกองกำลังทหารม้า

กองกำลังกลางและปีกซ้ายของกลุ่มกองทัพมังกรส่วนใหญ่เป็นกองกำลังทหารราบ มีเพียงด้านนอกสุดของปีกซ้ายเท่านั้น ที่มีกองกำลังทหารม้า 10,000 นาย ที่ด้านหน้าของขบวนทัพนี้เป็นแถวของปืนใหญ่ประเภท P2 2 แแถว และด้านหลังเป็นกองกำลังพลธนู

“นี่คือขบวนทัพป้องกัน”

เหลียนผอขมวดคิ้วแน่น เนื่องจากขบวนทัพเช่นนี้ มันไม่ใช่สไตล์ของกองทัพต้าเซี่ยเลย

แม้จะเป็นเช่นนั้น การสู้รบก็กำลังจะเริ่มตื้นขึ้นแล้ว และพวกเขาก็อยู่ห่างจากศัตรูเพียง 1.5 กิโลเมตรเท่านั้น เหลียนผอสั่งให้หยุดเคลื่อนทัพและเตรียมการขั้นสุดท้าย

มันทำให้เสียงอึกทักในกองทัพเจียบลงโดยสิ้นเชิง ทำให้ทั่วทั้งเขตทุรกันดารไม่ได้ยินอะไรนอกจากเสียงลมหายใจของคนและม้า

ทหารกองทัพพันธมิตรเป็นกังวลอย่างแท้จริง ในช่วงเวลาสั้นๆนั้น บรรยากาศทั้งหมดก็กลายเป็นหนาแน่นขึ้น และมันก็ทำให้เลือดของทุกคนเดือดพล่าน

“ตีกลองศึก!” เหลียนผอออกคำสั่ง

เนื่องจากพวกเขามีข้อได้เปรียบในเชิงปริมาณแล้ว เหลียนผอจึงต้องการที่จะสร้างข้อได้เปรียบในเชิงกลืนอายุด้วยเช่นกัน

‘ตึง!ตึง!ตึงตึง!’

เสียงกลองศึกทำลายความเงียบของเขตทุรกันดาร และมันทำให้เลือดของเหล่าทหาร
เดือดพล่านอีกครั้ง ตอนนี้ พวกเขาเต็มไปด้วยความตื่นเต้นและพร้อมที่จะฉีกศัตรูเป็น
ชิ้นๆแล้ว

อย่างน่าประหลาด กลุ่มกองทัพนักรบกลับยังคงเงียบอยู่

ไม่มีเสียงตะโกนและก็ไม่มีเสียงกลองศึกใดๆ กำลังพลกว่า 200,000 นาย เงียบอย่าง
สิ้นเชิง พวกเขาเพียงแค่นิ่งอยู่บนพื้นราบเท่านั้น แต่ความเงียบของพวกเขานี้ก็ได้
รวมตัวกันเป็นคลื่นอ่าน ที่มากพอที่จะสร้างเป็นความเหินหนาวออกมาได้

กลุ่มกองทัพนักรบทั้งหมดราวกับเป็นภูเข หรือกำแพงเหล็กยาวอันแข็งแกร่ง

ใบหน้าของทหารในกองทัพนักรบแดนจอมยุทธ์สั้นไหว เมื่อพวกเขาคิดย้อนกลับไปถึง
ความทรงจำที่เลวร้ายของพวกเขา มันไหลเวียนอยู่ในสมองของพวกเขา และทำให้พวกเข
าเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

กลุ่มกองทัพนักรบเป็นดังกลุ่มคนที่ถูกกลืนกินโดยอสูรร้าย

เมื่อเว่ยหยานเห็นเช่นนั้น เขาก็ขมวดคิ้นแน่น แต่เขาก็ไม่ได้กล่าวอะไรออกมา เขารู้ดีว่า
ไม่ว่าเขาจะกล่าวอะไรออกไปในเวลานี้ ทุกอย่างจะสร้างผลกระทบทางลบ มันจึงดีกว่า
ที่เขาจะไม่กล่าวอะไรเลย

กลองศึกเริ่มเร่งจังหวะขึ้นเรื่อยๆ และมันทำให้อารมณ์ของพวกเขาทะยานขึ้นสู่
จุดสูงสุดใหม่ ดาบถูกชักออกมาจากฝัก, ธนูถูกรั้ง และหอกบนมือของพวกเขาก็ถูกกำ
แน่น ขณะที่จ้องมองไปยังศัตรู พวกเขาพร้อมที่จะพุ่งออกไปได้ทุกเมื่อ

การสู้รบครั้งสุดท้าย อยู่ตรงหน้าของพวกเขาแล้ว

.....

ค่ายของกลุ่มกองทัพนักรบสงบอย่างน่าประหลาด

การจัดเตรียมทั้งหมดของพวกเขาเสร็จสมบูรณ์แล้ว ในตอนนี้ พวกเขาเพียงแต่ต้องรวบรวมพลังงานเท่านั้น พวกเขาจะต้องรอให้ศัตรูพุ่งเข้ามาก่อน จากนั้น มันก็จะเป็นเวลาตายของคนเหล่านั้น

เงินกงยืนอยู่บนเวทีสูง เขาเพ่งมองไปที่สนามรบ และในมือของเขาเป็นยันต์ที่ได้รับมาจากโอหยางโชว

ยันต์ในมือของเขาคือ ยันต์หยุดสงคราม เมื่อเปิดใช้งานแล้ว กองทัพทหารองครักษ์ของเมืองหลวง จะไม่สามารถเข้าร่วมสงครามระหว่างลอร์ดได้เป็นเวลา 1 สัปดาห์

โอหยางโชวไม่ได้อยู่ที่แนวหน้า เขาจึงไม่สามารถจะใช้มันในเวลาที่เหมาะสมที่สุดได้ เขาจึงตัดสินใจมอบมันให้กับเงินกง เพื่อใช้ยันต์นี้ในการเปลี่ยนสถานการณ์การสู้รบ

.....

เกิดเสียง ชั่ว! เหลียนผอชักระบี่ของเขาออกมา และกล่าวด้วยเสียงต่ำว่า “โอมดี!” เมื่อได้รับคำสั่งแล้ว ทหารส่งสารก็โบกธงเหนือศีรษะของพวกเขา และกระจายคำสั่งให้กับทั้งกองทัพ

“ฆ่า!”

กองทัพพันธมิตรราวกับเป็นม้าป่าที่พุ่งออกไปในเขตทुरกันดาร และพวกเขาก็พุ่งออกไปพร้อมกับกลิ่นอายสังหารที่รุนแรงเป็นอย่างมาก

‘ฮ้อง!ฮ้อง!ฮ้อง!’

บนเนินเขา ปืนใหญ่เริ่มยิงออกมา ซึ่งมันเป็นการเริ่มต้นการสู้รบครั้งนี้

ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เนินเขาต่างๆก็ได้ถูกปิดล้อมโดยกองทัพพันธมิตร ทหารจำนวนมากพยายามพุ่งขึ้นไป เพื่อที่จะทำลายปืนใหญ่

“ยกโล่ของพวกเจ้าขึ้นซะ!”

เนินเขาแต่ละแห่งได้รับการปกป้องจาก 1 กรมทหาร ของกลุ่มกองทัพมังกร ทหารโล่คาบอยู่ข้างหน้า ขณะที่พลธนูอยู่ข้างหลัง พวกเขาอยู่บนพื้นที่สูง และด้วยความช่วยเหลือจากปืนใหญ่ พวกเขาจึงได้เปรียบเป็นอย่างมาก

แม้ว่ากองทัพพันธมิตรจะมีกลิ่นอายที่น่าหวาดกลัว แต่พวกเขาก็ไม่สามารถจะทำลายเนินเขาได้ในเวลาสั้นๆ

ขวัญกำลังใจที่สูงของพวกเขาไม่สามารถจะช่วยเหลืออะไรได้มากนัก

เมื่อเหล่าขุนพลในกองทัพพันธมิตรเห็นเช่นนั้น ใบหน้าของพวกเขาก็กลายเป็นน้ำเกลียด พวกเขากระตุ้นและกวัดแกว่งอาวุธของพวกเขาเอง เพื่อเปิดทางขึ้นเนินเขาให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

เสียงตะโกนแห่งการสังหารดังขึ้น พร้อมกันนั้นเป็นเสียงดังของการยิงปืนใหญ่

ภายใต้การป้องกันที่เหนียวแน่นของกลุ่มกองทัพมังกร กองศพจำนวนมากของทหารกองทัพพันธมิตรก็ถูกทิ้งไว้ที่เชิงเขา ทหารที่ปีนขึ้นไปบนเนินเขา จะต้องเหยียบย่ำศพเหล่านั้นขึ้นไป

ในเวลาเดียวกัน กองกำลังหลักก็ฝาดกระสุนปืนใหญ่และพุ่งไปยังค่ายกลุ่มกองทัพมังกรอย่างกล้าหาญ

1,000 เมตร, 900 เมตร, 800 เมตร, ...

อย่างรวดเร็ว ทหารกองทัพพันธมิตรที่อยู่ด้านหน้า สามารถมองเห็นใบหน้าที่ของทหารกลุ่มกองทัพมังกรได้อย่างชัดเจนแล้ว อย่างไม่กี่ตาม ในตอนนั้นเอง ที่ปืนใหญ่ถูกยิงไปทางพวกเขา

ปืนใหญ่ 2 แฉว และขบวนทัพพลธนู ทำการโจมตีจากระยะไกล

กองกำลังที่อยู่ด้านหน้าของกองทัพพันธมิตรถูกบดขยี้ เหล่าทหารและม้าศึกของพวกเขา
เขาระเบิดออกเป็นชิ้นๆ เนื่องจากพวกเขา กำลังทำการโจมตี กองกำลังที่อยู่ด้านหลังจึง
ไม่สามารถจะหลบเลี่ยงใดๆได้ พวกเขาทำได้เพียงพุ่งต่อไปข้างหน้าเท่านั้น

ความสูญเสียเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆตามความคืบหน้าของพวกเขา ในหมู่พวกเขา ทหารที่
บาดเจ็บบางคนตายเพราะถูกเหยียบย่ำโดยคนที่ตามหลังพวกเขามา

นี่คือสงคราม มันไม่มีความเมตตาใดๆ

600 เมตร, 500 เมตร, 400 เมตร, ...

ทั้ง 2 ฝ่าย เข้าใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ และการบาดเจ็บล้มตายก็เพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ทหารกองทัพพันธมิตรกลับมารู้สึกตื่นเต้นอีกครั้ง พวกเขาฝ่าดงกระสุนปืนใหญ่ของ
ศัตรูอย่างกล้าหาญ หลังจากสูญเสียอย่างหนัก ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงด้านของศัตรูแล้ว
ถึงเวลาที่พวกเขาจะแก้แค้นแล้ว

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้แล้ว เหล่าทหารที่บ้าเลือดก็อดไม่ได้ที่จะเลียริมฝีปากของพวกเขา
ดวงตาสีดำที่ดูไร้เดียงสาของพวกเขาก็เริ่มจะเปลี่ยนเป็นสีแดงที่น่าหวาดกลัว

เจ้าหุนตั้นเต้นอย่างแท้จริง เขานำกองกำลังทหารม้าพุ่งไปด้านหน้าด้วยตัวเอง พวกเขา
ต้องการจะสอนบทเรียนครั้งใหญ่ให้กับกองทัพต้าเซี่ย และพวกเขาต้องการจะแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของกองทัพซู่-ฮั่น

แม้ว่าอุปกรณ์ของพวกเขาจะไม่ดีมากนัก แต่พวกเขาก็มั่นใจอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม ยิ่งพวกเขาคืบหน้าไปเรื่อยๆ พวกเขาก็ยิ่งสับสนมากขึ้น หากเป็นกอง
กำลังทหารราบที่รอพวกเขาอยู่ มันก็คงจะสมเหตุสมผล อย่างน่าประหลาด มันกลับ
เป็นกองกำลังทหารม้าที่รอพวกเขาอยู่แทน

กองกำลังของทหารม้าตรงหน้าที่ยังนั่งเฉยนั้นไม่ต่างไปจากขยะ

ต่อหน้าความเร็วของกองกำลังทหารม้าชู-ฮั่น กองทัพต้าเซี่ยที่ไม่เคลื่อนไหวใดๆราวกับเป็นเป้าหมายที่มีชีวิต เจ้าหยุนไม่อยากจะเชื่อว่าศัตรูจะพลาดกระบวนการง่ายๆเช่นนี้

ในเวลานั้น กองทัพชู-ฮั่น พุ่งเข้าไปใกล้ศัตรูแล้ว